

Hebrew Union College - Jewish Institute of Religion Cincinnati, Ohio Manuscript No.

This text is from the collection of the Hebrew Union College – Jewish Institute of Religion, which holds all copyrights therein. These images may be downloaded or printed for personal use, but may not be reproduced in any publication without the prior permission of Hebrew Union College – Jewish Institute for Religion. For further information, please contact Laurel Wolfson, Administrative Librarian, lwolfson@huc.edu, (513) 487-3274

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

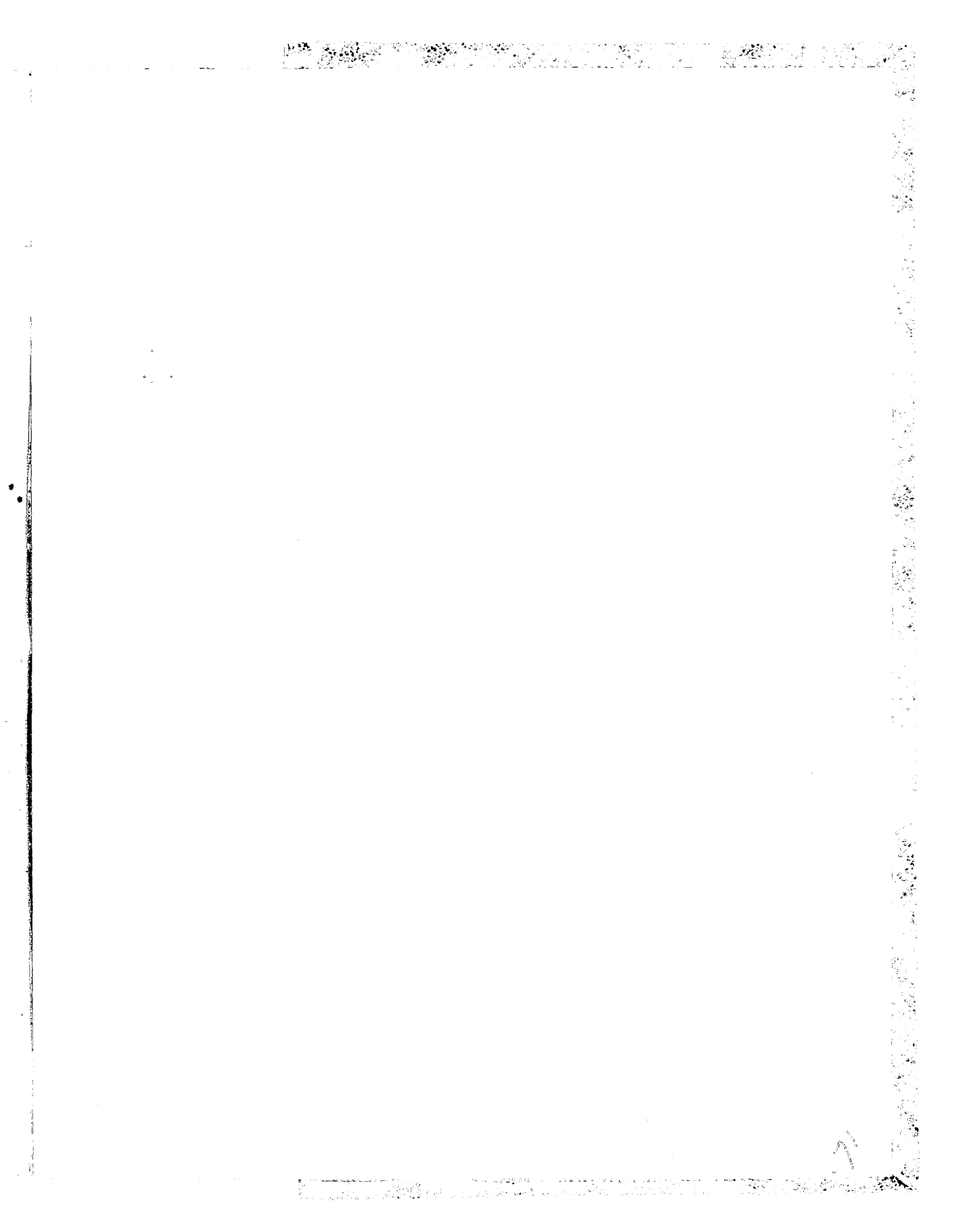
ע"י היים תשע"א

2025

מדרש רות

רדקי בימי שכות השופטים רבנן כתיב ברוך יחד כוכבי בקר
 וירעו כל בני להים מאי כוכבי בקר אינון מלאכין קדושין אלא בלב
 להים אינון מלאכין דשלטין בליליא בל וראיה כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא
 ברא לא נקרא דינה של קל הנקרא נשמי לכבודו בראתין יצרתיו אף עשיתין
 הקב"ה ברא ברנש בעלמא ויהב ביה שמה ידוד ה' נפש ורוח ה' נקראת נשמת
 א' נשמתא לנשמתא וקראסיה אכזאס א' בן זבתי וכדוכמא דברא רוח וכפשא
 דקדישא כך ברא רוח אנפשא מסטרא דשמאל ובדוגמא דהוא היין בשמרין
 כך הוא הרוח והנפש השכלית על רוח אנפשא הכהמית ולמה נקראת בהמית
 שזאל מסטרא דשמאל ונחש דאינון דכל ונוקבא ועד אמר שלמה המלך
 בחבמה מי יודע אס רוח האדם העולה היא למעלה ורוח הכבמה היוורג
 היא למטה ולסטרא דשמאל לא יהיב הקב"ה שמה דיניה של אט' ה' הוא שמי
 ובבדי לאמר לא אתן ותהלתו לפסלים איני רחמנ כמו ויסרתי אתכם אף אט' ה'
 רחמנ למדת רחמים מהו לאמר לא אתן ש' לא תשתחוה לאלה אחר דהוה בסטרא
 דשמאלא טמא פתח רבי ואמר ברזא דידוד א' אקרי בדוכמא דא
 אליה מלך ה' אתקרו בדוכמא דא נשמי ולמה נקרא שמה נשמי של ויהי נועם
 ה' עלינו וכו' זה דוגמא דארות ובעלה רות הככה לנשמה תור ש' ותור וקודל
 נשמי שנקרא נשמתא של ויהי נועם ה' עלינו יונתי בחגנו הסלע בסתר
 המדרגה הראיני את מראיך השמייע את קולך כי קולך ערב ומרא' גוה"
 פתח ואמר מהו ומעשה ידינו כוננה עלנו אמר ליה דא עובדא דיעביד
 ברנש עובדין טבין ישכון עליה זה ואי לא יסתלק מיניה ט' חכמת נשים
 בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנה חכמות נשים ה' נשמתא ונש' ואולת
 נפשא דשמאלא שנקראת ערפה פתח ואמר מה הוא דאמר הראיני
 את מראיך כד יתעבד ברנש מטיפא בשלייתא דאיתיה כמה דאתרבי (כ)
 כתר וימין דאבדי) אעיל ביה הקב"ה זעיר זעיר רוחא וכפשא ונר יהבת עיל
 רישיה בלי לא יסל בהלו גרו על ראשי ועמודא דגהורא ביה מאט' של ויסע
 עמוד הענן וכו' ולילה בעמוד אש ללבת יומם ולילה של כי נר מצוה ותורה
 אור ואולפי ליה בלאודיתא ואולפי ליה כל פקודי וימרון ליה חזין דין הוא דרך
 טקלון דאחקרי ליה ובאתרא הדין ייעלון כל נפשתיא דאינשא שלקטון וקדון
 הוא סס ועבד חפטי מלדונו ואחזיין ליה בעמודא דאישתא דהיא על רישיה
 כהן דוכן ומרין ואריין ומלאכי חבלה דיתבין תמן וכלבא תמן ועד אמר
 דין היעלה מחרב נפטי מיד כלב יחידתי ודין אתרא הוא חושך ומלאכי
 חבלה קרן להון לילות ועד אמר חפחד בלילות לילות חמש אחרון וימרון
 ליה אס תזפה לנשות כל מצוה ומצוה יעבדון לך מינה מלאך טוב וכנעידן

דתיבול

לבין קונמי נכס לו לעשות שלום זה הגותן עמך לעני והחזיק בידו דכתיב או
 יחזק במעוזי וגו' וזהו הדל והקצה מה אמר אין דען את האדם לפי מעליו והג'
 באיוב דאמר ר' תנחום אמר איוב להקצה מויתן ידעתי ואמתיאנו אערכה
 לפניו משפט עד שהטיח איוב דברים בלפי מעלה ותו לא והלא בכמה מקומות
 כבר בתחילת המתים והטיח דברים בלפי מעלה וסקל איקוען של מלך לא
 אמר ר' נהוראו בההיא שעתא אמר המקטרג להקצה איוב שאמרת עליו מיט
 תם וישר וירא אלהים וסר מרע הרי כבר בתחילת המתים והטיח דברי וסקל
 איקוען של מלך אמר לו הקצה איוב לא בדעת ידבר בשעה שנתנוכה איוב
 עם הקצה מה הוא אומר אמר ליה הטוב לך פי פעטוק בוי תמאס וניע כפיך
 וגו' וכי הוא טוב זה העושה שפעשה לוי אבי ואמי עשוני הגוף ואת עבדת ארס
 עמהון ויהבת בוי נשמתא ואמרת למקטרג נע ידך בכל אשר לו אך את נפש
 שמור מה דיך נטרת מה דאבי ואמי אמרת נע ידך בכל אשר לו וכי הוא
 טוב זה העושה שפעשה לוי תמאס וניע כפיך שהנפש מאוסה מצד יסורי
 הגוף ועל עזרת רשעים הופעת סקל איקונו של מלך והמקטרג קטרק על כל
 זה לפני הקצה אל הקצה איוב לא בדעת ידבר ואינו נתנס על צערו וכיון שכל
 הקצה ונתנוכה עמו חזר בו ואמר אחת דברתי ולא אענה ושתים ולא אופי
 אסכר כומיה קמי דיינא ר' בדת אמר פי לא דברתם נכונה בעבדי איוב לא
 כתיב לא פי לא דברתם אלי נכונה אלי לא דברתם נכונה הוא עמד והצדיק את
 הדין וקטש על עצמו על מה שאמר והס לא בקטש על עצמו על מה שטעוהו
 במעלה לשונם ר' יהושע דסכנין בשם ר' יהודא (לא בשם ר') אמר כל החושד
 בכשרים ראוי לנקות בצרעת דכתיב אשר נאלנו ואשר חטאנו וכתיב אל לא
 תהי כמת חבירי של איוב חסדוהו במה שלא היה בו ולא בקטש חטאו מחילה
 ולא בקטש על נפסו עד שביקש איוב עליהם רחמים והקצה הודיעו להם במה
 שחסדוהו לפיכך ועבדי איוב יתכלל בעדכס ואר' יוסי בן קיסמא מר' פי אב
 פניו אשא לבלתי עשות עמכס נבלה מאי נבלה זו צרעת דכתיב ואביה ירק
 ירק בפניה ותרגס ונתן ואביה חנבלני נבל באפה בא וראה בשנגלה הקצה ל
 איוב מה כתיב ויען ה' את איוב מן הסערה ויאמר ר' יוסי בר חלפתא אמר
 השיב לו על מה שאמר אשר בסערה ישופני אמר איוב רבשע שחארוח
 סערה עברה לפניך ונתחלף לך שמי איוב באיוב היה ותחשבע לאיוב לך
 לליכך השיבו מן הסערה רבנן אמרו סערה שלשטן שהס עיר גופו של איוב
 ומנלן דאקרי סערה דכתיב רוח סערה עושה דברו ואין לו רשות לעשו' שום
 דבר לא במאמרו של הקצה ר' בון אומר כתיב בשין דכתיב אשר בשערה
 ישופני וכתיב בסמך דכתי' מן הסערה כתי' הכא אשר בשערה וכתי' התם
 לשעירים אשר הם זועים אחריהם והאי דכתיב בשערה ר' רחומא אמר

פעם

ר' הרימו חכסון
 ון אס תזכה
 יך דיעורך באתר
 טון עלך ועל דא
 לה וחלק טיטל עדי
 יון ליה ויאמר ה'
 לך לך דא נשמת
 יתך דא בטון
 ין חביו לא הקצה
 יה' בר
 אס בר נש יזכה
 דאסתלק מעלמי
 ירך עקרתון
 יזכה באוריתא
 ומדל' ואדרעזנו
 יא הדק חרליא
 יין למיקך ביחמי
 בעלה נשמרתא
 מרה כירמר טו
 דין ור' יקס
 ו' נעמי לכלותיה
 לעדכך לטוב
 נה נפשתא דייא
 יויכאב ונפשו
 ית כשבי
 ורה ובלא מצות
 יהו דל אישנסת'
 שה מלחמי' עם
 שלום לי שלום
 שה אבעלה שלום
 שבו אלא העש
 ה והמתניק בידו
 שחזר העש
 עושה שנו' בינו
 לבין

מדרש

דתיעולבאלתרא הדין ותזכה למצות יימרון סולו סולו פנו דרך הריחו מכסול
 מדרך פלוג דאזלאיטלטון עלך ובדוקמא דא בימחא יימרון חס תזכה
 כפקודי אוריתא ואס תזכה באוריתא כלאות ואות יהיה מלאך דיעזרך באתר
 הדין ואוריתא דלקדי אורחא ימהך באורחא הדין דלאיטלטון עלך ועל דא
 אמר לנחותם הדרך ובתר דין יחזון ליה גנתא דעדן וכלחלק וחלק טיטלעזי
 בפע עצמו ומשביעיס ליה שיקיים כל התורה ובתר כן יימרון ליה ויאמר ה'
 אל אברס לך לך וגו' ואעשך לגוי גדול וגו' ויאמר ה' לאברס לך לך דא נשתת
 דהיא אב לרוח ורס לכוף ימארשך דא גנתא דעדן ומחול לרתיך דא כטן
 דאימא שלכטר ורס ומבית דא שכינת' ואביך דאקבה שאין הבין לא הקבה
 ואין אמר לא כנסתי שרש' להארץ זה העולם הטפל ויהו ליה ז' בראש
 דאמירן לעיל מואעשך וגו' עד כל מטפות האדמה וגו' אס בר נש יזכה
 ויהיה צדיק והוא ידע שמייה דהקבה מה יימרון ליה כלמה דאסתלק מעלמ'
 לא תירא מפחד ליה וגו' עלכפיס שאונך כן תגור בליבן של דרך עקריתון
 רגלך על שחל ופתן תדרוך עד כי ידע שמי' ואס בר נש לא יזכה באוריתא
 ולעובדין טבין כדי יסתלק מעלמא יעול באורחא חסוכא דאמרנ' ואזרעזעו
 כל מלאן דאית בההוא אתר ויימרון הזאת נעמו דאזלת באתרא הדין חר' יא
 מבטובא מלא דאוריתא עמוד הענן דנהר ליה באתרא הדין למיהך בימח'
 ועמודא דאיטתא לאנהרא ליה למיזל באתרא הדין בליא ואס בעלה נשמדא
 לנשמחא התיבת איהו ואמרת אלתקראנה לי נעמי קראן לי חרה כי יחר שני
 לי מאד דהנעיל לי בקופא ביטאי אני מלאה הלכתי באתרא הדין ור' יקם
 השיבע ה' בהיהא שעתא אמרה טובנה בנותי וגו' ש' ותאמ' נעמי לכלותיה
 טובנה בנותי אתיבת רוח נפטתא קדיטא ואמרת לתפגעני כי לעזבך לטוב
 מאחרוך כי באשר תלכי לך ובאשר תלני אלן וכא' אלבל ערפה נפטתא דייא
 סטרא דשמאלא אזלת לטופא ואתאבלת עליה ש' אהך בשרו עליו ובאב ונפט
 עליו תאכל וכל זמן דאתאבל עליה אמר הגוף לנפש הבהמית כשבי'
 האכילה והשתייה שנתת לי הן הנשמה בצער גדול ובלא תורה ובלא מצות
 טולמה שנתת לי הגוף אמר רבי אטרי משכיל דל וגו' מהו דל איטנסת'
 ויאמר מה תתן לו וכי יתד דטע אני מכל האדם שבעולם ויעשה מלחמ' עם
 הקבה אשריו מאן דמוזבין ליה דבתיב און יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום
 יעשה לי דאמר ר' גהורא מ' און יחזק במעוזי וגו' וכי הקבה שהוא בעלה שלום
 עושה שלום במדומין צריך למי שיעשה לו שלום והלא שלום שלו אלא העש
 בשעה שרואה את עצמו בדוחק הוא עושה מריבה כלפי מעלה והמתניק בידו
 שלעע ועושה עמו צדקה בביבול עם הקבה עושה שלום לפי שחוזר העע
 ומתק שחילה מלפניו ית' על שהפית דברים כלפי מעלה ואז עושה שנו' בינו
 לבין

מדרש רות

פעם אחת זכר ופעם נקבה פעם אחת זכר דכתיב ונשא השעיר עליו וכתיב
 הן עשן אחיהיט שעיר פעם אחת נקבה דכתיב וישב עשן ביום ההוא
 לדרכו שעירה בסמך דכתיב מן הסערה מטף שמים עיר גופו של אדם והא
 בתיב ויעל ליהו בסערה השמים ר' נחמיה ור' יהודה ר' יהודה אומר
 כשהעלה הקבה ליהו לרקיע עמד מלאך המות כנגדו אל הקבה עמך כך
 בראתי שמים שיעלה ליהו לשם אל מלאך המות רכשע עכשיו יהיה נחון
 כה לבריות אל הקבה אין זה כשאר בריות ויכול הוא להעביר אותך מן העולם
 ואינך יודע כחו אל רבשעתך כי רשות וארד ליו אל רד מיד ירד בין טראה
 אותו ליהו הכריחו תחת רגליו וביקש להעבירו מן העולם ולא נתן לו רשות
 הקבה מיד כפף אותו תחתיו ועלה לשמים דכתיב ויעל ליהו בסערה השמים
 בין שנגלה הבה לאיוב בהוא סערה נגלה ליו דכתיב מן הסערה ה' נון
 כפופה ולא כשופה ככף אותו הקבה בגחש הולך על גחון ודבר עמו מה
 אמר לו לאיוב איפה היית ביסודי ארץ פתח ואמר ברוך יחד כוכבי בקר
 ויריעו כל בני להים מיד שתק ולא יבול לעמוד בתוכחתו להורות שמעטין
 שלהקבה באמת רבי אלכסנדרו אמר ברין יחד כוכבי בקר כוכבים
 שבמרום טולטים בליה חוק מאותן שטולטין בבקר וכלן משכחין ומפארי
 ומייחדין שמו של הקבה ההוד ברין יחד כוכבי בקר ולא כוכבי לילה אף על פי
 שממשלתן כרגע ויריעו כל בני להים אמאי ויריעו אל לבסנדרו בשעה
 טעולה עמוד השחר אותן בני להים מריעים בתרועה וכל אותן המלאכים
 והכוכבים הממונים בלי לה מעבירים אותם ממקומם וטולטים מלאכים
 אחרים במקומם להיותם ממונים ביום רבי חסדאי אומר כוכב אחד יש
 במרום והקבה מוציא ממקומו וסנין שמו והוא חכמים ומוציא סאר
 הכוכבים ומשמש כל הלינה כיון שאותן כוכבי אור טולטין נגנז ונברע
 במקומו אל שחול כתיב המרגז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון כד הבה
 בעי למרגז כל עלמא ולארקטא ולארקטא סומכיה לא ארעיש ליה ארץ
 ממקומו מאן מקומו דא נקודה דציון ר' רחומאי אומר מציון מכלל יופי
 מציון הושתת העולם דכתיב מקומו לאסף ל להים ה' דבר ויקרא ארץ ממזמ
 שמש עד מבואו וכתיב בתריה מציון מכלל יופי להים הופיע ואף שמלאי כך
 ברא קבה ית עלמא אעיל גהורא בנהורא ואלכביט דא ברא שמים דכתיב
 עוטה אור כשנמה נוטה שמים כירעה והאי אור אקרי אור לבוש אור קדמא
 דאתלבש ביה קבה והוא אור אתפשט בהוד והדר ואיברי עלמא רבי
 חזקיה אמר בשטייל הקבה את השלג וזרק לתוך המים מתחת כסא כבודו
 נטל כשיעור שעל דכתיב מי מדר בשעלו מים ר' יודאי אמר כשיעור שלגות
 נטל וזרק לתוך המים דכתיב וכל בשליט עפר הארץ וכתיב לשלג יאמר הו
 ארץ

זכאין אינון בנין דקא מעטרין לא בוהין הכי בההיא שעתא כל אינון
 חילי שמיא פתחי ואמרי בשבילנו ויעקב מתעטר בתלמוד נהרדי
 אפרסמונג דכיא זקאים תדיר בקרתא מקפא טור על בני קמיה ולא
 שבק דינא תקיפא לשלטא עליהו וכל בני עלמא לא יכלין נשי זאה ליהון
 ההוד אל תירא עבדי יעקב פתח רבי ואמר בדוקא לא דאית יב שבטים
 לתתא דאינון בני יעקב כך איתא יעקב עלאה בשמיא ותרי עטר שבטין
 עלאין ובדוקא דמייחדי שמיא דקבא ישראל לתתא כך מייחדי מלאכי
 קדישין לעינא בולנהו בנונג רלעילא פתח רבי ואמר כה אמר ה' לא
 בית יעקב אשר כדה את אברהם ויעקב לא אברי בעלמא לא תח בשעתא
 דהונו נפלי לאברהם באור כשדים קבא אכניס לפמליא דיניה ואמר
 טזיבו לאברהם מקדם יקרא דיני דאיהו רחמיאמי אמרו לקבא הא יפוק
 חנה ישמעל אמר קבא הא יפוק חנה יצחק אמרו לקבא הא יפוק חנה
 עשו אמר קבא הא יפוק חנה יעקב אמרו הא ודאי בדכות יעקב ישתוב
 ועד אמר אשר כדה את אברהם בדכותיה אשתיוב אברהם אמר רבי
 כשעה דכפיתו לחנה מישל ועזריה דגפלו לון בנו אתון נור' יקידתא
 חנה אמר ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם מישל אמר ואתה ליתירא
 עבדי יעקב ול תחת ישראל כי אתך אנט גאס ה' אמר עזריה שמע ישראל
 וכו' אמר קבא זה יאמר לה' אנט שאמר ה' לי לא אירא זה חנה וזה יקרא
 בשם יעקב זה מישל שאמר ואתה ליתירא עבדי יעקב ובשם ישראל
 יונה זה עזריה שאמר שמע ישראל וכו' ולא עתה יבוט יעקב לא עתה
 פנו ויחורו ולמה לא הוה דניל בהון לא דניל אמר אנט נקרא בלנטסער
 בשם ליל שלטן של בלנטסער רב חבימיא וכו' וכתוב באדין מלכא נבוכד
 נצר נפל על אנפיהו ונדניל סגיד וקבא אמר פסילי ליהיס תשרפון באט
 אגל ולא הוה עמהון מה רלא חנניה מישל ועזריה דגפלו בנונג לא אמרו
 צפרדעים נפלין בוניהון בנונג דא באשון למזראי במאמר קבא
 אנחנא עלכו בשביל יקרא דמרנא א' נהוראי נעבר מארחא ונסלק
 לטורא ונשתדל באוריתא ולא נדמוך עד דהונו יתבי ומשתדל באוריתא
 עם דא שמעוחד קלא דהוה אמר עלאין קוחו דמיכין תמאין דשיגרא
 בחוריהון אתערן הא קבא בעי למרגז עלמא ואינון סמפין קיימין דעלמא
 סמיק עליהון מרתתין קל בכיי דחד אוזילא דאיינתא דקא בכיי על חד
 אריא דאתרשים תדיר בכורסא קדישא א' נהוראי לר' יצחק שמעת מדי
 אל שמענא ועד אמרנא שמעתיו ותרגז בטני א' נהוראי ודאי קבא בעי
 למידן עלמא דיניה ועד לא יתעבד דינא קא קלא אתער ואכריז תדיר
 בעלמא ודאי רמי דרמין וסתלקון היתא בעלמא ומלה בריר לן בר האו
 דאמר

מיס ופולס נכנסין
 יתהוס עד שתמצא
 שחלא אית רבי
 משמים הטקף על
 זמא למתך באורח
 דקא מרתתו א' י
 הן השגתא חטי
 דרמייחמי שאר
 עה ומתכנסן כל
 שנטין ביהומע
 הו לשבח למרייהו
 קר ויריעו כל בע
 ל בעלמא אל רבי
 נפיק סומק' ונבתר
 שלום א' יצחק בן
 יסר משקופי חלונ
 בר משמשא מה
 ינון בון משקופין
 גליף באתון דרוא
 יעין וכקע בככ
 לן דאתקרי גבור
 בורתו כגבור
 הראשון כך
 כגורתו ואחכ
 ימאמר מאינון
 אחד פתח
 נהון או משק
 מדין אלמא הא
 דיה למיהו תדיר
 מא תדין זמנ
 סהיר עלן דאנ
 ליעקב בארבע
 עלאה ומברך
 א אוליד בארע
 זכאין

מדרשנות

הוא אל רחומי ימים כתיב דכתיב ולמקוה המים קרא ימים וכולם נכנסין
 לים הגדול והם ז' וכולם נכנסים בו זה למטה מזה עד התהום עד שתמצא
 ים הגדול שבעה זועל זו וכולם תלויים במאמר אחד אל שכלא אימתי
 העולם מתמוטט בטעה טהקה מביט וקורא בו טה' משמים השקיף על
 בני אדם רבי נהוראי ור' יצחק קמו בנהורא כד נהד יומא למדך באורח'
 עד לא נפקי זקף עיניהי ר' נהוראי חמא בכוכבי בקר דקא מרתתי אף
 יצחק חזי אינון כוכביא דקא מרתתי בדחילא דמאריהון השטא מט
 זמניהו לזמרא בקין דאינון בני אהים קיימו עלייהו וכד מסייתו שאר
 חיילין דקא משבחין בליליא אינון בני אהים תוקעין תרועה ומתכנסן כול
 משריין דטלטין בליליא לאתרייהו בדין אינון כוכביא דטלטין ביהומא
 בצפרא מרתתין ודחלי וסלקי שירתא והשתא מטא זמניהו לשבח' למרייהו
 בזמנא דא דשמעין היא תרועה דכתיב ברוך יחד ככבי בקר ויריעו כל בני
 אהים מקדימו ואזלו והוה נהיר יומא כד נפק שמשא ומתגלי לעלמא אל רבי
 יצחק לר' נהוראי תוהגא כד אסתכלנא בשמשא דכבי נפק נפיק סומק' ונכתר
 הכי אתהדר חוורא אמאי ודאי אדכרנא מלה דאמר ר' יוסי בן שלום אל יצחק בן
 יהודה שמשא כד נפק נפיק בתוקפא כגיבור תקיף וברקע תליסר משקופי חלוני
 דרקייעא ונית בכל אינון כוכבי שמיא ומזני דאי קרי גבור בר שמשא מה
 גבורה עביד לא כד סיים יומא ועל בליליא אסתמון כל אינון בונין משקופין
 דרקייעא בשעתא דאתי יומא ושמשא נפק ואתער ואתגליף באתון דרוא
 דשמשא קדישא ובתוקפא וכחילא דייליה כניש בכל אינון רקייעין וברקע בכל
 אינון חלונין ואתקדון בשלהובני ופתח לון ונפק לבר ומנא לן דאתקרי גבור
 דכתיבישיש כגבור לרוך אורח וכתיב כזאת השמש כגבורתו כגבור
 נכנס למלחמה ונוצח הוא אדום כשינוח חוזר לכוונן הראשון כך
 השמש כשיוצא גדלקים בו שלהובותיו והוא אדום מרוב גבורתו ואחרי
 חוזר לכוונן הראשון אזלו כד מטו בי חקב אל יצחק לימא מר מאינון
 מלין דמעלייתא בקרית שמע שמע ישראל ה' אהינו ה' אחד פתח
 ואמר האי קרא תינח בשעתא דאמרו בנן דיעקב לאבוהון או משה
 לישראל אבל השתא כע אמרי שמע ישראל למאן ישראל אמרין אלא הא
 תנינא יעקב אבינו לא מת והקב' חתים ליה גו כורסי יקריה למהני תדיר
 סהרא על כנוי דקא מייחדי שמייה דקב' בדחזי בכל יומא תדין זמנין
 וכד אינון מייחדין שמייה דקב' אמרי שמע ישראל הוא סהיר עלן דאגן
 מייחדי שמייה דקב' בדקא חזי בההיא שעתא גטלי ליה ליעקב בארבע
 כדפיין פרישן לד' סטרי עלמא וסלקי ליה לקמי קדישא עלאה ומברך
 ליה בטבע ברכין פתח ואמר זכאה איהו אבא דזרע דא אוליך בארעא

זכאין

71

מרחוק אין אהבתו של מקום עליהם והכתיב ואהבת עולם אהבתך על
 כן משכתך חסד א"ל הענא יש רחוק ונתקרב וקרוב ונתרחק דכתי' מרחו'
 ה' נראה לי זה קרוב לנביאים וזה קרוב למלכות ר' לעזר אומר אי כפי
 קרוב למלכות ורחוק לנביאים שרואים דמיונות של מעלה בחין כוף רבי
 חלקיה אמר שרואין הנביאים בשחצות בידוע י' דיהי בימי ר'בון
 כל יומיו הוה בקשרין יומא חד חמא עמא דמרחי דהווי מסכע אזלי וכל
 משכיחין עליהו אחר ודאי דינא אתחזי הכא קם ואזל ליה יומא חד חלי' ש
 דעתיה פגע בכפר סיבטן ברמון ואדמך שחע חד קלא לחד תענא דלעי
 רננה דאוריתא דאמר כייקראקן צפע לכפך וגו' קן זה תשובה בדרך זה
 רחל של ודרך צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום וצדיקים תרין
 בעין יוסף ובעינין והיא נקראת לבנה הולכת כל הלילה ומאיר להם עד
 נכון היום שהוא יעקב בכל עץ דא צדיק חני העולמים יעץ דא שכינה ש
 עץ חיים היא למחזיקים בה ע' להארץ דא ארץ התחתונה יאכרומים דא
 שנים עשר שבטים דלעילא או ב' ציס דא ישרא דמתא דאינון כחלבוסא
 דגופא והאם רובצת על האכרומים וכו' שלח תשלח את האם של ופכשעי' פ'
 שולחה אומכס ואת הבנס תקחלך ארכין ר'בון אודנוי ושחע ההוא קלא
 דאמר חם על דא לא אמר ולא כלום מאן דחס שבק אחיה ובנוהי ואזיל
 ליה ומה דאיימיה מתרבא מן הקן מה היא אומרת אוי שהחרכתי את ביתי
 ושרפתי את היכלי זה הליתני בע לבין האומות ועל דא ירחס הקב"ה דה
 רחמנא לא אשתבח לא הכא ועל דא שבינה צועקת על בנה והא כרטיב
 שלח תשלח תרין שלוחין דאינון בית ראשון ובית שני שלח תשלח אחי' ק'
 זמנין דאהדר על גוזלניה קו רחמוי דבנהא שלח אחי' במה זמנין עד דאזל
 ליה וסתר קן שלה ויטול בעין טמירין דקונטרא למיטל אגרא הא רחמנא
 לא אשתבח לא הכי והא דכתי' ימים שיאריך רוגז מן ששתימים שגרא או
 בעס ה' ארחוס וחגון וגו' א"ל חזקיה א"ל יוסי בן קיסמא א"ל שמואל כד ברא
 הקב"ה עמא ברא ליה בתלת קיטרין ואינון חכמה ותבונה ודעת דכתי' ה'
 בחכמה יסד ארץ פונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו וכו' ליה
 קיטרין כבד נש' (ה' וקטרי' דהי' חנא) דפקע חגיגו אתפסט כטאר
 כרדין ובכולהו אית סוכלתנו לפוס אורחיה האי עופא כד כרח מקוזליה
 ואשתלח מעל בנהא מצפצפא ואזלא ולא ידעא לאן אתר אזלא חגדרא למיבד
 קדמיה הקב"ה דכתיב ביה ורחמיו על כל העשין אפילו יתווא זעירא בעלמא
 רחמין דיניה על כל אהא ההוא רחמנא על עופא איתער לגבי הקב"ה והקב"ה אתער
 על בנוי כדין קלא נפקא קמיה ואמרה כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד
 מחקותו כדין איהו אתער רחמיו על כל אינון דאזלי חגדי מאתר לאתר
 ומדוך

אריא לא ידענא
 זשירין אתגבלי
 דבכה על הישיה
 מי דמלכא ע
 גשעה שהקב"ה דן
 דן אתה עולם וזל
 רבי יוסי בר
 ר' אמשכט עבדו
 חס' יהודה ר' יהודה
 עצמו מאותה עיר
 ש פגע בו יט לו
 נרח להסתלק מן
 יב בשונמיה
 אסו לתוך רבי' ולא
 החביא ולהסתיר
 ש אילך אדם
 אילמך פרנסא
 מא' רבי כרחי
 ה עומד וההב"ה
 יבירו וסס' האי
 מלך וגו' ר' יהודה
 לא ביון שדאה
 תפס בתוכס ואילך
 אסס ופרח ולפיכך
 יהושע אמר כל
 מת מלך ביון
 ונת דסבר טלאי
 מי טכוט השופטים
 גו' כשהקב"ה מדבר
 דברים כאר"ם
 אים כור'ם לא
 מספק לריא המארה
 בכל ביתי נאמן הוא
 מתוך שנתכבאו
 מרחוק

מדלישרות

לאמר קל בכי דחד אוזילא דא לתי דקא בכי על חד אריא לא ידעבך
 מאי איהו אף נחמיה לא ידעו בהאי לכוס שעתא ניומין זעירין אתנבלי
 בעלמא ומאי איהו בכיה דר' שמעל בן אישע בהן גדול דבכה על הישיה
 דהבן שמעון בן גמלא דהיה בכיה לא אתעבר חכורתי דמלכא ע
 דעביר קבה נוקמין בשאר עמין אר רחומאי בא וראה בשעה שהקבה דן
 את העולם למי דן תחילה לגדולי הדור דן תחילה ואחכ דן את העולם חזל
 מהכא דכתיב ויהי בימי סנוט השופטים ויהי רעב בארץ רבי יוסי פ
 יהודה אמר מהכא לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל משפט עבדו
 תחילה ואחכ משפט עמו ישראל וילך איש מבית לחם יהודה ר' יהודה
 ורבנן דאמרי בעמין שהדין בא לעולם או לשר וסלק אדם עצמו מאותה עיר
 שכיון שניתן רשות למלאך המות אינו חושש לכל אדם איש שכנע בו יט לו
 רשות להזיק כיון שראה אלמלאך שהדין בא לעולם מיד ברח להסתלק מן
 הדין ועם כל דא לא ברח ממנו רבי יהושע אמר מה כתיב בשונמית
 ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת מכאן שצריך להכניס ראשו לתוך רכבי ולא
 יהא נדסס לבדו מה כתיב בתחלה וילך איש סתם רצה להחביא ולהסתיר
 עצמו שלא יכירו בו מי הכירו מדת הדין ואמר וטס האיש לימלאך אדם
 ניכר ונרסס הוא להסתר אינו ראוי להחבא ולא איהו דא אלימלאך פרנסא
 דעמא ולא איהו דא לימלאך דהוה סתים עינוי מעובדי עמא רבי כרחיא
 אמר באותה שעה היה הקבה דן את העולם ובדל שלמעלה עומד וההכה
 היה מסתירו ואומר וילך איש סתם עמדה מדת הדין והזכירו וטס האיש
 לימלאך מיד נקזר עליו הדין ועל בניו כדכתיב וימת לימלאך וגו' ר' יהודה
 אמר לימלאך מי הוה ידע (לא מילא הוה ידע דהוה לימלאך) לא כיון שראה
 שהדור מבזין בגדולתו אמר ודאי אלך מכאן ולא אהיה נתפס בתופס ולימלאך
 גדול הדור היה והיה יכולת בידו למחות ולא מיחה והלך משס וברח ולפיכך
 נזכר שמו ונענש ויהי בימי סנוט השופטים ר' יהושע אמר כל
 מקום של ויהי בימי לשון צער הוא הוא לימלאך היה כדוגמת מלאך כיון
 שהכיר בדבר השמיט עצמו מישראל והלך לגור בין האומות דסבר שלא יהא
 נידון ביניהם עמדה מדת הדין והזכירו ונתכס ויהי בימי סנוט השופטים
 ר' חלקיה בר' לעזר פתח קרא דכתיב מרחוק ה' נראה לי וגו' כשהקבה מדבר
 עם נביאים אינו נגלה אליהם לא מרחוק ועל כן רואים דמות דברים כארץ
 העומד מרחק חוק מחטה דאך לעזר אך חנינא כל הנביאים כורס לא
 נתגבאו לא מתוך אספקלריא שאינה מאירה חטה מתוך אספקלריא המאירה
 שאר הנביאים מרחוק ומטה מקרוב שנ' לא בן עבדי חטה בכל ביתי נאמן הוא
 מהימנא בבית מלכא קריב הוא למלכא נאמנא כל הנביאים מתוך שנתגבאו

מרחוק

מדרשרות

שעוותו וקלקלו המשפט וא"ל יוסי (נא יביידי) כל דיין שאינו מחמיר את
 הדין מחמירין לו הדין חלמענה ומסתלק מן העולם קודם זמנו הלא הוא
 דאמר יש נספה בלא משפט יש מי שדן את הדין לאמתו ומקבל שכר עליו
 מאת הקב"ה ויש מי שדן דין אמת לאמתו ונתפס בכון דין שמדקדק
 דקדוקים לזכות לרשע דתניא בית דין חכין ועונשין שלא מן התורה כדי
 לעשות סייג לתורה או מפני שהזמן נורס והדיין מסלק עצמו מן הדין
 ומלהעמיטו ומדקדק בענין הדין למצוא פתח לזכות אותו מן הדין חמש
 והוא דין אמת כשהקב"ה דן את העולם אותו הדיין נתפס עליו ומסתלק מן
 העולם קודם זמנו ואם לאו עליו הכתוב לא נ"ל ולא נכד בעמו כשעצמו
 אינו נתפס נתפס זרעו יש מי שאינו דן את הדין לאמתו ומקבל עליו שכר
 כגון אבא טראה אחד מחבר לאשת איש ומחבקה ומנשקה אפיק לון לקולכין
 וקטל לון לאו דבני הריגה נהו לא לעשות סייג לתורה דלא יימא דייני' אפיק
 לו כדין תורה וסני ליה לא דייני' דלא עביד סייג להון אין לו סייג בה"ז ובע"ב
 כ"ס ייב שנו נון ונכד ועזור ועזוב האי בע"ה" (נא דלא יימר דייני' אפיק לון א
 מדין תורה דלא מתחייב קטול לא ועשו סייג לתורה ודייני' דלא עביד סייג
 לתורה לית ליה סייג בעלמא דין של עין ונכד עזור ועזוב) העולם הבא
 מעבירין מחמו אותם מעשים טובים שהם סייג לאדם לעולם הבא כי הא
 דא"ל נהוראי עשו סייג לתורה בגין דתירכון חיים בעלמא האי ובעלמא
 דאתי דילך איש בכל מקום של איש צדיק גדול הוא בדורו שיוכר
 לעמוד על עצמו ועל אחרים בענין זה לנגאי איש ציד איש טדה — טע
 ברשעו קטיב ומקפח בני נשא ולא דחיל לזילך גדול בדור ראוי לעמוד על
 עצמו ועל אחרים כיון שראה הרעב מיד ברח מבית לחם יהודה ממקום
 סנהדרי גדולה חנביעו דאוריתא דתמן כמה דאמר מי ישקני מים מבור
 בית לחם אשר בשער ורא עקר רגלני חנביעו דאוריתא דבית לחם יהודה
 לגור בטדי מואב ובק"ה אתעגשו ואנתר' גלית קדמך באחר דנבעין חב"י
 מבועי דאוריתא הבא אמר בריך רחמנא דשדרפ הבא למשמע מילך .
 רבי בון הנה איני יומא חד באורחא פגע ביה חד ינוקא אמר ליה רבי תבעי
 דאיהך עמך באורחך ואשמיט קמך בהאי אורחא אל' דיל' אגז'
 אבתריה עד דהוה אגזי' פגעו ביה ר' חייא בר אבא ור' יהודה בר' יוסי אמרו
 ליה את בלחודך ולית מאן דטעין בתרך אמר לון חד ינוקא הבא דאגזי'
 אבתראי אל' חייא כדאי הוית לחוב בעצמך דלית עמך עם מאן דתשרדעי
 בחלי דאוריתא יתבו בחקלא תחות אילין חד פתח ר' חייא ואמר ואורח
 צדיקים כאור נונה הולך ואור עד נכון היום ההולך בדרך צדיק להיות עמו
 מי שידבר עמו בדברי תורה כך דרכן של צדיקים הולך ואור הולך ועמו
 דברי

מי על כל עלמין וחס
 על כל עלמין ועל אמר
 א מאן קדים למיחס
 הוא צבור לצערא
 ון מארי דצערא ועל
 מה כתוב ביה למען
 בריך רחמנא
 מע דא דיי אהדר
 ה' כלם בחבמה
 יכולא טאר בריין
 דכולהו בריין הכי
 בר נש בעי ב"ן
 ה עופא אתי מדונא
 ער עין ברנש אומנא
 יה עלימא (נא ואתין)
 מצמצא ומטברד
 ו כתוב לא ייטב לך
 לך ר' בון קס ואדל
 נשיק ליה בבישיה
 פתח יהוא
 בזמן שהקב"ה דין
 א הם דנין תחינה
 לזמן אינו בא לא
 ר ראשים ויש
 הם זורעין ואובלים
 ש עומד בשלוח
 ון ואת המשפט
 וט טלא עטו
 גיים הם בלין של
 ו והקב"ה שומע
 גיים וגסבים מן
 כי חנון אני ואומר
 נספה ומסתלק
 לאורה ועל
 שעוותו

מדרשיות

ומדוד לדוד אהרן תבירי ליבא תבירי חילא ואיתער רחמי על כל עלמין וחם
עליהו ושביה חובייהו דמנדרין מאתרייהו וחם עלייהו ועל כל עלמי ועד אחר
קבה אשהו זכורא לבר והיא אתערת רחמין על כל עלמא מאן גרים למיחס
על עלמא ונאתערא רחמין עלייהו ההוא בר נש דשלח ההוא זכור לצערא
בתרין קווען הכי אתער קבה ואתמלי רחמין על כל אינון מארי דצערא ועל
כל אינון דמגדדי מדובתייהו ובכב אגריה דהאי בר נש מה כתיב ביה למען
ייטב לך והארבת ימים קם ר' בון על רגלוהי וחדי ואמר בריך רחמנא
דשמענא להאי קלא ואלמלא לא אתינא לעלמא לא למשמע דא דיי אהר
ההוא קלא במלקדמין פתח ואמר מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה
עשית וגו' כל עלמא לא אתון לא בחכמה ובר נש אתמלי בפולא סאר ברין
בטופסא (נא בתוספתא) דחכמתא דאסתאר בר נש ואלעך דכולהו ברין הכי
לא הוה בריה קנינ' למרדך בתר דעובדא דבר נש בעופא בר נש בני ברין
לדיריה עופא בני ברין לדיריה בר נש אתי מזופ לבדיה עופא אתי מזוגא
לבעה בר נש אסי למרעין בעשבא עופא בעשבא חסי למרעין בר נש אומנא
ועביד ארכין בימא עופא גטיל קווליה ואתקין ליה ואדל ביה עלימא (נא ואתקין
ליה על כפימא) בר נש משבח ומרום למלא עלאה עופא מצמצמא ומסבד
למריה דהוא זהא עלאה ובכב למען ייטב לך חטיב לך לא כתיב לא ייטב לך
ההוא שלוחא דציפורא דמשלח דאתער על עלמא לאוטיב לך ר' בון קס ואדל
גביה ואשכח דהוא ר' ינאי סבא מן חבריה עאל לכבוי ונשיק ליה בדישיה
אמר כמה דמנחמת לבאי כך ינחם קבה לך יתיבו כחדא פתח ההוא
סבא ואמר ויהי בימי שפוט השופטים ויהי רעב בארץ בזמן שהקבה דן
את העולם למוי הוא דן תחלה לאותם שהם דנין את העולם הם דנין תחילה
מדין אותם הקבה חבט קלקול דין רעב בא לעולם בכל דמן אינון בא לא
בעון ראשי העם כי הא דאל' יודאי מאי דכתיב רכאוכל ער ראשים ויש
נספה בלא משפט בשיט סיפוק אוכל בעולם ער ראשים הם זורעין ואוכלים
לשובע וכשאינו אוכל בעולם יש נספה בלא משפט יש מי שעומד בשלוח
ונספה מן העולם על איזה עון על עון שחלקלים אתה דין ואת המשפט
ומעוותין אותו ואי תימא אם הקדונים חוטאים בלא משפט שאלא עטו
משפט בעולם הקבה בא להרוק העניים בשכילם לא העניים הם בלין של
הקבה והם קדובים לין וכשהרעב בא לעולם הם מעוקים לין והקבה שומע
להם ומעיין על העולם ודין לאותן שגברמו צער זה על העניים ונספים מן
העולם קודם זמנם כדכתיב אם צעק יצעק לך ושמעתי כי חנון אני ואומר
וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב וגו' בווילאי באותו דמן יש נספה ומסתלק
מן העולם קודם זמנו בלא משפט על שלא הוציאו המשפט לאורה ועל

שעוותו

חנם וטרף טרף לא יתקן ולא יתקן ולא יתקן
 עושה דברו וכתוב אסיך הנחשבלא לחש חזיא לא נשך עד דלחשין ליה
 מלעילא דאמר רשאת דלחשין ליה מלעילא ולא אשתמודע לגביה
 ההוא חזיא וקטיל ליה (לא דלא גרסינן וקטיליה) זכאה מאן דלא אשתמודע
 גביהזלא אתרחי' קמיה ומה כתוב בלימלך ושם האיש לימלך כיון ד
 דאתרשים לגביה אסטן בדינא עלוהי עד דקטל ליה דכתי' וימת לימלך
 כיון דשדי ביה שארי בבנוי ופולא בעונשא די לא יימא דיינא דאיהו
 יתענש בלחודו לא איהו ובנוי וכל ביתיה יתכסון בחובא דדינא דיינא
 אית ליה למרדף ולמרע בתר עובדי דבני מתא דאיהו אתפס בחוביהו
 דלא יימא דיינא אנה למידין דינא בין גברא לתבריה ולא יתיר לא כלעובדי
 מתא תליין על קוד ליה ואי אטיס עינוי מעובדי מתא איהו אתפס בחוביהו
 לימלך וכלהוה למיקם ולאגנא על דריה וזכאה הוה בשעתא דאתער קב'ה
 בדינא על עלמא אשג' בלחשיהו דעמא ובעא לחי' על לימלך בקדמיתא
 מה פתיב איש סתם ולא כתיב מאן הוא מיר קם מקטרגא ואמר ושם האיש
 לימלך דאתרשים איהו ואשתמודע הוא וכל ביתיה מכאן אולפנא דליגדינא
 בכל דרא ודרא דלא אתרשים ואשתמודע לגביה לעילא ובשעתא דאתער
 דינא על עלמא איהו אתרן בקדמיתא דכתיב טכוס הטוכפים

ושם שני בנוי **מחלון** וכליון ר' פדתול' פרחיא אמרו מחלון שמחל לן
 הקב'ה לאחר זמן שהיה מוחה בידו שלאבין ומשתדל בו עלהמשכסוס
 כליון שנכלה מן העולם ר' יוסי בן קיסמא אמר כשם שהיו הם כך היו נשותיהם
 עדפה על שמה נידונת קשיא קד' דלא בעאת למדוי לה חולקא עסישראל כדא
 כי פנו לי עורף ולא פעם על שהחזירה עורף לחמותה ירות עלטס תור שהא
 בשד' על המזבח כך רות בשדה לבוא בקהל שעליה נתקיימה הלבה עמוני ולא
 עתעתי מואבי ולא מואבית דת שימא מוחה בן שריוה להקב'ה בשיר ורת
 ותושבות רות אשת מחלון שמחל לו הקב'ה באתה בקהל בישראל להיות נזכר
 שמה עדפה אשת כליון שכלה אותם הקב'ה עדפה לא באתה בקהל כליון לא
 נזכר שמו בישראל ועל תיקונא דא נעמו בשמה לימלך נשמתה לנשמתא
 מחלון רוח הטבלית שמחל לו הקב'ה רות נפש הטבלית כליון רוח הבהמית
 ועל דא אמר שלמה ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה
 תיורדת היא לחטה לארץ רות האדם מחלון רוח הבהמה דא כליון טהור
 מסטרא דשאלא נפש הבהמית דא ערלה שהיא חקשת קדל והיא מסטרא
 דשאלא על דא כליון לא נזכר שמו בישראל ויקחון להם נשים מואביות
 א' רחומא בנות עקלק מלך מואב היו מה זכה עקלק א' רחומא בשבא
 אהוד ואמר דבר לי אלך המלך מיר ויקם מעלה בסא אמר לו הקב'ה אתה

קמת

תתק עמו השכיב ולא
 שם של בכל מקום
 סדך וגו' התורה היא
 ה' א' ג' הוראי אסונתא
 ה' א' ג' הוראי בק' שיש
 קונה כל אבר ואבר
 ה' ל' סדך וגו' אדהכי
 ו' חלון קם על רגלוהו
 בע' תיב אמר בע'
 ח' תיבות חסר תלת
 ט' תיבות חלו ומתו
 י' ובי' שלא יפסוק
 י"א הורה בדיה דרבי
 י"ב ב' חל' דק' והכי
 י"ג א' יוסי בן
 י"ד ק' כנגד עשרת
 י"ה קנו שיהא ש' חוזר
 י"ו ערכות ראשונות
 י"ז שמות בלחלונה
 י"ח ט' חוסר הטלש
 י"ט עב ועס כלזה היה
 כ' שבק' ט' חוזר
 כ"א יוכל להחנות אותם
 כ"ב אמר לה הוא ינוקא
 כ"ג דאמרן לקמן
 כ"ד טינגא ברמא
 כ"ה אחרטן ואמרטן
 כ"ו ש' נודד מתקומו
 כ"ז עו' אריה ד' טר' י'ף
 כ"ח פתח ואמ' אשר
 כ"ט דאורחיה דחיויא
 ל' וכתב התם
 ל"א דאורחיה לאבאשא
 חנם

מדרש קטן

דברי תורה דכתיב ותורה אור עד נכון היום. עד שמתתקף עמו השכיני ולא
תזוז ממנו דתענו בכל מקום שיש דברית תורה שכינה שם של בכל מקום
אשר הזכיר שמו וכו' פתח ר' יהודה ואמר רפאות תהי לשרך וגו' התורה היא
רפואה לאדם לבוף ולעצמות בעה"ז ובעה"ב דאלו נחמיה אלך נהוראי אסוורתא
לברנש בהאי עלמא בכל יומא מאן דקרי קט על תקוניה ואלך נהוראי בקש"ש
רמ"ח תיבות כמען רמ"ח איברים של אדם והקורא קט בתיקוניה כל אבר ואבר
נוטל תיבה אחת לעצמו ומתרכא בו ודא איהו רפאות תהי לשרך וגו' אדהכי
מטא ההוא ינוקא לאי מאורחא ויתב קמיהו שמע לין מלן קם על רגלוהו
ואמר והלא בקש"ש אין שם ארמ"ח תיבות אלך ר' חייא תיב בע תיב אמר בע
שמעת בהאי מדוי אלך כך שמעתי מאבא דבקש"ש רמ"ח תיבות חסר תלת
למעין איבריו של אדם מאי תקנתיה תקינו דש"צ חוזר ל' תיבות אלו ומאי
ענהו ה' להיכס אחת כדי להשלים רמ"ח תיבות על הקהל וכדי שלא יפסיק
לאמת לאפחות משלשה ולא יותר מל' אדהכי אתמר ר' יהודה בדיה דרב
פנחס ויתב לבביהו ואמר להו במאי עסקיתו אמרו ליה במל דקט והכי
אמר האי ינוקא אמר ודאי הכי הוא והכי אלך יוחנן בן נורי אלך יוסי בן
דורמסקית משמיה דר' עקיבא חסידים הראשונים תקנו קט כנגד עשרת
דברות וכנגד מען איבריו של אדם והא חסרו מהם ל' תקנו שיהא ש"צ חוזר
ומשלים אותם ומאי ענהו ה' להיכס אחת בתפלה תקנו ל' ברכות ראשונות
וג' ברכות אחרונות בקט ל' שמות בראשונה ה' להינהי וג' שמות באחרונה
ה' להיכס אחת וכל הקורא קט בהאי גוונא בידוע שאינו צווק כאלו יוס
וכל האומר קט שלא עם הצבור אינו משלים איבריו מפני שחסר השלש
תיבות ש"צ חוזר מאי תקנתיה יכוין בטו וזין דאמת ויעב ועם כל זה היה
קורא עליו אבא מעוות לא יוכל לתקן וגו' לזתק ל' תיבות שבקט ש"צ חוזר
אותם לא יוכל להמנות אותם לתשלום רמ"ח בש"צ (לא לא יוכל להמנות אותם
בתשלום הל' תיבות שמשלים ש"צ למען איבריו שלם) אמר להו ינוקא
אימא קראך פתח ואמר פירקטנה ואנשים בה מעט כדאמרן לקמן

רבי בון טען יומא חד אבתרוי דרשב"י בסליהו דחד טיגרא ברמחיה
דטורא חמוחד עפנרא חנדדא מקונלא ואתין אחרנן ואחרטן
אגפרא ואמר האי קרא עלי כעפור נודדת מן קנה כן איש נודד מתקומו
עד דהו אזלי חמוחד חיויא דקטל ברנש ואזל ליה וחמו אריא דטר"ף
אודנא ואכינ אר"ש מאי אהני להאי חיויא דטר"ף למגנא פתח ואמר אשר
בשערה ישופני והרבה כעשי חנם אשר בשערה דא שטן דאורחיה דחיויא
טר"ף וקטיל למגנא ולא אהני מעה ישופני כתיב הכא ישופני וכתיב התם
הוא ישופך ראש ובעין דבשערה ישופני הרבה כעשי חנם דאורחיה לאבאשא

יבדו וליתקנאה להקבה בר מן דא דברית קדישא כדא הקבה פא עיש ידוד דגוא
 שמה קדישא דניה נשמתא לנשמתא ודא נקראת אדם ומתפשטין גהורין
 בתשעה נהורין והוא תלוי מן יוהא ו' נהורין אור אחד בלא פירודא ועל דא
 גופא דא עיש אתקרי לבושא דאדם ה' נקראת נשמה ותזדווג עס' ואתפשט
 לבמה נהורין והוא חד ית בלא פירודא ועד ויברא להים את האדם בצלמו בתלם
 להים ברא אותו זכר ונקבה בראם ויקרא שמהם אדם ו' נקראת רוח ואתקרי בן
 ית ה' אתקריאת נפשא ואתקריאת בת ועד חב ואם בן ובת ודא גדולה (לא ויהי
 גדולה) יוד ה' ואלו ה' אתקרי אדם ואתפשט נהורא דיניה לחמשה וארבעים
 נהורין ודא הוא חושבן אדם מה והטם יוד ה' ואלו ה' זכר ונקבה בראם ויקרא
 את שמהם אדם ואחכ דר הקוף דכתיב ויצר ה' להים את האדם עפר מן האדמה
 ויפח באפיו נשמת חיים מאי אית בין אדם לאדם הרי נקרא אדם וטוב נקרא
 אדם מאי בין האי להאי לא באתר דאתקרי ויברא להים את האדם בצלמו הוא
 ידוד ובאתר דלא אתקרי בצלמו הוא גוף ובאתר דאמר ויצר להים שיצר
 לאדם ועשא דכתיב ויעשה להים לאדם ולא שמו בתנות אור וילבישם
 בתנות בדומא של מעלה ובתק דחבו כתנות עור ועד אמר כל הנקרא
 בשמי לבבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו בראתיו דא יוד ה' ואלו ה' יצרתיו
 דא בתנות אור אף עשיתיו דא בתנות עור חשוש דאף סכב זה למה אתקרי
 רע דא חרינו יצר קרע (לא ולמאן יתקרי רע דא יצר ודא נחט) דא נחט דעבד וסבב
 דאתגזר על אדם ותהי דמותא ועל כל אנש וברונמא דאיתא שם דקודשא
 הכי אית שם דמסאבו שהוא טומא ועד לא יהיה לך להים אחרים על פני
 וכל הכוקם אחד מאיברין חלמטה באילן פוקס חלמעה ועד חרב בא
 לעולם וכפנא ומותא אתו לעלמא ועד ונתתי נשיכס למנות וגו' למאן
 דא ע' לברית קדישא ברטו אחרא ועד שעטנז לא יעלה ענך לאתחרוט
 בשור ובחמור יחדו ועד אמר ארור שוכב עם כל בהמה מאן היא בהמה
 דא גויי גוף שהיא מסטרא דבהמה אחרא דלעילא מסאכא ועד אמר
 דלא נעתי לפעך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע את החיים
 ואת הטוב דא ידוד (לא ירעה) המות ואת הרע דא שמה דסמל נשמתא
 דנשמתא מסטרא דשמאלא נרוח ונפש מסטרא דשמאלא שהיא בגופא
 דאדם שהוא דלשאר עמין לא אתקרו אדם ומה אמר ובחרת בחיים ועל דא
 אית שידין יהודאין ולא אתא פסוקא דאמר לא יהיה לך להים אחרים אלא
 לישמעאל ולעשו ולהים אחרים מן ישמעאל ועשו מאן אתר נפקי מן השמים
 שלשדים יהודאין ועד כתיב כי חשודש נחט יצא צפע ועד אס אמר לך
 יציר חטא ושכב עם הבהמה אל תלמך בו ועד אית שדין יהודאין וישמעאלים
 והגדולה לבני עשו וישמעאלים ומאיזה מקום הגופות שלהם שהם אחים עמנו

מן

אי שג' וישב שמה
 ה מאלבי וק
 אב ותקנאה לעם
 הי המנפה בעדת
 ין מיד אמר הדרי
 ב זכר החין לכס
 זקיה אר' אסיה בן
 א קבלה הורגין
 האנשים אסורים
 יבד אשר לא קדמו
 עלתא גוברין היו
 הוא ואת אמרת
 ה' יצא והסקה את
 ומפני שנחלה
 נחל אס כן הרי לך
 זע דבמקדום
 הם הפקידו אותן
 חכילה זולא בלא
 יותר למי לני
 תולדות פרץ ער
 להתקיייר ולחשוב
 דותה ר' אלעזר
 יצ דהא כסף
 צר רבי מפני
 יים שבה ודרע
 ללבבך וגו' בטע
 פטריך הכי
 הנשמתא קין
 דקודשא קין
 פטריך פטרא
 יחדו ועד לא
 יים עלפני ואדם
 ועל דא מאן
 כי פניס זרים
 יבדו

מדרש שו"ת

קמות מכאן בשביל לבדודי חייך ממך יצא שיטב עלכסאוי שג' ויטב טלמה
 על כסאיה' ר' בון אמר למלא הוינא התם כד אתקיימא הלכה מואבי וכו' אל
 מואבית ומה מאן דכתיב בהו ויחל העם לזנות אל בנות מואב ותקראנה לעם
 לשבתי אהיהן ובתיב הקנה היו לבני ישראל בדבר בלעם ותהי המגפה בעדת
 ה' אינון גרמין כולי האי וגוברין אסירי בגלותא ואינון שריין מיד אמר הדרי
 בני ומה מטה ולעזר קבלון דכתיב אשר לא ידעו מטכב וכר החין לכס
 מ'ט בהכרח עמדו בנות מואב באותו מעשה דא' חלקיה א' אסיה בן
 גוריון האנשים באין ומביאין אותן בעל כרחן וההיא שלא קבלה הור' ג'ן
 אותה עד שנמצאו מואביות כולן טס בהכרח וע' ודאי האנשים אסורים
 והנשים חותרות ועוד כתיב באוריתא תדי טעמי על דבר אשר לא קדמו
 אתם בלחם ובמים ואשר שבר עניך בלעם עיקרא דמלתא גוברין היו
 א' חסדאי והא תנין דנחל שטים מגדל הגיאוף דנשים הוא ואת אמרת
 בעל כרחן עומדות וא' אושעיא דכתיב ומעין מבית ה' יצא והטקה את
 השטים שבאותו זמן עתיד הק'ה לרפאות את כל העולם ומפ' שנח'ר
 שטים מרבה גיאוף יצא מעין מבית ה' לרפאות אותן הנחל אס כן הדין
 כי בטביל הגיאוף הן באות מעצמן יא' חנסיא א' גלוי וידוע דבמקום
 טבעניהם ואביהם טס שאינו באות מעצמן בפרהסיא לא הם הפקידו אותן
 בעל כרחם בעצת בלעם א' יוסי בן קסמא תמיה א' חס חכילה זולא בלא
 לא כדי ליחס זרע דוד שכל חרות המואבית ולא סיפר לו יותר למיה' לי
 כולי האי לכתוב ייחסא מבוועז כטנשא אתרות ויאמר לה תולדות פד' עד
 וישי הוליד את דוד לא בולא אצטריך בגין עדיקתו שבלה לה תקייר ולחסות
 תחת כנפי השכינה ולהודיע ענותנותה וצ' עות שבה וצ' דקותה ר' אלעזר
 בר' יוסי אמר להודיע זרע דוד שהוא כסף צרוף בעליל לצרוף דה' א כסף
 דעבוד כסף צרוף הוא ככסף זה שנצרוף פעם ושתים אמר רבי מפע
 בלא מן האמהות שלהם בענין זה לא כסף מזוקק מתוך סיקים שבה וזרע
 דוד צרוף מעד זה ומעד זה דכתיב ואהבת את ה' להיך בכל לבבך וג' בטע
 יצריך ביצר הטוב וביצר הרע הכל צריך כאחד וזרע דוד אצטריך הכי
 פתח רבי ואמר הכי אדם הראשון נשמתא לנשמתא חנה נשמתא קין
 והכל הכל מזינא חדא עם אדם וחיה ואתקרי רוח דקודשא קין
 רוח דטומאה דשמאל אתקרי כלאים והוי ערבוביא דלא אצטריך פטרא
 אחרא דלא מזינא דאדם וחיה וע' לא תחרוט בשור ובחמור יחדו וע' לא
 תיעול ברית דקודשא ברשות אחריתי לא יהיה לך להים אחרים עלפני ואדם
 הוא דוקמא טל מעלה להים אחרים דא חמור ואתון זכר ונקבה ועל דא מאן
 דאעיל ברית קדישא ברשות אחרא עליה כתיב ביה בה' בגדו כי פניס זרים
 ילדו

ונתת לנשמת אמתד האם וזהוה צריך להיות כאחד ולפיכך זרע דודי נקס ונאטק פנחש
 קבה ולהים של בעורחמיני לשרא אר' חלפתא ריח השושנה אותה שיצאה מבין החוחים רות
 להים לבלעם בחלום מזרע האומות יצתה כשושנה ועלתה ריח טוב לפני הקבה (לא כששנה
 בלעם בחלום מן בין החוחים ונתנה ריח טוב כך רות מזרע האומות ונתנה ריח טוב לפני
 א שיקר שלהם ועד הקבה כשושנה שהעלתה ריח טוב כך רות מעשיה טובים ונבנסה תחת
 ביה ועול ביה דוח כנפי השכינה) שאל ר' פדת לבדיה של ר' יוסי איש סוכו דורת כיון
 שנתגיירה חכמי מה לא קראוה בשם אחר אל' כך שמעתי דשם אחר היה
 לה ובנשאת למחלון קראו שמה רות ומשם עלתה בשם זה דהא כשנשאת
 למחלון נתגיירה ולא לאחר זמן אל' והפתיב לאחר כך ולא היך להי באשר
 תליע אלני וכו' הרבה התראות עשתה נעמי כדתנין וכולן קבלה עליה ואם
 קודם נתגיירה למה לה שתא פולי האו אל' הן שנשאה מחלון והיא כויה אל'
 כשנשאה נתגיירה ובחזקת אימת בעלה עמדה וערפה בענין זה כיון שמתן
 בעליהן ערפה חזרה לסרחוזה ורות עמדה בטעמה דבתיב הנה שבה
 יבמתך לעמה ול אלהיה ורות דבקה בה בחו' שהיתה בתחלה כיון שמתן
 בעלה כרצונה דבקה בתורה אל' שמעת מה שמה בתחלה אל' נלית שמה
 (סא פלוגיה) כשנשאה מחלון קרא לשמה רות ערפה הרפה שמה וחזרה
 לסרחונה ולשמה ולעמה וללהיה דבתיב הנה שבה יבמתך לעמה ול אלהיה
 אל' עמה להקרא בשם הראשון ואל' ליהיה לעבוד עז' רבי רחומאי ור'
 קימסי בן כירי הו' שכיחיה בהדיה דידי באונו משבת לטבת יומא חד הו' יתבי
 ור' רחומאי הוה יתיב ודרש ועמאי יתבי קמיה י פתח ואמר על כן באורים
 כבדוה' מאי באורים אל אורים ותומים אל באורים בשתי אישות שהם
 בציון ובירושלם דבתיב נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלם מן כע
 אדם קדעיס כהם בציון ובירושלם לבד סלקא דעחק לא בחו' בציון ובירושלם
 דא עסדא הכא נמי לין דא עסדא והם כעץ זכר ונקבה והוא אש על זכר
 חלש ושל נקבה חזק זה אצל ציון וזה אצל בירושלם ואין לך אדם בעולם יודע
 רחמ' שת אישות לו והם נקראים יצח' ויצ' והקב' התנס לבני אדם כר' י
 לנחותם בהם והכתוב אומר על כן באורים כבדו אתה' בהם האדם מכבד
 לקונו שער אחד יש תחת ציון והוא מחליץ (סא מחלון) תחת הארץ לפים
 אמות על לפים אמות והוא התחלת האש דק וחלוט והשער הו' נקראת
 שנועת ומשם הולך ומתפשט עד בירושלם מקום הר הבית עד מקום שעומד
 כל זכר לראות את כפי האדון ה' שבלאות מש' חכמי ששם תחת הר הבית שעומד
 בפני העזרה מתחתיו שיעור שלש מאות וששים וחמש אמות כפלים (האש)
 אבל למעלה האש אינו בוער כתנור חזק ולמטה האש דוגמת הערלה
 החופפת על הברית והוא למטה ועל כל זכר שיש לו ברית נרטס עומד עליו
 לפני

ונתת לנשמת אמתד האם וזהוה צריך להיות כאחד ולפיכך זרע דודי נקס ונאטק פנחש
 קבה ולהים של בעורחמיני לשרא אר' חלפתא ריח השושנה אותה שיצאה מבין החוחים רות
 להים לבלעם בחלום מזרע האומות יצתה כשושנה ועלתה ריח טוב לפני הקבה (לא כששנה
 בלעם בחלום מן בין החוחים ונתנה ריח טוב כך רות מזרע האומות ונתנה ריח טוב לפני
 א שיקר שלהם ועד הקבה כשושנה שהעלתה ריח טוב כך רות מעשיה טובים ונבנסה תחת
 ביה ועול ביה דוח כנפי השכינה) שאל ר' פדת לבדיה של ר' יוסי איש סוכו דורת כיון
 שנתגיירה חכמי מה לא קראוה בשם אחר אל' כך שמעתי דשם אחר היה
 לה ובנשאת למחלון קראו שמה רות ומשם עלתה בשם זה דהא כשנשאת
 למחלון נתגיירה ולא לאחר זמן אל' והפתיב לאחר כך ולא היך להי באשר
 תליע אלני וכו' הרבה התראות עשתה נעמי כדתנין וכולן קבלה עליה ואם
 קודם נתגיירה למה לה שתא פולי האו אל' הן שנשאה מחלון והיא כויה אל'
 כשנשאה נתגיירה ובחזקת אימת בעלה עמדה וערפה בענין זה כיון שמתן
 בעליהן ערפה חזרה לסרחוזה ורות עמדה בטעמה דבתיב הנה שבה
 יבמתך לעמה ול אלהיה ורות דבקה בה בחו' שהיתה בתחלה כיון שמתן
 בעלה כרצונה דבקה בתורה אל' שמעת מה שמה בתחלה אל' נלית שמה
 (סא פלוגיה) כשנשאה מחלון קרא לשמה רות ערפה הרפה שמה וחזרה
 לסרחונה ולשמה ולעמה וללהיה דבתיב הנה שבה יבמתך לעמה ול אלהיה
 אל' עמה להקרא בשם הראשון ואל' ליהיה לעבוד עז' רבי רחומאי ור'
 קימסי בן כירי הו' שכיחיה בהדיה דידי באונו משבת לטבת יומא חד הו' יתבי
 ור' רחומאי הוה יתיב ודרש ועמאי יתבי קמיה י פתח ואמר על כן באורים
 כבדוה' מאי באורים אל אורים ותומים אל באורים בשתי אישות שהם
 בציון ובירושלם דבתיב נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלם מן כע
 אדם קדעיס כהם בציון ובירושלם לבד סלקא דעחק לא בחו' בציון ובירושלם
 דא עסדא הכא נמי לין דא עסדא והם כעץ זכר ונקבה והוא אש על זכר
 חלש ושל נקבה חזק זה אצל ציון וזה אצל בירושלם ואין לך אדם בעולם יודע
 רחמ' שת אישות לו והם נקראים יצח' ויצ' והקב' התנס לבני אדם כר' י
 לנחותם בהם והכתוב אומר על כן באורים כבדו אתה' בהם האדם מכבד
 לקונו שער אחד יש תחת ציון והוא מחליץ (סא מחלון) תחת הארץ לפים
 אמות על לפים אמות והוא התחלת האש דק וחלוט והשער הו' נקראת
 שנועת ומשם הולך ומתפשט עד בירושלם מקום הר הבית עד מקום שעומד
 כל זכר לראות את כפי האדון ה' שבלאות מש' חכמי ששם תחת הר הבית שעומד
 בפני העזרה מתחתיו שיעור שלש מאות וששים וחמש אמות כפלים (האש)
 אבל למעלה האש אינו בוער כתנור חזק ולמטה האש דוגמת הערלה
 החופפת על הברית והוא למטה ועל כל זכר שיש לו ברית נרטס עומד עליו
 לפני

מדרש שו"ת

וכן הקוף ולא מנשתיחל מן רוח ולא מנפס ולא מנשמתא לנשמתא
 וא"ע פותח לך פתח גדול כל בני ישראל הם משתחיים להקפה ולהים של בע
 עטן הוא ישתחוה להם מכל רחוק שאלמר הבתוב ויבא להים לבלעם בחלום
 הלילה להים שלו ישתחוה לו ויבא עד ביתו וידבר עמו בלעם בחלוש מן
 החלון (זה החלום) שלו וזה למה בשביל כבוד הקוף שהוא שיקר שלהם ועד
 כל שיעשה תשובה ויתפרש מע"ו ומעבירה יעול הקפה ביה ויעול ביה דוח
 קדישא ונפשא קדישא ועד יש לו חלק לעה"ב ולא עם בע ישראל לא חלק בפע
 עצמו ועולם בפע עצמו וכל זה למה בשביל השמרים שיש בכות שהם מן
 הטומאה והרוח הקדושה ונפש הקדושה שישב עליהם השמרים (זה שיטבו
 עליהם) בחזקה גדולה יבואו לה לזה הקוף כמו האדם הדר באשפה
 ומשיחות נאבדים השמרים שלו ועל דא אמרו הקוף מן הגוי בחייו טמא
 ובמותו טהור למה בשביל שתאבד נשמתא דיניה והקוף ישוב לא העפר
 כשהיה יהודי בחייו טהור ובמותו טמא בשביל שנשמתו עולה למקום
 נבוא ונשאר נפש הבהמית בקוף ועל זה נקרא טמא במותו והגוי טהור
 למה ליתרון אינן חד קדישא וחד מסאבא מה היו קדישא ומה היו
 מסאבא מה דעביד איבא היו קדישא ומה דלא עביד איבא היו מסאבא
 ודין הוא דיעביד זל לע"ז ועם כל דא הם נטועים בארץ ולחד אינגא דאין
 מיין ולא ינגא אחרינא לית מיין ועבד אינגא חד יעביד איבא ואינגא חד לא
 יעביד איבא בדונמא דא אינון ישראל ובני אומות תרי אינן דאינון נפישין
 בארעא דרוח דקדישא ורוח דמסאבא דא הוא האינגות ואינון בארע' חדא
 דאינון מן גופא אחונא עמנא ולחד לית מיין דעביד איבא דהא לית אהרית
 קדישא דישראל שנמשלה למיים שנהיו כל צמח לם למיים ואין מיים אלא
 תורה ועל גופא דישראל אמר ועץ עושה פרי אשר דרעו בו על הארץ וירית
 קנתא דערין וירית גופא קדישא דלעילא ונהטת נשמתו מאורך השכיב ואת
 אחרת דלית איבא באינגא דמסאבא למה הפסוק אמר עץ עושה פרי
 למינו עיין באיבא דאינגא דיעביד זל לע"ז שיאמרו עליו דיעביד איבא
 דלא אכפין מניה וידפנו הרוח ועל זה אמר לא כן הרשעים פי אש בחוץ וכו'
 ואית לאינגא דא דמסאבא מיין ולא יעביד איבא לא כהדאמרנא בחוץ
 אשר תדפנו רוח דא אוריתא דילהון רבי אושעיא אמר בא צלחה חעץ הדעק
 טוב ורע דרע דוד בהאי בונא עץ הדעת טוב ורע טוב מצד האבות ורע
 מצד האמהות שהיומן האומות עפ"ז לא מחתיכות דלהון הות פיון ששמע
 ר' לעזר בר' יוסי דא בא ונטקו בראשו אמר רב חסדא חות מצניעות
 שנה נכנסה תחת כנפי השכינה ויצא מתנה דוד המלכה והחליפי התחיבו
 להיות מדרע דוד כדי שיהיו רחמים ואכזרים רחמים מצד האב ואכזרים

דברי חכמים

קלנא של מלך הוא כך מלכא איהו שבת מאן דנפול דרומה יתקא: אמרנא
 ואגדים ליה לאו קלנא דמלכא הוא והיה שאין לומר שומר שמו ישראל
 ובהאי מדור דעין לאותן שקוטפין מלוח עלי שיח המכפסיקים דבראי שנתנו
 כלוחות עלי שיהיה בטייליה ואותם שאינן נהגין כבוד בתה ואין דנין במקום
 הזה למבזה תלמיד חכם כי דען אותו בטייל היין ובמדור הראשון מורידן
 ודען המבזה תה או חכם אע"פ שכבודו לפני אחרים והמקלל חרש וכיוצא
 בהם: ועובר אחורי בית הבנסת בשעה שהציבור מתפללים והמספר שבח
 חבירו בפני מי שטועים אותו לרעה וכל זה וכיוצא בהם נדועין במדור
 הראשון. המדור השני הוא נקרא שחת והוא אש ירוק ואין טעם כי
 אם חשך ואין טעם רחמים כלל ושם דנין בלהמספרים אחר חטתן של תה
 והמלבין פני חבירו ברבים ואפי' בהלכה שלא ללמוד ממנו והמתגאה
 שלא לטעם והמתכבד בקלן של חבירו והיודע בחבירו שיכטל בדברים
 או בהלכה אחת והם בעיר אחת והאובל מסעודה שאינה מספקת לבעניה
 והתקביה ידו על חבירו אע"פ שלא הכירו ומי שמקלל בשחוק לחבירו בעין
 שיגיע לו כוטה כללו נדונים שם במדור זה וכל כיוצא בהם.
 המדור השלישי הוא נקרא דומיה שם נדונים בלאותן גסי הרוח
 המתגאה לרס בהלכה לפני העם שלא לטעם והמספרי' לשון
 הרע והתעם למי בהוראה והדן את חבירו לפי חובתו והמלוח לחבירו
 ברבית וכתולה פניו בתורה שלא בהלכה ומי שאינו עונה אמן חפז
 המבדך ומי שעושה תפלות פיסקי פיסקי כמין המספר בתפלתו וחוזר
 ואומר דבר אחר וחוזר ומכפיק והוא נקרא פיסקי פיסקי והמתלוץ
 על חבירו ועל הנקן ששבת ללמודו והרואה דבר ערוה בחבירו ומי
 מודיעו בינו לבינו כל זה נידועין שם וכל כיוצא בהם.
 המדור הרביעי נקרא טייל היין ושם נידועין כל אלותן גסי הרוח
 וכל אלותן העוטן עדות לטעמים ומדובאין והרואה לעב
 בדוחק ואינו חלוי יהו עד שמבקש ממנו הנאתו והעושה שבר שבר
 והמוציא זרע לבטלה והבא על גויה ונדה והמתשכן לעני ואינו חוזר
 לו משבנותיו כשאין לו דבר אחר והמטה משפט והלוקח שוחר כולם
 נידונים במדור זה. המדור החמישי נקרא שאול ושם נדונים
 המיעים והמסורות והאפיקורוסים והבופרים בתורה והבופרי' בתחיית
 המתים על זה נאמר בלה עמך וילך בן יאיר שאול ולא יעלה על שאר
 החוטאים כתיב מחית ומחיה מוריד שאול ויעל. המדור השישי
 נקרא עלמות ושם נידועין כל אלותן שיטכבו על אמותן ונדה.
 המדור השביעי תחתית הנקרא תחתית היורד לטעם טוב אינו עולה
 ועליו

ציון ואור שכל
 ומדים עליו נשקע
 מות לעזרה ואלו
 נאמר יראה כל
 היין שאול עלמות
 שלו ז' מדורות הן
 זוכן בלה בקבר
 און בור והוא מדור
 אשר אין בו מים
 במה פיתות על
 חשטלטה חמונים
 וחימה וכל
 ים ודען בס נטותן
 יעשים גיהנם
 מרים ווי ווי ואין
 יתות של מלאכי
 מעיר קול מהיכל
 ויש בלימי השבוע
 חשך מעשיהם ווי
 וב יהיה במהשך
 וכו' וביון שהתחילו
 נס משתחשך חשך
 כסנדראי מפחדה
 והוא רחום יכפר
 ס' ע"ו המשחיתים
 נשחית הליד וכל
 כל חמתו ולפיכך
 כנס שבת מסתלק
 כי חבלאיט שולטי
 והוא רחום שלא
 למלך המבין על
 בד אין רשור
 בא לאכנא עליו
 חלקי וקא לא
 קלנא

מדד שירותים

לפי המדיניות הזאת נקבע על כן באזורים כבדוה' באור של ציון ואור שכל
 ידועים. שעה התנור החזק נקרא עליו וכשהזכרים עומדים עליו נשקע
 אותו האש עד תהום רבה והוא אש של גיהנם ויש לו ז' שמות ליער הדע ולן וב
 הן רע טמא שטן סוגא אבן מכשול ערל עבוע ועל זה נאמר יראה כל ב
 זכורך וז' שמות לגיהנם ולו הם בור שחת דומה טיט היון טאל עלמות י
 ארץ תחתית ז' פתחים יש לגיהנם כנגד ז' שמות שיש לו ז' מדורות הן
 זו על זו וכולן מדורות מזומנים לרשעים לידן טס נוכן כלה בקבר
 ונשמתן נשרפת והאש אובלתן. כמדור הראשון בור והוא מדור
 העליון וטס כמה ביתות של מלאכי חבלה כעין הבור אשר אין בו מים
 אבל נחשים ועקרבים יש בו כך המדור הזה נקרא בור כמה ביתות של
 מלאכי חבלה כעין נחשים והטרפים אשר אין להם לחם שלשה מזומנים
 טולטים בגיהנם והם מתחת ידו דומה והם משחית אף וחמיה ובר
 האחרים מזומנים תחתם וכל אותם המזומנים דקים ועבים ודנין בס נכמות
 של רשעים וכל אותם ביתות של מלאכי חבלה כולם מרעישים גיהנם
 ונשמע קולם ברקיע וקול הרשעים בגיהנם זוחחין ואומרים ווי ווי ואין
 מרחם עליהם ועל כל לו השלשה המזומנים עם שאר ביתות של מלאכי
 חבלה שמרעישים בגיהנם אחר קרא עליה קול שאון מעיר קול מהיכל
 קול המשלם גמול לאויביו כנגד ב' משחיתים הללו שולחים כל ימי השבוע
 מזמן תפלת ערבית כל הלילה דנין לאותן אשר היה במחשך מעשיהם או
 ומהרהרים הרהורים על משכבותם ועליהם אחר הכתוב והיה במחשך
 מעשיהם וכו' הוי חושבי און וחורשירע על משכבותם וכו' ובין שהתחילו
 כומרים ביום על כולם אבל התחלת הדין ברשעים בגיהנם משחשך חשך
 הלילה ועל זה נקראים לילות פחד מפחד בלילות ואר' לבס נדראי מפחדה
 של גיהנם ולפי כך תקנו בתפלת ערבית כל ימי השבוע והוא רחום יבבר
 עון על כי מאתה טעה שתחשך דנין את הרשעים בגיהנם עי' המשחיתים
 שהם משחית אף וחמיה כולם נבלים בלאי והוא רחום משחית ההד' וכל
 אף דבועב והרבה להשיב אפן חמיה דכתיב ולא יעיר כל חמתו ולפי כך
 תקנו לומר והוא רחום בימי החול ולא בשבת כיון שנכנס שבת מסתלק
 הדין מן העולם והרשעים בעיהם יש להם מנוחה ומלאכי חבלה איק שולטו
 עליהם מטעה שקדש היום ועב' אין אומרים בערב שבת והוא רחום שלא
 יתעוררו מלאכי חבלה ולפי כך הוא אסור מפני כבודו של מלך המעין על
 הרשעים בשבת להורות שכבר נסתלק הדין מן העולם וכבר אין רשור
 למחבלים לחבל. לנטירא דהוה מלקי לחיובא אתא מלכא לאכנא עלוני
 ושוייה קמיה כיון דקאים קמיה מלכא מאן דאבדיס ליה בחלקיותא לא
 קנא

אזכרה דולקות לנהרבי חזקיה אמר רוח הטומאה היתה בו ועבר מאמר ויצרו בין שעבר נבנת
יהנס יב חדש רשע עליו הקבה וקר שומע וגזר עליו ל' קזירות ועל חוה ל' קזירות על הנחש ועל
רבנן אמרי רשעה אדמה ל' קזירות חסר אחת נמצאן ארבעים חסר אחת כנגד מ' מלקיות
: פשההרון לעשות שנתחייב הרשע בכד' לסוף עשה תשובה וקיבלו הקבה בהיה שעתא דאך
א תשובה הפסוק יהודה בר' שלום מאי דכתיב שמעה תפלתיה' ושועתי האזינה דמעתי אל
אמר ר' רחומא תחרט פ' בר אנכי עמך דוד מלכא אמר דא דאך בון בר חמא אמר דוד הקבה
הנקרא ארץ תחתית איהו קרוב לכל אינון דקראן ליה פתח ואמר הא קרא קרוב ה' לכל קוראין לכל
על עמורת ולא אשר יקראוהו באמת דהא כל אינון דקראן באמת להקבה . הקבה קריב לון ומקנל
במי עיון עו — נון וקבה לבא בש ורעותא דבר נשחסיב קמיה מכנל קרבנן ועלון דבר
עלמא כיון דבר נשוי רעותיה בתשובה לית תרשא בכל אינון דקיעין דלא
פתח קרבנא דבר נש בכלא ורעותא תניא דכתיב והתודה אשר חטא עליו
והתודה עליו כולא בלבא תליא רבי ג' חוניה בן הקנה אמר לחכמים בנ
חייבס אין קרוב לפע המקום כלבו של אדם וניהא קמיה יותר מעל קרבנן
ועלון דכל עלמא מאן דיתוב בתעניתא וישוי לביה ורעותיה איהו מקרב
קרוב שלם דניהא ליה להקבה דמקריב קמיה תרביה ודמיה וגופיה ומקריב
קמיה אשא וריחא דפומא ולבא ורעותא אתקרי מזבח כפרה . ועוד דקרבן
אתפלג לבמה סטרין לבמה חולקין תענית דבר נש אתפלג לבמה סטרין
לבמה חולקין והקבה לא נטייל מכולא לא לבא ורעותא ותלתא מלכין אינון
בנפא מוחא ולבא וכדיה דהא חביל מן פולא ויהיב לבבא לבא חביל מן
פולא ויהיב לבבא ככד הוא יהיב לבולא של כל הנחלים אלהים והים אינון
מלאהוא בדונמתיס והקבה מקבלן לית לבב עלמא דקיימי קמיה אלא
תשובה ועלותא דבר נש ואך יהודה תלת זיני תשובה הבא בהאי קרא תפלה
שועה דמעתי ופולתו בהאי קרא כתיבי שמעה תפלתיה' ושועתי האזינה אל
דמעתי אל תחרש בלח תלתא חשיבי לפע הקבה ומכולהו לא חשיב כדמעתי
דהא כדמעין אזל לבא ורעותא ובלגופא תלסר תרעין עלין קמי קבה
תפלה דכתיב ביה שמיעה דכתיב שמעה תפלתיה' שועה דכתיב ושועתי
האזינה דמעתי לאו כהע לא יתיר מכולא דכתיב דמעתי לתחרש מה בין
האי להאי דבנן דקסרין ור' לעזר בר' יוסי אמר תפלה לזמנן דבר נש ער
בצלוחיה והקבה שומע אבל לא בעי למעבר שא לתיא ושתיק מעיה ולא אשכח
ביה דהא לא כתיב ביה לא שמיעה . שועה איהו יתיר מתפלה דצווח ברעותא
דלבא לקמיה מריה ובגין דשוי רעותא יתיר כתיב ביה האזינה במאן דארבין
אודעה קביה הוא מלה ועס כלדא שתיק ולא בעי למעבר רעותיה אבל דמעתי
איהו בלבא וברעותא דכל כנפא ובנב' כתיב ביה א דמעתי לתחרש ורבנן אמרי
לאו כל דמעין עלין קמי מלכא דמעין דרונגא ודמעין דמוסר דין על חבירו

א

רבי

מדרש פסוק

ועליהם נאמר ועפותם רשעים וגו' וכללן המדרות אש אוכלה דונקות לנהר
 ויום כנפשותם של רשעים ישמי שנקרא רשע ועידון בניהנם יב' חדש רשע
 במור שאין לותשובה אין לו תקנה ועידון לעולם בניהנם רבנן אמרי רשע
 עידון בניהנם ששה חדשים רשע במור יב' חדש והני מלי פשההרו לעשות
 תשובה וחזון אבל אם לא כההרו לעשות תשובה ולא עשו תשובה הפסוק
 אמר ויצאו וראו בכגרי האנשים המושעים ביוגו' ואמר ר' רחומא
 בשקורש הקב"ה אדם הראשון מנע נתיירא ממדור זה הנקרא ארץ תחתית
 מפני שאין לו שיעור ועל זה נאמר ארץ עיפתה כמו אוכל עלמורת ולא
 סדרים ותופע כמו אוכל מה עשה עשה תשובה ונכנס במי גיחון ער
 עזארו והקב"ה חס עליו וסלקו למקום הנקרא אדמה שהיא אחת מן' ארצות
 ושם הולך את הכלוקין כשהדק קין את הבל לגזר עליו הקב"ה להיות נע ונד
 בארץ מה כתיב הן גרשתי אותי היום מעל פני האדמה וגו' והייתי נע ונד
 בארץ והקב"ה קבלו בתשובה וסילקו לארץ ארץ ארץ ארץ ארץ ארץ ארץ
 הראשון למעלה מבנה ארצות לתבל במקום ארץ ישראל בחברון ושם הייתה
 קבורתו וקבורת אברהם יצחק ויעקב והאמהות רבי קיסמא אמר
 מערת המכפלה סמוך לפתח כע' שעה שמטה חוה בא אדם לקברה שם
 ושם הריח מרחות נע באותו הריח שהיה שם רצה לחצוב יותר יצתה ברז
 קול ואמרה דיוך באותה שעה עמד ולא חצב יותר ושם נהגל מי נתעסק בו
 שתבנו שהאיה בדמותו ובצלמו אמר ר' רחומא הקב"ה נתעסק בו
 כשנזר ונתעסק בו כשמת ולא היה מי שירעבו עד שבא אברהם עליו
 השלום וראה אותו והריח דוח בשמים של ג' ושמעקול מלאכי השרת
 אומרים אדם הראשון קבור שם ואברהם יצחק ויעקב מוכנים יהיו למקום
 הזה ראה הנר דונק ויצא מיד היתה תאוות עלה המקום הזה אמר רב
 הו"א קודם שבא אברהם רבים היו מבקשים ליקבר שם ומלאכי השרת
 היו שומרים המקום ורואים אש דונקת שם ולא יכלו עד שבא אברהם ונכנס
 וקנה המקום רבי נחמיה פתח ויטעה להים גן בעדן מקדם כשבא
 הקב"ה אדם הראשון מבית המקדש בראו ומעפר בית המקדש נטלו וברא
 אותו כיון שבא אותו ועמד על רגליו באו כל הבריות להשתחות לו מה עשה
 הקב"ה נטלו חסם והכעסו לקב' ועשה לו עשר חופות כדוקמת עטר חופות
 שעתיד הקב"ה לעשות לעדיקים כקב' לעתיד לבא ומלאכי השרת היו יורדין
 ועולם ועושים שמחה לפניו ונתקלו חבמה עליונה וכשירד סמל אשמי חסם
 דאח מעלתו של אדם ומלאכי השרת משמשין לפניו בחופתו וירע בעיניו מה
 עשה נטל נחש במין קמל ורכב עליו וירד ופיתה אותו עד שעבר מאמר
 יוצרו ומהו מאמר יוצרו שעבר רבי לכס נדראי אמר רוח זנונים נכנס בידו

וחמינה עד דנטק ל לבו דינה דתמן וחמינה כמה חייטן ומשפחין דתמן דלדין
 מתעסקין בדין דעלמא ובראשיתון סנדלפן מארי דאנפן דחקשר קשרין
 למאריה וחד כרובתא פריסא עלוי ופלחיני דשמיא תחותידוי ולא אתיהיב ל
 דטותא למקרב למחמו וחמינה בי דינה וכמה סרכין מחמן קמיייהו חנה ון
 סניגורין עלבני עלמא ומנהין קטיגורין נטבו וקריבו ל גבייהו וחמינה
 תמן סניגורין מן חבריא אל למלאך המותמה סטקור דדין עבד (לא מה דין
 מן כס עלמא נכד) אמר להו דלא שבקו למיייתהו וקריבנא ליה לדינה קמו תלת
 סהדין ואמרו תלת זמנין משאנו כפר ואסדרנא עליה דאעברנא תדיר על
 מדותי (לא דינו דינה סכהו) למיתב וקריבו ל לדינה קמו תלת סהדין
 דינו דיני ושמשית דאמרו משאנו כופר משאנו כופר ואזירו עלי עלדאעברנא
 על מדותי) אתעסקו בדיני בל ההוא יומא דחמיתון דדמיכנא ועברו
 חשבון יומין ושען דיני ואשתכחו תדיר שלמין ועלדאעברנא על מדותי
 תדיר שבקו דיני ולא יכלו לילמדון בהאי עד דסלקו דינאי למתא אחריא
 ולא ידענא לאן אתר ואתא מן דינה לשבקה ל ולמיהב ל זמנא למטרא
 תלמודאי בהאי עלמא דעדיין לא פמירנא ליה ולא שבק ל מלאך המות עד
 דיהבו ליה באתרי ר' כרוספדא סבא דמלקדמין בלדין שבק ל כד חמירדן
 דמעין באנפלי וחובא בכמאיו ואינן דמעין דקא בכינא מדחילו דמה וחייבנא
 מחדווא דשכינתא ועל דדמיכנא (לא דאוריכו ל עד) זימנא אחראבנין לאודעא
 ל מה דקבלנא לבן עליד מלאך המות לא שבקו בהדאי לר' הושעיא ועמיה
 אמלגא תמן תווהו חבדיא וקרו עובדי בעמק הבכא מעיין ישייתוהו גם ברכות
 יעטה מורה עובדי בעמק הבכא מלאך המות דאיהו גרים בכיה לבול עלמא
 מעיין ישייתוהו דהטחוהו למקמד תלמודיה ולמהו מעיין באוריתא לפיכך גם
 ברכות יעטה מורה אי אורייתא גרים ליה חיים כל שכן מאן דגרים ליה גירסא
 ואוליף ליה קרא עליה ר' יוחנן זרח בחושך אור לישדים חנון ורחום ועדיק זרח
 בחושך מהו חושך דא מלאך המות דאחשיך אנפי עלמא כדא וחשך עלפני תהום
 ואנהיר הקצה לעדיק דא ר' כרוספדא נהירו דאוריתא ומאן עבד דא הקצה דאקה
 חנון ורחום ועדיק ודאמר נעמי לפלותיה וכו' כי שמעה בשדי מואב
 כי פקד ה' את עמו נתת להם להם לחם אר' ברכיה אר' יצחק בא וראה מי שמעלים
 עינו מעטים בשע בצורת הם יראו בנחמות העולם ולאימותו עד שיפקדו
 לטובה והוא לא יספא לראותה אומלך עשירה היה פיון שראה הרעב העלים
 עינו מן הצדקה וברח לשידי מואב אקמץ להם רבי ברכיה וכו' לא דרכן
 של צדיקים לברוח מפני הרעב והרי גדולם מלימלך אברהם יצחק ויעקב
 ועשירים מחמו והלך זה למצרים מפני הרעב וזה לארץ כלעתיים
 אר' ברכיה אר' יצחק הקצה גרם להם לעדיקים הללו לעזת מתוך הרשעים
 ולהודיע

זכנו עקתא כוליה
 יאתחרב בי
 בחזקתיה
 דמעין ולומנא
 מעין לטב ואית
 עקו ודמיכני
 כרוספדאיהנט
 חמועה דהיה
 וטרחא אחרא
 עמי ותשאר
 שתאר בניו תרין
 כתוב וימותו
 הוא תכירו על
 לא ימותו אל
 אתא ברב
 יוספדאי השתא
 ליה דאהדרו
 חמועה
 ולא שבקו בר
 יבו לנביה
 יאוי ואימא לפן
 תקנא כלחנן
 הוא אמרו
 יוחנן אשתאר
 דהיה משתע
 אמר מעמא
 לך ולחברך
 אתקינו לך
 דשו לנבא
 אאתר דמלכא
 יל באוריתא
 תון כד הוינת
 כינתא לנבא
 שבקו ליה
 וחמינה

מדרש פסוק

וְיִשְׂרָאֵל בְּמִיתָה דְמַלְכָּא דְצִלְוֹתָא דְתַשְׁבֵּה וְלִמְבַע בְּעוֹתָא חֲמֵן עֲקָתָא כּוֹלְהוּ
 בְּקַעֲלֵן דְּהִיעֵין וּפְתַח תְּרַעֲיִן וְעַלִּין קָמִי דְמַלְכָּא דְתַעֲנִין בְּיוֹמָא דְאִתְחַרַב בִּי
 מִקְדָּשָׁא כַּל תְּרַעֲיִן נִנְעֵלֵן וְתְרַעֲיִן דְּמַעֲיִן לֹא נִנְעֵלֵן מֵה כְּתִיב בְּחֻזְקָהּ
 שְׂמַעֲתִי אֶת־תַּפְלֵתְךָ רִאִיתִי אֶת־דַּמְעַתְךָ כִּי־יִיָּה חֲמַשׁ מִכּוֹ דְּמַעֲיִן וְלוֹמַתָּ
 דְּלִיתִי מֵה כְּתִיב וּמַחֵה ה' אֱלֹהִים דַּמְעָה מֵעַל כָּל־פְּנֵים אִיתִי דְּמַעֲיִן לְטַב וְאִיתִי
 דְּמַעֲיִן לְבִישׁ דְּטַב דִּיזְרָטוּב רְבִישׁ דִּיזְרָרַע הֵן דְּמַעֲיִן דְּעָקוּ וְדְּמַעֲיִן
 דְּצִלְוֹתָא כְּתִיב בְּבִי יִבְאֵן וּבְתַחֲנוּנֵים אֲבוּלִים רְבִי כְּרוּס פְּרַדִּי הַלֵּשׁ
 עֲלֵן לְגַבִּיהַ ר' יוֹחָנָן בֶּן קִיסְמָא וּרְבֵּן הֵהוּא יוֹמָא דְּשַׁבְתָּהּ הַחֲמוּנָה דְּהוּהַ
 בְּכִי לְבַתְרַ חִיִּךְ אֲדַהְבִי דְּמִיךְ אֲמַרוּ יוֹם שַׁבְתָּא אֲסוּר לְטַלְטְלוּ וְטַרְחָא אֲחֵרָא
 לֹא אֲצַטְרִיךְ שְׂבָקוּהוּ יָקִים ר' יוֹחָנָן וּדְרַשׁ נְיִמַת לִימְלַךְ אִישׁ גַּעֲמִי וְתַשְׁאֵר
 הִיא וְשֵׁנִי בְּנֵה יִמַת לִימְלַךְ נִשְׁאֲרוּ בְּטַה לֹא תִנְחַמְתָּ בְּהוּן דְּאִשְׁתַּלַּךְ בְּנִי תְרִין
 לֹא שְׁלַמְתָּ דּוֹכְתָא דְּלִימְלַךְ דְּהוּהַ נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא לְכַתְרָהּ כְּתִיב וַיִּמְוָרְבוּ
 גַם שְׂטֵימָם מִחֲלוֹן וּכְלִיֹּן רוּחַ דְּקוֹדְשָׁא וְרוּחַ דְּבַהֲמֵתָא הִשְׁתָּה הוּא תְּבִירוּ עַל
 תְּבִירָא נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא שְׁהוּא יוֹד וְרוּחַ הַשְׁכֵּלִית שְׁהוּא וְאוּ לֹא יִמְוָרְבוּ אֱלֹהִים
 אֲדַם יוֹרֵד מִגְּדוּלְתוֹ נִקְרָא מֵת אֲוֹךְ הַכֹּא כַּד מַעֲיַת ר' לִיעֶזֶר נִחַמְתָּא בְּרַבִּין
 דְּאִשְׁתַּלַּךְ מֵיַת ר' יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי וְחִבְרִין וְהִשְׁתָּה חֲבַרְנָא ר' כְּרוּס פְּרַדִּי הִשְׁתָּה
 הוּא תְּבִירוּ עַל תְּבִירוּ עַד דְּכֹזוּ יִתְבִי ר' חֶלְקִיָּה הוּהַ גְּבִיָּה חֲמַל לִיהַ דְּאִהֲדִירוּ
 דְּמַעֲיִן עַל אֲנָפּוּי וְחֹכְא בְּפִי מִיָּה קִרְא לִיהַ לְר' יוֹחָנָן וְלִתְרֵיהּ הַחֲמוּנָה
 בְּדַמְעֵין עַל אֲנָפּוּי וְחֹכְא בְּפִי מִיָּה אֲמַרוּ וְדִלִּי מִיָּה יִתְצוּ וְלֹא שְׂבָקוּ כַּד
 נִשְׁלַחְרַב גְּבִיָּה בְּרַחֲשָׁא אֲפַתַח עֵינֵי שְׁאֵל מֵיָּה לְמַשְׁתִּי קִרְיָן לְגַבִּיהַ
 ר' יוֹחָנָן בֶּן טְרוּי אֲמַר לֹון רְבוּתִי זִילֵן בְּשִׁלּוּס לְחֵדֵר תּוּבוּ לְגַבִּי וְאִימָא לְפִין
 מֵה דְּחִמִּינָא וּפְקִירוּ לְהוֹדִיעַ לְחֲבֵרִיא דְּהִשְׁתָּה אֲצַטְרִיכְנָא לְאִתְקַנָּא כַּל מְלִין
 דְּחִמִּינָא וּבִהֲלִי לִי לִיָּה אֲהוּי (כֵּהֵי) תַמֵּן אֲמִינָא וְלֹא יִדְעַנָּא מֵיָּה הוּא אֲמַרוּ
 לְכִיתִי דְּלֹא יִקְרִיכוּן לְגַבִּי וְלֹא יִהְיֵה בְּרַשְׁהַבְא אֲזֵלוּ כּוֹלְהוּ וְר' יוֹחָנָן אֲשַׁתְּאֵר
 תַמֵּן וְלֹא קִרְיָב גְּבִיָּה בְּלֵהוּא לִי לִיָּה כַּד הוּהַ נְהִיר יוֹמָא חֲמוּנָה דְּהוּהַ מִשְׁתַּעַ
 וּבְכִי וְלֹא יִדְעַ מִיָּה קִס וְעַלִּיב וְקִרְא לִיהַ לְר' יוֹחָנָן אֲלֵי מֵיָּה חֲמִית אֲמַר מַעֲנָא
 אֲחֵרִינָא אֲתִינָא וְאֵעִי לְגַתַּם תַמֵּן וְלֹא יִהְיֵה רְשׁוּתָא לְגַלְהַ מִיָּה לֹא לָךְ וְלְחֵבְרַךְ
 וְאֲמַר לֹון מֵה דְּחִמָּא אֲלֵי לְר' יוֹחָנָן אֲתַקִּין מִיָּךְ וְזִיל לְכוּרְסָךְ דְּאִתְקִינֵן לָךְ
 דְּהַא תְּרִיסְרַ מֵן חֲבֵרִיא יִתּוּן בְּקִינָךְ וְאֵנָּה חֲמִינָא מֵה דְּלֹא יִהְיֵוּ לְרֵשׁוּ לְגַלְהַ
 וְחֲמִינָא מֵיָּה חֲבֵרִיא דְּאִתְקִיִים תְּלַמּוּדִיִּהוּ בִידִיִּהוּ תַמֵּן בְּהוּא אֲתַר דְּמַלְכָּא
 מִשִּׁיחָא תַמֵּן וְשִׁמְעַנָּא כְּרוּזָא כְּרִיזְבְּלִי וְיִמָּא זְבִלִין אִינּוּן דְּמַשְׁתַּדְלִי בְּאִוְרִיתָא
 וְאִינּוּן דְּמַזְכִּין לֹא לְאַחֲרֵינָן וְאִינּוּן דְּמַעֲבִירִין עַל מַדּוּתִיִּהוּ חֲמִיתוּן כַּד הוּיִנְטַ
 בְּכִי וְחִיִּךְ רְשׁוּתָא אֲתִיִּיב לְמַלְאךְ הַמּוֹת לֹא יִתָּה יִתֵּן וְחֲמִינָא שְׂכִינְתָּא לְגַבִּי
 וְלֹא שְׂבָקוּ לִיהַ וְעַד כְּפִינָא מֵיָּה וְחִיִּיבִית כַּד מֵיָּה שְׂכִינְתָּא דְּלֹא שְׂבָקוּ לִיהַ
 וְחֲמִינָא

אליה חכם דא שלמה המלך עה דאתקין לה שרנגא ואנהד לה בגבשו המטלוי
 וסכרין וחלט הוא את העיר בחכמתו מירא דאפיקורוסים ומיעים דאיהו
 אתקין אזעם לתורה דתנין עד לא אתא שלמה הות אוריתא בקלמת דלית
 לה אזעם ומאן דקרב בהדה אתוקד כיון דאתא שלמה ועבד לה אזעם
 ואשתי זבון בני עלמא בעצתיה יהב בהיה עיר בביבול שי זבותא ובחיה
 בחכמתו ובלדא תיקונא דאתקין ואשתדלותא דאשתדלז אבתרה הו' מסכן
 דאיהו דוד דלאו אותכר נש דאשתדלז אבתרה כדוד מלכא ותנין יאות הוה
 דוד מלכא לאתקיימא בעלמא מיהא שני דאלמלא אתקייס איהו מאה שני
 איהו הוה מתקין לבועיגא תקונא תקיף דלא אתעדי לעלמין ולא אתחרב בי
 מקדשא אבנ במיה גרועו אינון שני דלא אתקיימו ואדם לא זכר את האיש
 המסכן ההוא זה אדם הראשון דיהב ליה משנוי ע' שני ואדם לא זכר ליה
 כשעה שבא סמל ורכיב על קמלוס בב אותו שחטא לא זכר את דוד
 שבמסכנותא הוה על זה העון שנחט סבב לחוה וסמל לאדם הראשון וסמל
 לא הוה ליה בוחא דיהפוך לאדם עד שבא נחש והפך לבה דחוה וחיה הפכה
 לבו של אדם וחטאו שניהם ועל דא אמר האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי
 מן העץ ואוכל וסמל לא הוה ליה רשות דיהפך לביה דאדם עד שבאה חוה
 וקרמא ליה דאכל מיניה ועל דא אתתא היא אתענשת ההוא דאמרין בבב
 מקום שכלן שכינה עמהם כלן לבבל שכינה עמהם כלן לאדם שכינה עמהם
 היא ולא אחת מן המדות אדם הראשון כר יהב ליה משנוי אינון ע' שני לא אידבר
 מניה בקדמיתא דאלמלא אידבר מיניה מאה שני ישאיר ליה משנוי במיה
 דאתחזו ליה בגין לאתתקפא בעלמא ויתקין תקונא דבזיגא לא לא אידבר מיניה
 בר ע' שני ולא יתיר תלתין שני הוה דהוה אזיגא חנהו במדברא ומנהו בשלמא
 ובהוה זמנא זחכמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים מקמי שאלו מלכא
 האו דלא אשתאדו ביה לא ארבעין חסד אחת דהא שתא חדא הוה עריק מקדמו
 בדיה אבטלום ובכפ נחתך תקונא דשרנגא עד דהוה כפשע בינו ובין המות וכל
 דא מקמי דאדם לא אידבר מיניה בקדמיתא לאוספא ליה אינון תלתין שני
 לתתא לאשלמא ליה למאה ואתכנימו תלתין שני לתתא מאינון ע' שני דהוה
 חכמתו בזויה ודבריו אינם נשמעים דשלמה חלבא כלכך משכה גרמיה
 וקרא איהו על רוחיה חכם (נא אי ביה) בגין כך לא (נא בהיה) בקדמיתא ונדונה
 היא אלני מנה דא רבבבא דלגא אתי לשבחא גרמאי הוילי ולא איתא אדרגא
 דיימא ליה אתו חבריא ושקוהו קדושתיה וכל בניך למודי ה' ורב שלום בנך
 אמר רבי רחומאי דוד מלכא תלת שני הוה כפלא ביומיהו מאי טעמ' בגין
 לאודעא ליה דעל דינא תליא מלתא הלך ויהי רעב בימי דוד ויבקש
 וגו' עד דאשתלם דינא כיון דאשתלם מיד ויעתר להיס לארץ דתת רבי דיימא

כל

א כדן דהא
 כליס אלו
 דהוה דך בק
 עיר קטנה
 ואנשי בה מעט
 כן וחכם זה
 לו ולה נכר
 של אדם טל
 זכר אותו וישב
 א דהוה יתיב
 דל שנהראת
 גה שגא' ושם
 יה עמו שכינה
 ידה לארץ
 אנשי סדום
 מסכן חכם דא
 בשהחטוניתא
 שמתעסק
 יגלות דבתיב
 תימי בראשית
 ס דא משוח כן
 יו טכע ועליו
 עליו נאמר
 הוא כר וקרא
 שתו ובניו
 דא נח וחלט
 חלט אר
 היא בזמן הזה
 לא ליה מלך
 זיה די כדל
 ובזמן שהוה
 את העיר
 מעט למה
 עסק ובז
 אליה

אימא של שדים היתה ביון שראו אותם בני זהים טעו אחרי בנותיהם
 שראו אותן הולכות ערומות ובלו להן וילדו מהם הלד וגם אחרי כן אשר
 יבאו בני הלהים וגו' אנשי שם מאי אנשי שם וגו' לין נפלים דאוליכו בעלמא
 שם בכלמלה ומלה לאשלא חרטייהו ר' יהודה ור' יוסו אמרו אנשי שם מימי
 כדאס' גבורים סביב לה אל ר' יצחק חגבורי ישראל בתיב ר' עזריה שאר
 לר' יוסי איש כפר אונז חטף חרשין אינון יתיר בנשייא ולא בנוכריא דכתיב
 מכשפה לא תחיה ולא כתיב מכשף אל כתיב לא תאונה לך רעה דע לא כתיב
 לא רעה דא סטרא דנוקבא ודאי הוא ונגע לא יקרב באהליך דא הוא דבורא
 ומן נוקבא וכל זיען דחרשין וכל עומקין ביטון אתיין לעלמא דלד ומאז
 אי חר ממות אתהאשה וגו' ומאי אסורים ידיה ר' ינאי ור' הושעיא חר
 אמר כל הנוגע באשה או מקבל מחנה בידה לידו לא ינקה מדינה שלניה
 של יד ליד לא ינקה רע התר אסורים ידיה ודאי וחר אמר מן הנקיבות באות
 כל מינע נחט וכיטוף וכל ההרורים רעים ולאמלא שאסורים ידיה דלא שבקיין
 אותה מן שמיא היו הרבים ומחיתין כל העולם כל עתו ומן ולא אתדק פרת
 נוקבא לא בחילא דדכורא דהיא שראת בעומקין דיניה שהיא יודעת לאומאה
 לבר נש לאשלא רעותא (לא שהיא יודעת בכל מינע כיטוף ולבר נש אצטריכא למטלס
 רעותיה) וכחש בשם ובמילין עמיקין בשמא דמסאבא ועל דא עובדי בה
 תליין ומלין דדכורא ותריויהו מנוקבא מתערי ובגב דיני חרשין משתכחין
 בנוקבא ולא בדכורא יתן העובר בין שתי נשים אם נידות הן נכפה ולתנוד מכוכו
 אשלא ישון לו מידי סכנת דם או הריגה מזומנת לו ואם אינן נידות עין הרע
 שולט בו בכוכו או במחוננו ביה דר' נחום ברבי שמלאי זמנא חדא הוה כדרך
 קסדין אעבד בין שתי נשים אסתכלו ביה ואסתכן מיד בכופיה ובחמוניה אלע
 בכין דהוא (לא דהוה) רוחא ביטא שראת עלון ויכיל לנקא מאי תקנתיה ליה
 הכי קיל קיל דומו אערי (לא אנודי) קטור דקטרא לא לך ולא לי ולכתר יתחיל באל
 ויסיים כל יתחיל באל דכתיב ל מוציא מתערים וסיים כל כי לא נחש ביעקב וגו'
 עד מה פעל ויידיל ליה ולא ישנח אבתריה רב הוה הוה סליק מבבל
 לא והוה סליק להתם איערע בחד כפר חמא ההיא אהתא דהות אתיא אבתריה
 ארמאת חייין (לא עינה) אכתכוו ונטלא עפרא חרבלי אהדר דיטיה ואמר לה
 עבד וטול אבתרא דהא לא כלנס נבא (לא טול מבדכתה כהא דלא נבא) אבא
 כודיע עטרך בלבולא בדעתך לכתר אמר לא בענך לא בנין דלא תקטוני בש
 אנש אחרטן וכן הוה אהבל כל דעשה ולא ידעא מידי ומתה ועל דא כתיב לא
 באונה לך רעה ונטע לא יקרב באהליך יתני רבי חייא טוב לפע האלתיים
 ומלט מחנה וחוטא ילכד בה חמאן מההיא אשה דכתיב בה אשר היא מתודי
 נזרמים ידיה בא וראה בזמן שערעב כשר לא יראה אדם את עצמו ולא יהלך

וחידי

מא אי היה אתקדתי
 בקדמיתא לימלך
 גאומות ובגין כך
 תרעין ואתענשו
 זכות הנה ויקדו
 ועל ת
 יושא (לא מקדוסי)
 שא ונית לך בכל
 קרון אישים
 מכל אינון יסודי
 אינן לארבע
 וכתיהו רבי
 והטאית מלאפין
 לחבריה בגין
 ין נחתין כר
 דאערא
 לבר דא
 נבבו כבא דא
 האדם וגו' מא
 דאולידו בנין
 דם וכפת לא
 עד גו תהווא
 ואזלין מנייהו
 ים ומתן (לא
 זגא) (לא קטרי)
 הון כל כותה
 למלא אונן
 מטטטטט
 בא ינק
 בעלמא (איש)
 רדי דמאריהון
 לא חדין ורוח
 נחמיה א
 מעון אמר
 אימא

מדרש

כל אלה לא שתיין אלא מתמזגות ארץ ושל כפר את כפר עמא איהי את כפרדת
 בקדמיותא פסק דלא אשתכח וואן די שאב לה ויגין עליה בקדמיותא לוימלך
 זכאה הוה ויכיל לאקגא על דרו עלמא וערק ליה בין שאר אמות ובגין כך
 אתענש מת איהו ומיתובנני על דנסיבו גשין נוכראין אמרנן ואתענשו
 רבין נחמיה פתח ויראו בני להים את בנות האדם כי טובות הנה ויקדחו
 להם נשים חבל אשר בחרו ויראו בני להים עוול ועול ת
 מלאכין הוו דקטרגו למאריהון ואפילו לון קבא מאתר קדישא (ג' מ' קדושה)
 דלעילא וכד נחתו אתגלימו באורא ומתעבידו כבני אגשא וליה לך בפל
 אינון מלאכין דאשלימו לאתערבא בו בני נשא באינון דאקרון אישים
 ובאינון דאיקרון בני להים ביון דאפילו לון קבא אתגלימו חבל אינון יסודי
 דבני נשא מתלבטין בהון שאר מלאכין כד נחתו ואינון זמיען לארבע
 לדוכתייהו אתגלימו באורא ומתפשטין מינה ואהדרו לדוכתייהו רבי
 קיסמא בר' יגאי פתח עושה מלאכין רוחות משרתין אש לוקט אית מלאכין
 דאינון מרוח ואית מלאכין דאינון מאשא דא יהיב מדיניה לחכדיה בגין
 דאית שלמא בנייהו ועל דא דאינון דנחתין מתרי יסודי לין נחתין כד
 נחתו מתלבטין יתיר באורא דהאי עלמא ואתגלימו אינון דאע
 בהאי עלמא (ג' מתלבטין) ביוסודי דהאי עלמא ולא יכיל לכד
 ולא תבא לאתרייהו ומתעכבי הכא ביון דושבע יומי ומתעכבו הכא דא
 כתר דא לא אתהדרו תמן ועל דא ויראו בני להים את בנות האדם וקו'
 כי טובות הנה דהוה נהיר שפירו דילהון כנהירו עלאה ביון דאולידין כלין
 נטל להון קבא ואעיל לון בטורא דחשוכא דאיקדון הררי קדם ובפת (ג'
 וקטיר) לון בשלשלאות של בדלג ואינון שלשלאין משקעין עד כו תהומא
 רבא ותמן אולפין חרשין לבני נשא כלעם מתמן נטל חרשין ואולפין חנייהו
 באינון טורין יהודין ארס ינחט בלק חלך מואב מהדרו קדם ותמן (ג'
 ומתמן) אתעטרו כל ידעי חרשין דבעלמא ומגו דהווקטרוגא (ג' קטרי)
 דמאריהון בקדמיותא ועל האי יומא אינון מקטרעין למאריהון כל כמה
 באינון (ג' ביה באינון) חרשין דמכחישין פמליא דלעילא ואלמלא אינון
 שלשלאין דמשקעין כו תהומא רבא ואחידין בהו בתפיסו סני מטשטשי
 עלמאהוון ועלמא לא יכיל לחסבן ותמן באינון טורין דחשוכא ינק
 חסטרא דמכון דהא מההוא סטרא פלאינון דייטן מתערין בעלמא (ג'
 כוורר רסס קדמונה (מ' א' יתר ו' נ') ול' הבדל' דלע' אחר עול ועול דדי דמאריהון
 גליין ונקב יתהון מנחיריהון ותלא יתהון לטורין קבן דשמאש לא חזין ורוח
 לא חזין ורוחא לא נשבא על אפיהון כל ז' ו' וכל שעה ע' א' נחמיה א'
 יהודה היתה נעמה באותו זמן וכל העולם כ' ע' א' אחריה רבי שמעון אמר

סייגא דיתקטיל בה צוד ההד והוא חגור חדשה ויאמר להכניס את צדוק העד הזכיר
 שם המפורש באויר ועמד וסוסו מיד נשמו והלך לירושלם הלך אבישי וכו' ו
 לסנהדרין ואמר מה הוא לרכוב על סוסו של מלך בשעת הדחק התי רוחו מאן
 לדוד עומד באויר אמר לו חזור לתפילתך (לא חזור מתפלתך שבויעזר לו אבישי)
 אל מה אשיב לה' כל תבא' וכו' עלי שכך מקובלני מבית דינו של שמואל הדומה
 שאפילו הרב חדה מונחת על צאלרו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמי' מיד
 חזר מתכנתו וקבלני על זרעו הדין דכתיב ויעזר לו אבישי בן צרויה ויך את
 הפלשת' וגו' מה כתיב ועת' הן אס' אחזיב ראתה כימת בנה ותקם ותאבד את
 כל זרע המלכה לבית דוד בתיב ותאבד וכפוב ותדבר מהו ותדבר אמרה
 שעתידין זרעו של דוד לאבד מן העולם ותקח יהושבעת המלך יורם את
 יואש מלמד שהקכה דן מדה כנגד מדה ועל כל זה אע"פ שנגזרה גזירה זו
 וניתן רשות למדת הדין על זה כתוב עוד היום בנוב לעמוד עדיין מדת הדין
 בנוב עומדת ותובעת דין מלפני הקב"ה ומה בעדיקים מדקדק הקב"ה
 כדשעים לא כל שכן אפ"ו ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה
 ואנ' ליהיה א"ל נחום א"ל יהודה מדקאמר שבה מלמד שגורמהיתה בתחלה
 דכתיב ל' ליהיה דהא לנה אמר היה לה עם נעמי ועכשין חזרה לסרחונה
 הראשון וטעם אחר ע"ז שלה ורות דבקה בה כמה שקבלה עליה
 בחיי בעלה דבקה באמונתה בא וראה שבמה שלרות שאע"פ שאימת בעלה
 לא היתה עליה דבקה באמונתה ועל כן לא נעמי חדשה לק במתחלה והיתה
 בההתראות ובזמן קבלה עליה רבי ברוקה אמר וישכם אברה' בבקר
 ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הנר שם על שכמה ואת הילד כיון דכתיב אל
 הגר מהו שם על שכמה לא מלמד שהדירה על עול האמונה וללמד על
 מה שהיתה בתחילה עמו בתיב הכא שם על שכמה וכתיב התם שם לו חוק
 ומשפט מה להנן עול שכמה אף באן עול שכמה מה עשתה כיון שראתה
 עמה יצאת מתחת רשות בשל אברהם חזרה לקבלה מה כתיב ותלך
 ותמע אחרי ע"ז ובזמן בית אביה ובתיב הבנהמה מעשה תעושים ..
 רבי חדקא ור' שמעון בר יוסי הו קאזני באורחא אר"ש לר' חדקא האתעין
 גוי ועוסק בתורה ככהן גדול הו ח"ט שקלן לכל והכתיב ויקם עדות
 ביעקב ותורה שם בישראל הקב"ה יהבה לישראל לקבל ענה אגרא לעלמא
 דאתי ומי שלא קבלה לא מקבל עליה הוא אגרא בעלמא דאתי דהכי א"ר
 עקיבא ישראל שעמדו על הרי סיני וקבלין עליה שכר בוים שלא עמדו על הרי
 סיני אין מקבלין עליה שכר ואת אמרת גוי ועוסק בתורה הרי הוא כלל א"ל
 כלל תנינא ודאי דא"ר ר' יוחנן מאי דכתיב יקרה היא מפני
 וכל חפצך לא ישוו בה לא אפי' לך חזר תח' עדיף מכל ע"ה המושמש לכו"כ
 ולפנים

על דא כתיב
 יוסגור אדם
 גבו נזוק
 יה מואב לסוף
 יפני שנשאן
 שוף כמו
 שתחון לזהיהן
 וישמר
 ל בעור
 ילעם בעשת
 מרשין וקוסמין
 לא הו ידעי
 יוחנן אמר
 ובנה אשה
 דת כנפי
 סם מבעי טה
 עאקו
 חרא
 דרבי על
 ב זנתה ואל
 יה עצמה
 זן בנה גלות
 יוך לירושלם
 קיוב מפני
 דאט הטערה
 לעל עמך
 זן אהרן
 יו ועל עון
 זיון שהלך
 ד באותה
 זי להרבו
 דבטע זרע
 הכרים עליו
 דא וזוי
 אפ

ס
ט
ל
ל
א
ש
ח
ה
כ
ש
י
ו
ב
ב
ו
ד
ה
ט
ל
ז
ו
ה
מ
ו
ע
ו
ר
ב
ד
ע
ס
כ
כ

יתיד בעיר העיר שאלהך היות נחמא עם ויש לך השות לחבל וטלודא כתיב
ויאמר יעקב לבנו למה תתלאו ביוצא בו בזמן שהדבר בעיר יסגור אדם
טעמו ולא יתראה בשוק רביון שניתן רשות למתבל מי טפוגע בו נידוק
ואהו הפחייב בנפשו בא וראה עשר טנים היתה נעמי בשדה מואב לסוף
כישמעה בשדה מואב מפני מה נענשו מחלן וכליון מפני שנשאן
נשים מואביות אין לך בעולם נשים מתעסקות בנחט ובכישוף כמו א
מואביות מה כתיב ויצמד ישראל לבעל פעור ויאכלה עם וישתחוו לזההן
כיון דהווא אפני מידי בחרטיהו מיד הווא סקדין לון לטעוותהון וישמר
ר' חייא אמר כהני תמידין תכשיטין הכי הווא מתחברין כבעל בעור
בחרטיהון דנשיא מנל דכתיב הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם בעצת
בלעם לא נאמר לא בדבר בלעם אולוף לון מילין כפומא דהא מרשין וקוסמין
לא הווא בעלמא כותיהו אבל מילין כפומא לאשלא מחרטיהו לא הווא ידעי
ועלדא בדבר בלעם עבדו ואשלמו חרטיהו ויכילו להו ר' יוחנן אמר
כשורה היתה דות ותאמר נעמי לכלותיה לכנה טובנה אשה
לפיתאמה יעשה ה' יעש כתיב אמרה להון אם תזכו ליכנס תחרת כנפי
השפינה יעשה ואם לאו יעש חסרה' כי צד לי מאד חפס עליכם חבעי טה
כמד צד לי עלך מאי חפס אף קרנניא אמר רב כהנא (ג' עירבא) עאקו
בלבאי חפס דאתון קרמתון לבני דימותו כפאן דמתבעס מאחרא
רתשק ערפה לחמותה ערפה הרפה שמה למה נקרא שמה ערפה על
שהחזירה עורף לחמותה וחזרה לחקומה לטדה מואב זנתה ולא
כבדוה (ג' קבלה) לארץ פלשתים והכלדשים כהריכות שהפקירה עצמה
לזנות וילדה מזנות שמה בנים ופולס נפלג ביד דוד ואנשוו שהיו בן בנה גלות
של וישבו בנוב אשר ביטדי הרפה וכי מי נתן אותם בנוב והלא סמוך לירושלם
הוא באו והוא בארץ פלשתים לא הכי אף פנחס מלמד שבא על עסקי נוב מפני
שגרם ענין נוב שיר הכהנים והקב"ה חרדק עם דתיקים אטלנ כחטיטטרה
אמר לו הקב"ה דוד קדמת ללכך בנוב עיר הכהנים חייך אוהדין יחול על עמך
או על דרעך ולא ישאר לא אחד תני רבי חייא כתיב ויחלט בן ארדור
לאחיומנך ולא נשאר לאחיומנך מכל בית אביו זולתי אביתר לבדו ועל עון זה
מתשאלו בניו וכמה לפים ורבבות מישראל ונדרר על דוד למות כיון שהכלך
לארץ פלשתים ראתה אותו הרפה אמרה לבנה האי מאן דקטל אחוך בלאתה
טעה הקיע זמן מדת הדין להקם מדוד אל עסקי נוב וזימן לטבי להרמו
מיד וישבו בנוב שבא על עסקי נוב יאמר ר' יוחנן אמר דוד רבטע ודע
יהיה נפון לפטיך והרעי מקבל עלי את הדין מה עשה נטלו יטבי והקדים עליו
את עצמו ועל המטה אמר לו לא יקרא דינ לטנו וארמי ליה לאורדא וטוי

ע"ה הוא עבודתו לאו עבודה ועליה כתיב לא יתיצבו ה' ואלהינו יתקיימו
 וזהו המה דנוי אלעזר דאתקיייר קשה לפרוש מטה וזהו מה עד תלתא דרין פ"ש
 בעוד שהוא גוי כשירה דבהון רות ולא אשכחן בה שום דופי כלל ודא היא
 נכשה שבילית ערכה שהיא נכשה בהמית חיד חזרה לסוד חונה ולקנה ולה
 אחא ר' חזקיה ונשקיה אומר ודאי דזעירין דמתעברן זהו המתיהו מנייהו
 ר' נחמיה אומר כתיב וישם כסא לאם המלך זו רות המואביה דזבתה וראתה
 למלך שלמה על כסאו כשם שלמה היה שלם כך הטלים ימיה ושנותיה ההוד
 ותהי משכורתך שלמה שלמה כתיב וקרין שלמה מלמד שראת' למלך
 שלמה על כסאו וראתה שכרה בעיני ובעיני (אח"כ כנ"י מצאתי עוד ויא' לאה
 ראתה דוד ושלמה ברוח הקדש והנ"ל חמה דכתיב ביהודה הפעם אודה את
 ה' על המלכה ומכאן אתה למד שמודים על בשורות טובות ובתי ותעמוד
 חלדת וכתיב בדוד ותעמוד לפע המלך עמדה חלדת מכבוד המלך ובין
 כתיב ותרא לאה כי עמדה חלדת וכתיב בשלמה אף חכמת עמדה ל' חלדת
 שלמה אמור ראתה ברוח הקדש חלבות דוד ושלמה " ותצא מן המקום
 אשר היתה שמה ושתי כלותיה עמה בתר דנפקו נשמה ונכשה שבילית ונכשה
 בהמית מן הגוף מה אמרה נשמה ותאמר נשמי לכלותיה טובה בנותי וגו'
 ותאמר רות לבעלי בני לעזבך לטוב מאחרך ערפה תכת ל עמך ול זהו
 כך בודקין לגר בשביל שיתקיים תחת כנפי הש כינה ברות בלבב שלם "

רבי' לכסנדרא פתח ואשה אחת חמשי בני הנביאים צעקה אל אלישע וגו'
 תמן תנען דא אשת עובדיהו וממונה היה על בית אחאב מלך ישראל
 בשעה שהלך עובדיהו אצל ליהו הכיר בו אלישע וא' תימא לישע לא שימש
 לפנע עדיין כבר היה משמש ומאחר ועל כן כתיב ועובדיה היה ירא
 אתה מאד דודאי הכיר בו לישע (מאומה טעה צעקה לישע) באותה טעה שמת
 עובדיה ומלך יהורם בא לקחת את שט יבדיו מה שמתה הלכה קועה צועקת
 ובוכה לבית הקברות עמדה על קברו וצעקה ירא ליהם כך וכך עושים למחיה
 אמרו לו לעובדיהו הרי אתה (לא יתך) עומדת וצועקת וכוכה על הכרך מה
 עשה הלך לו אצל חזקיהו אמר לו דיי בש"ז הלך לו אצל אחאב את אמר כך וכך יש
 לי אמרו לוכר שמענו צעקותיה לך אצל לישע הנביא אדהכי חזרה קועה
 וצועקת על קברו אמר לה אי עטיה לך אצל לישע והלכה אצל אלישע ..

אמר רבי באורא היך מספרים תמיים בקברותם זה עם זה והלא נכשוחם
 במקום אחר עומדות סוד ה' ראינו וגו' נודמן לו רבי בן אי קושיא הכי
 קמא (כא קמרי) והשתא חלה בתך משתוקא לא כלום פתח ואמר
 נכשי אודתיך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך נכשי אויתך תרין קטרין (כ"א
 כתיב) טבין יהי קבך בכר נש לטושא בהאי עלמא ואינון נכשא ורוחא נכשא
 לקיומא

אינו מקבך
 שאינו יודע
 שכל עריך
 שו מפיה ואם
 ואילך והוא גוי
 ואמר עו את
 ים אינ' מצוים
 עשוה ואם עובד
 יקר העבודה
 ס מעכין את
 ולסדרא דרין
 צעות' בפונה
 לה' לא לקביל
 ארמא קלא
 ר ומכך כל
 א תקיף ביה
 יתחלט שלהובא
 חלש תוקפה
 עבודה זלא
 ודה לא יעבוד
 קמי דמריהון
 ד דרין אלין
 לבו מניין
 שו דרין עד
 . לון רוח דאשא
 זקין מאי גון
 א דאש
 על שירתא וזהו
 פדית בוסמין
 שחן דאיהו
 יוון דשימין
 זקא עילאש
 (בחכמה
 עלמא ואם
 ע"ה

וְלִי יִשְׂרָאֵל וְלִי יִשְׂרָאֵל וְלִי יִשְׂרָאֵל וְלִי יִשְׂרָאֵל וְלִי יִשְׂרָאֵל
 עֲלֵיהֶם שָׂכַר וְעַלְיוֹ כְּתִיב־בָּם בְּלֹא דַעַת נִכְשׁ לֹא טוֹב כִּי שְׂאִינֵנו יוֹדֵעַ
 עֵיקַר שֵׁל עֲבוּדָה אֵין עֲבוּדָתוֹ עֲבוּדָה וְאִלּוּ יְהוּדָה מִנֵּן טַבֵּךְ צִרְיִן
 לְהִיּוֹת תַּחַּ דְּכִתִּיב כִּי שְׂכַתִּי כִּי יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקִשׁוּ מִפִּיהוּ וְאִם
 הוּא עֵי אֵין מִקְבֵּל עֲלֵיהֶם שָׂכַר יִכְדֵּן כִּי הַעֲוֹסֵק בְּתוֹרָה הוּא אֵל וְהוּא כִּי
 אֵין עֲבוּדָתוֹ עֲבוּדָה וְאִינוּ מִקְבֵּל עֲלֵיהֶם שָׂכַר פֶּתַח וְאִמֵּר עֲוֹ אֵת
 אֵת אֲהֲרֹן וְאֵת בָּנָיו לְאִמֵּר אֲהֲרֹן וּבָנָיו מִצִּוִּים וְשֹׂאֵר כְּהֵנִים אֵינְלִי מִצִּוִּים
 לֹא כֹל כִּי שְׂאִינֵנו יוֹדֵעַ עֵיקַר הַעֲבוּדָה בְּאֲהֲרֹן וּבָנָיו אֵינוּ מִצִּוּוֹה וְאִם עֲבוּדָה
 אֵין עֲבוּדָתוֹ עֲבוּדָה דְּהֵא בְּמֵאִי מְכוּוִן כִּיִּן שְׂאִינֵנו יוֹדֵעַ עֵיקַר הַעֲבוּדָה
 בְּאֲהֲרֹן וּבָנָיו וְהִכִּי אִלּוּ חֵיִיא אִלּוּ יִצְחָק כְּהֵנִים לְגִיִים וְיִשְׂרָאֵלִים מִעֲכָבִין אֵת
 הַקֶּרֶבֶן עֵיקַר דְּקֶרֶבֶן כִּיִּן דְּאִצְטְרִיךְ לְכוּנָא שְׂמֵא קִדִּישָׁא וְלִסְדְּרָא דְרִבִּין
 עֵינֵאֵין וְלִיחְדָּא בְּלֹא בִיחְדוּדָא שְׁלִים וְלִמְהוּי עֲלֵאֵין וְתַתְּלִין כְּרַעוֹת כְּכוּנָה
 דְּלִהוּן וְהִכִּי אִלּוּ חֵיִיא אִלּוּ יִצְחָק מֵאִי דְכִתִּיב אִשָּׁה רִיחַ נִיחַוַח לְה' לֹא לְקַבֵּיל
 תְּלַתֵּא דְרִבִּין לֵין אִשָּׁה לְקַבֵּיל דֵּא דְמִצִּוִּים לְגִיִים עַל הַשִּׁיר וְלִאֲרֵמָא קִרְאָא
 וְהוּא דְסִטְרָא דְאִשָּׁה וּמְכוּוִנֵי בְּנַעֲיִמוֹתָא בְּנִיבֻנָא וְחִדּוּהּ וְשִׁיר וּמְכוּוֹךְ כֹּל
 דְּמֵנָא דְהוּא סְלִיק עַל הַדּוּכָן בַּעוּד דְּאִיהוּ קִבֵּר וְשְׁלֵהוּבָא דְאִשָּׁה תְּקִיף בִּיהּ
 לְאֲרֵמָא קִרְאָא בְּנַעֲיִמוֹתָא דְנִיבֻנָא אִיהוּ כְּטֵר לַעֲבוּדָה כִּיִּן דְּאֵתְחַלֵּשׁ שְׁלֵהוּבָא
 דְּכַחֲרוֹת דִּילְנָה וְכוּמְרִין דְּגוֹרָא מִתְּדַעֲכִין בְּגִיָּה הוּא דְּאֵתְחַלֵּשׁ תּוֹקֶפֶיָּה
 וְקִלָּא לְאֵתְבְּרָא בְּדִין כְּתִיב וּמִבֵּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יִשׁוּב מִצִּבְּאָה הַעֲבוּדָה וְלֹא
 יַעֲבוּד עוֹד וְכִסּוּל לַעֲבוּדָה מְכֻלָּן וְהִלָּא וְשִׂרְתָּ אֵת אַחִיו וְעֲבוּדָה לֹא יַעֲבוּד
 עוֹד מִשְׁמֵרוֹת דְּרִקִיעָא אִיף הִכִּי נִמְוֵי דְמִכִּיִּן דְּמִטּוֹן לְנִכְנָא קִמְוֵי דְמִרְהוּן
 אִיקְרוּן אִיִּשִׁים וְהִכִּי שְׂמַעְנָא מִשְׁמִיָּה דְרִשְׁטֵי דְאִמֵּר ר' לִיעֲזָר דְרִבִּין אֵלֵין
 אֵית מְנַהוּן דְּמִמֵּנֵן עַל תְּרַעִין לְבָר וּמְנִיִּיהוּ תְרַעִין פְּנִימָאֵין לְכוּ מְנִיִּיהוּ
 פְּנִימָאֵין אִמֵּרִין שִׂירְתָּא וְסִלְקִין וְעֵלִין כְּהֵא שִׂירְתָּא נְטִיל חֲמִשָּׁה דְרִבִּין עַד
 חֲמִשִּׁין לְקַבֵּיל חֲמִשִּׁין תְּרַעִין דִּיּוּבְלָא כִּיִּן דְּסִלְקִין תַּחַן נְטִיל לֵון רוּחַ דְּאִשָּׁה
 מְלֵהטָא וְתִבְרַת תּוֹקֶפֶיָּה דְרִבִּין דְּאֵתְבְּרָא תּוֹקֶפֶיָּהוּ דְחִיִּין לְהוּן וּנְחִתִּין מֵאִיִּין
 דְרִבִּין וְקִיִּתִּין לְכַרְחֵמוֹנֵן עַל תְּרַעִין וְלֵין נְטִילִין חוּלְקָהוֹן מִתְּנָנָא דְאִשָּׁה
 דְקוֹרְבָנָא כְּדֵאֵין דְנְטִילֵי לְכוּ וּבְכַל (סָא אִוְחֲרִיִּין אֵיִנוּן) מִמֵּן עַל שִׂירְתָּא וְזִהוּ
 אִשָּׁה רִיחַ לְקַבֵּיל שְׂרָא דְקָא מִצְלוּ עֲלֵיהוּ דְחִיִּין נְחִתָּא דְחִיִּין קָמֵי קִלָּה בְּדִית בּוֹסִיִּין
 דְּכַנְתָּא דְעַדִּין נִיחַוַח דְאִיהוּ נְחִתָּא רִיחַ דְאִיהוּ נְחִתָּא לְכַנְתָּא דְהֵא מִחַן דְאִיהוּ
 מְכוּוִן בְּכוּנָא דֵּא וְרַעוֹתָא דְשְׂמֵא קִדִּישָׁא מִיִּיחָד יִחוּדָא בְּאֵתוּן דְשִׂימְעִין
 וְכֹל דְרִבִּין נְהִרִין וּמִתְלֵהִטִין וְנַעֲצִי בְּעִצְוָתָא עֵינֵאֵה מְכוּוֹר עֵינֵאֵה
 טְמוּרְתָא וְעַל דֵּא אִצְטְרִיךְ כְּהֵנָּא לְמַהוּי חֲכִימָא (כֵּא לֹא תִקְסֵטָא) בְּחַפְזָה
 וְיֵאֵה בְּסוּכְלַתְגוּ וְשִׁכְרַת בְּנִהִירוּ דְאִוְרִיתָא וְזִסִּין כְּחַ יִתִּיר מְכֹל עֲלֵמָא וְאִם

ע"ה

דרום חוף שראיתי לאותו זמן שער גבוה עד מאד מפלג העולם
 על השער ההוא אמר לי אי יודך בשער הזה עובדים כל בעלי שער וכל
 בעלי דמעה מצעד אומות העולם וכל אותם בעלי תשובה כולם נכנסים
 בשער זה למעלה מזה השער נגלה לפני שער גדול ועשרה שערים
 סביביו שלתי עליו אמר לי השער הזה אין לי רשות עליו ולא נפתח לא ברז
 ושבתות ויצי באותו זמן כשנכנס שבת אף לא אומועד קול מתפוצץ בכל הע
 רקיעים ואומר פתחו שערים ויבא בני צדיק שומר אמונים מפני שכל הדוחות
 כל ימי השבוע עומדות שם ומטיילות בתוכן ובאותו זמן ובאותו רקיע שעל
 גע שבארץ נפתחות ד' חלונות רשומות בד' אותיות של שם המפורש הוא המיוחד
 בנזי מדומים וכל אותם הרוחות מתלבשות בלבוש יקר באותו גע כדמות אותן
 עולם שהיו עומדות במלבוש כשר מטפה סרוחה ובשעה שהחלונות נפתחים
 כולם פושטים מלבושיהם וכרחים למעלה באוהן חלונות ועולות במקום הזה
 וששה בעלי כנכים וכמה חמוטם עמהם פותחים השער הזה וכל לו העשרה
 שערים והדוחות נכנסות לשם ועולות למעלה וכן כל רקיע ורקיע בדרך זה
 בטלום ובשמה רבה בשעה שלו הרוחות עולות רוחות אחרות יורדות שניתוספו
 בין החיים באותו העולם לו עולות ולו יורדות באותו מקום שירדו לו חספ שם
 חונות האחרות והן המקום נשאר כנוי במוצאי שבת בשעה שישראל אומרים
 ויהי נועם ה' להיגאלנו הרוחות שירדו להם בשבת עולות לו עולות ולו יורדות
 לו עולות במקומן ולו יורדות למקומן וכן חמיד בעטן זה אמר רבי
 לכסנדרלא בשעה שנכטר האדם מן העולם הנשמה והנפש אזלין כחדא טב
 ותלפנה שתיים עד באנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהום כל העיר
 עליהן ותאמרנה הזאת נעמי דאזלת מאתר הדין חליא מפל טבא מרליא
 דאורייתא עמודא דעגנא כרישה בימחא ועמודא דאישתא בליליא ושרגא נהיר
 קדמיה ויחמוך לה כנתא דעדן אתר אכריהון טב דצדיקיא ויחמוך ליה ניהנס
 אתר פורענותהון דרשיעיא דנידונין ביה עלחופיהון טב בהלן גלו עלי ראשי
 בההיא שעתא אמרה הנשמה אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרה וגו' אזי חללה
 הלבתי כמה דאמרתון וריקס השיבטי' בד הוינא באתרא הדין חליא מן אורייתא
 חליא מפל טבא וכען ריקס השיבטי' ל לנה העולם למה תקראנה לי נעמי וה'
 ענה בי ושדי הרע לי דעלבי יצר רע רוח החיונית ונפש הבהמית שעלי נאמר
 הכמות נשים בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנה חכמות נשים דא נשמה בנתה
 ביתה דא נכס דקודשא ואולת בידיה תהרסנה דא נפש הבהמית חולקיה
 שגהרום בנין הגוף באולתה ודא היא שנשארת בנין של אד בשרו עליו וכאב
 ונכשו עליו מאכל דאשתתכן ביחד לטל למה הדבר דומה למלכא דמנה
 בגנתא דיניה תדין שומרון האחד פסח והאחד קומא אמר להן אסתמרון דכלא

תיכלן

לי הנולאנהקאלי
 כדין נחתא עליה
 בהאי עגלא
 חדשדיא עליה
 עליה חלעדיא
 לסטדין ולתער
 דמלכא וההוא
 מעה יתעד לבר
 אימא לרוח ורוח
 לשמת' ואיהו
 קן ובתי יוד' אב
 נשא דשמאלא
 ומר דאה נחתי
 הטוב דקדושה
 דעת טוב ורע
 יא נשמתא אפי
 סתה ואולת
 הגוף דקודשא
 לשמושת
 א ואזר
 על רקיע ורקיע
 ק (נא דראשון)
 סוכים אותם
 לנהטת ועליהם
 וס אמרו חונתן
 השם כשראיתי
 השר הגדול
 באי עולם
 יהם ומפקידים
 זת לפני ולא נתן
 ת לפני בנין
 היכלות כמשין
 וכמה חמוטם
 רח וכן לעד
 דרום

לקחתי את נפש אורחתי ורוח לאתעלה ליהנותלנהקא ליה
 בהאי עלמא ואי רבו נפש במחיות ורוח לאתעסקא באוריתא כדון נחתא עלי
 רבו יתר חלעלא כפוס אורחתי ובתריין בתריין לין אדבר נש בהאו ערמא
 לשמשא בהו דההוא נפש לא אתקיים בכופא לא באתערנו דרוח דטריא עליה
 כדעייב ברנש לשמשא ולמפלח למאריה בלין תריין אתער עליה חלעילא
 אתערנו קדישא וטריא עליה דבר נש וסחרא ליה מסטרא דכלסטריין ואתער
 ביה (נא דמתערבין) בחכמתא עלאה למדכי ולמהוי פדיכלא דמלבא וההוא
 אתערנו דטריא עליה מאתר עלאה הוא ומאי שמה נשמה ומטה יתער לבך
 ש תשובה ועובדין טכין ואיהו חילא עלאה חילא דתשובה אימא לדוח ורוח
 בן לה ועל נשמתא אית לה מרחמא עלאה ומה שמה נשמתא לנשמת' ואיהו
 איקרי אב לרוח חיה יתער לבך נש יראה ואינון מאב ואס כן ובתיוך אב
 ה' אס ואו' בן ה' אב בת ודא ידוד חלא כדוגמא דאית רוחא ונפשא דשמאלא
 דיצר הרע כך אית רוחא ונפשא דימינא דיצר הטוב ועל דא אמר ראה נחתי
 לפניך את החיים ואת החיות אתה טוב ואת הרע אתה חיים ואתה טוב דקדושה
 ואת החיות ואת הרע דשמאלא דיצר הרע ועל דא רמז ומעץ הדעת טוב ורע
 מן הטוב אכול ומן הרע לא תאכל ממנו ועל דא עלאה שהיא נשמתא אבי
 ועל דא תתאה שהיא בת אתקרי האו קרא חכמות נשים בנתרבתה ואולת
 בידיה תהרסנה דא נפש הבהמית דיצר הרע בידיה תהפלה הגוף דקודשא
 יהיב ליה קפה לשמשא בהאי עלמא יהב ליה נשמה לאתערא לשמשא
 דלעילא כדבר נש בהאי עלמא גאים בערסיה רוחיה משטא ואזק
 ורעותה לסלקא בכל ליליא ובמה ממנון תריסין קיימין בכל דקיע ודקיע
 דא' נחונא סח' בן גאים כשעליתי לרקיע ברקיע העליון (נא דדאשין)
 מצאתי מלאכים שרפים בולם כמראה הלפידים וגלגלי אש סובבים אותם
 ובמותם כנחלי אש ושניהם ועיניהם שביבים דגור כמותם אש לנהטת ועליהם
 מחונה אחד הדומיעם (נא דדומיעם) שמו כשראו אותי שם אמרו חונתן
 יגוד אשה בינו כמקום הזה כחדתי ממנו והזכרתי אותיות השם כשראיתי
 שמבקשים לשדוף אותי בהבל פיהם ועמדו כולם אמר לי אותו השר הגדול
 המחונה עליהם מי אתה אמרתי לו שמי אמר לי אי ידיר כל באי עולם
 עובדים עלי דיו בכל לילה ולילה בשעה שבאים לשכב על חטותיהם ומפקידים
 רוחם ביד אדון עולם מיד כורחים מהם ועולים לפניו וכל הרוח מתלפני ולא נתן
 לי רשות להכניס לא אותם הכתובים לפני חן ממותם שמשו חיות לפניו ביום
 ועדיין אנו מבקשים ומחנשים אחריהם נשאתי עיני וראיתי שפה היכלות במשין
 ימות החמה ובולם למד מזרח וארבעה שעדים בכל היכל והיכל וכמה מחונים
 ומשרתים עליהם ובולם דמות אחת להם וקודאים להם משרתי מזרח וכן לעד

סטרא בישא מסכרא דקדושה ולא מקץ ימין . שת כסיס אלד לחמד קיס
 וחסידיס דנפקו לכתר מיניה שת דא הוה סיוס דאלכא ביתא ומניה אהדרון
 אחוון למישר שת כיון דאסתיימו אינון מדויקיס וחסידיס עד נחוהו אינון
 בעי טופגא דאתמחו כוליהו כיון דאתמחו כוליהו ונפק נח ובניה חתיבו קיב
 כדין כתיב ומזה נפצה בלהארץ כדין שריאו אחוון בלכא ביתא למפרע משל
 וכדין כתיב ומזה נפצה בלהארץ ואזל כל עלמא בההוא זוקמא דנחש ואעב
 דאברהם תקין מה דעבד אדם וכן יצחק ויעקב וצדיקיא ועבד זוקמא דנחש
 לא פסקא עד דקיימו ישראל על טורא דסיני ואהדרו אתוון בארץ מישר ומנהון
 למפרע חד מבאן וחד מבאן ובד סרחו ואהדרו בגופא אחרא ואהדרו אהדרון
 בנונא אחרא וכך אזל עלמא ברדין דלכא ביתא עד דאתא שלמה אסתברדון
 אתוון קיימן על קיימיהו וכדין כתיב ותרב חכמת שלמה וקיימא סיהרא
 בשלמו ברין אתכלי שיר השירים בעלמא וכדין אמרין אל גנת אגוז ירדתי
 מה אגוז מוחא לא אשתכח לא לבסוף כך על דא הכי הוה עד דאתקיימא
 קלפן זקיימא עלמא במוחא וסיהרא באשלמותא אמר ההוא טייעא נחשו
 קאמרינו ותוקמו האו דכתיב ותלכנה שתיהן עד בואנה בית לחם דא
 תורה דכתיב לך אפול בשמחה לחמך וגלו ויהי כבואנה בית לחם ותהום כל
 הער ותאמרנה הזאת נעמי (כל דא עדיק) הער דא עיון עיר דוד ותאמרנה
 הזאת נעמי ולא יתיר . אומר רבי עזריה אשריכס ישראל שאפיקין
 הדיקע שטכס חלמיס תורה ומעשים טובים . נחתו תרווייהו אמרו ליה
 חיידי שמייעלך בהאי קרא אמר הכי שמענא בזמנא דבעי קבא למייהב
 תורה לשרל הלוחות היו כתובים פנים ואחור של מזה ומזה הם כתובים
 והלוח אחד פנים ואחור והלוח אחרת ימין ושמאל של והלוחות מעשה להיס
 המה והמכתב מכתב להיס הוא חרות על הלוחות תדין על מה אמר תדין
 זמנן והמכתב מכתב דקודם שעשו ישראל העכל וכעי קבא למייהב תדין
 תורות שכתב ושבעלפה לין עלידא דמשה לישראל והלוחות מעשה אלהים
 המה וכו' והלוחות היו כדוגמא וה' לוחות וה' מכתב דכתיב דא הוא וה' לוחות
 יה מעשה אלהים המה דא בינה עלמא וה אינון תדין דרועין וה' מכתב אינון
 יעקב ורחל שנקראו שמו וירח ונקראו שני שדים ונקראו חד ועל דא אמר וה'
 מכתב להיס הוא חרות על הלוחות לתקדי חרות לא חירות חירות ממלכא' המון
 ומשעבוד חלבויות ומפלה מרעין ביטין דעלמא וכיון דעבדו ית עכלא פרחו
 אתוון מתדין סטריין פנים ואחור ואפי אפתח לך הדרך הישר שתבין לימורך
 ונשמי ומחלון ורות בדוגמא דא תדין לימורך ונעמי לוח אחד ימין ושמאל
 מחלון ורות פנים ואחור לוח אחר וכיון דעבדו ית עכלא אסתלק לימורך ומחלון
 נשאר ורות ונעמי תדין נקיבות ואזל תרווייהו עד כי שמעו כי נדדה' את עמו
 לתת

היה מה עברו
 אמר הס' ומא
 ורשב הכסוד
 אמר להון מאן
 דא אנא לא יכין
 בא דאילנא כן
 הסומא ויהבון
 עם הגוף והקפה
 וכן אם היה
 דיה ור' חזקיה
 אל עזריה לר'
 לראות באבי
 יתליה קליפה
 וסוד פלא דא
 למה גלי שיר
 ק מעלמא
 וזה כי שמעתי
 ילי והאדם ידע
 יס דא אדם
 עסטו
 עיד נעשה
 ורש נחש דא
 ירין שרף
 ופך ככור
 יק וקרא אמר
 ה ולא מההוא
 דאסתאב בה
 קא ההו' רוחא
 א דרע ועבד
 דנפק לעלמא
 היה ועוד דהו'
 ההוא רשע
 יש את ה' עם
 יהי מקץ ימים
 סטרא

שם לו חוק ומשפט ויגם נסוהו בדין אמרה אוריתא קראן ליש...
 כ' פרסי והוא עסיק עמהון בלאין קריא קראו עליה בפלח הרמון דהר רך
 אפילו הריקען שבישרא חליאם תורה ומצות כרימון אמר לון בדין הון
 מתעטרן באוריתא אתעטרו בשמהן גליפן עלאין כיון דעבדות עגלא
 וסרחו נהוה חייית משה אוריתא בתיבא על לוחין דאבען עלאין חליון
 מכל טבאן חירות ממלאך המות ומשעבוד חלפיות ומכלמר עין כישין
 דעלמא ביון דחמא משה ית עגלא פרחותוון וכלהו סלקו לעילא כדין עווח
 אוריתא אמרה אע מלאה הלכתי חכמה טבין לישרא והשתא אהרית ריקס
 למגנא דלא מהעת להו בדין עווחו עלאין ואמרו אוי להם כי גדרו מחניונו
 להון דלא אתקיימו במהומנותא דמאריהון רבי אלכסנדראוי לטעמיה
 דאמר ר' אלכסנדראוי הנפש והקוף הם שותפין יחד והולכים בזה העולם ביחד
 עד בואנה בית לחם ואמרו אקרי הכי לא בי דינא וקטרוגא קריבתמן בדין כתיב
 ותהם כל העיר עליהן כל שאר מתיא מרגיטין עליהו לקבל קרבא דדינא
 דתנן הווא מלאך הממונה על בית הקברות נכנס לקבר בשעה שגפטר עומד
 עליו ומביט ואומר אוי לן לכנוע זה אוי לעונים שגדנו מהענין בעבירה אוי
 להם לידים ולרגלים שהלכו בהבט העולם אמר הגוף אני איני רואה הנפש
 הווא המנהיג שלי אמרה הנפש ואני איני יודעת לילך והם השנים דוקא מת
 העור והכסח מה עשה מבנים הנפש לתוך הקוף ודן אותם שלטה ימים זה
 לאחד זה לאחר ג' ימים נרון חכיו ומידין ומרגליו לאחר מבאן הגוף נבקע
 ורימה ותולעה עולה עליו והנפש מתאבלת עליו דכתיב אך בשרו עליו יפאב
 ונפשו עליו תאבל ואומרת אני חליאה הלכתי לאותו העולם וריקס השיבני ה'
 לזה העולם בלא מעשים ובלא תורה ואשרי מי שתלמודו מתקיים בידו
 הנפש נמשלה לטבינה והגוף לישרא ישראל שחטאו למה הקלה השכינה לשם
 עמהם שהיא לא חטאה לא על שהיתה מבקשת עליהם רחמים ומשפעת
 להם עושר וכבוד מאד ויהבא להון כל מה שירצו והם חטאו ועל דא נאמר
 וישמן ישורון ויבעט שחנת עבית כשית ויטס אזה עשיו וינבל צור ישועתו
 ועל דא גלתה עמהם מה רימה ותולעה עולה על הגוף כך בשעה שיבא
 הם דעים אומות העולם בני עשו וישמעאל שנקראים רימה ותולעה שולטים
 עליהם והגוף נבקע ויהרבו לישרא ועל דא אך בשרו עליו יפאב ונפשו עליו
 תאבל מהו בשרו יפאב ונפשו תאבל בשרו יפאב עליהם ונפשו על ישראל
 תאבל וכדין איהי תואבת לנשמה עליונה דאתקריא נעמי כתיב ותלכנה
 שקמה עד בואנה בית לחם עד דיהב קבה אוריתא לישרא ויהי כבואנה בית
 לחם וכד יהיב קבה אוריתא לישרא חנהם כל העיר עליהן דא הוא וכל העם
 רואים את הקולות ואת הלפידים בתר דעבדו ישראל ית עגלא היא עועקרת

ואומרת

ותלכנה שתייהם
 העיר דא עיון
 אוריתא עלטורא
 יין עווחא אוריתא
 עכל טבאן וכר
 תקראנה לי נעמי
 ופע לא ית
 הם לא רצו ועבדו
 אמר הקב"ה כד
 הון פנים ואחור
 ענהו דלכפון
 את העגל ועד
 יהו וקלה לא בעו
 יין לוחין בדקאמר
 ובתי מעשה להי
 ב חתב להים
 נפת טבכרוב
 וראית את אחויו
 עבד אמר לון הכי
 יתב אוריתא
 שאר עמין וכל
 יו מלאכי השרת
 עדבו ומאקרו
 יב לון שתי תורת
 יין תולדות אבין
 אתמי וורה דעה
 יה דעה ד
 מחלב עתיקו
 ד ותלכנה שתייהן
 שרל על פורא
 פלהעיר עליהן
 א אוריתא חוקיה
 ת נעמי דא היא
 תה וכתיב טפ

מדרש

לענין להם לחם דיהב זמנא אחרא אוריתא לוחות שניות לכנה שתייהם
 עד בואנה בית לחם ותרום כלהער עליהן (כנדרא צדיק) העיר דא ציון
 עיר דוד ותאמרנה הזאת נעמי שבשעת' דאיתיהבת אוריתא עלטורא
 יהימי כתיב וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים בדין צווחא אוריתא
 ואמר' לתקראנה לי נעמי אזי מלאה הלכתי מכל חידו ומכל טבאן וכר
 חירו דעלמא אפינו מטעבוד חלפיות בדין אמר' למה תקראנה לי נעמי
 ורא הוא רגא דאמר קבה על ירא דחשה וראית את אחורי ופע לא ירא
 כשרציתי למהיב אוריתא לישראל ימין ושמאל פנים ואחור הם לא רצו ועבדו
 יתעבגלא ובאן כשהם רוצים אני לא ארצה (אמ' בנפי מ' וז') אמר הקב"ה כד
 בעינא למהיב אוריתא לישראל על לוחיא בעינא למהיב להון פנים ואחור
 ימין ושמאל ולא רצו אינון לא אמרו דבר אתה עמנו ואית מנהון דאכתבו
 למחדי קולות ולפידים ולו רצו כמו שרצה הקב"ה לא עשו את העגל ועד
 וראית את אחורי ובתר בעו ליה דכתיב ישקני מנשיקות פיהו וקלה לא בעו
 אמר הכי שמענא כד יהב קבה אוריתא לישראל יהבה בתרין לנחין בדיקאמר
 פנים ואחור ימין ושמאל וקרא אסהיד מדה ומזה הם כתובים ובתי' מעשה להי
 והמכתב מכתב זהים הרי כולו תרין תרין מזה ומזה מכתב מכתב זהים
 זהים חרות כתרנוחו (ולמכורט) מלמד שנתן הקב"ה שתי תופות שבכרעב
 ושבעל פה והכתובים יעידו על זה וכיון שחטאו כתיב בהם וראית את אחורי
 וכו' שאין אדם יכול לראות פני תורה שבכתב לא חתורה שבע"פ אמר לון הכי
 שמענא וכו' ע"כ) אמר הכי שמענא בזמנא דבעא קבה למהיב אוריתא
 לישראל נטלתורה שבכתב ותורה שבעל פה ואולת הוא לגבי שאר עמין וכל
 בעו נקבלא לון עד דנחית לון לישראל ע"כ טורא דסיני אמרו מלאפי השרת
 למאן בעי קבה למהיב תרין תורות לין אמר לישראל דאינון עדכי וחג' קו
 דכתיב כיוחלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו הרי תרין ואנא יהיב לון שתי תורות
 ועוד דסלקי בערבונא עוללים ויונקים ובגיטתהון יתערון תרין תולדות אכלין
 דכתיב מפי עוללים ויונקים יסדת עוז ומהכא נפקא דכתיב אתמי יורה דעה
 ואתמי יבין שמועה גמולי חלב עתיקי משדים אלא מי יורה דעה ד
 תורה שבכתב ואתמי יבין שמועה דא תורה שבע"פ גמולי מחלב עתיקי
 משדים דבגיטתהון נחתא אוריתא לישראל עלטורא דסיני הה"ד ותכל שתייה
 עד בואנה בית לחם לאן הלכו לשאר עמין עד דקיימו לישראל על טורא
 דסיני כיון דנחתו תורה שבכתב ותורה שבע"פ חיד ותהם סלהעיר עליהן
 ותאמרנה הזאת נעמי אדעזע כולש עלמא ואמרודין היא אוריתא חתורה
 קנזה חיד וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים הזאת נעמי דא היא
 נעמי דאוריתא עד דאתו ישראל למרה דכתיב ויבאו מרתה וכתיב שם

ומתפשטין לרמח איברים ועל זה הדין אית ד' אבות הגזכרים לעילא וידבר
 מתעלן על אג' גופים שהזכרנו ונקראים נקודות כי בהברת' א' ובהברת
 ה' הא' ובהברת ו' א' ובהברת ה' הא' ויש על הנקודות טעמים שהם מנהיגים
 והם לארבע אבות שהם בנגד ד' רגלי המרכבה שהם מוצא היסוד' השכלים
 והם נקראים נקודות ועליהם שלשה טעמים והם זקא תלשא שלטת וזהו
 שם הנסתר הטהור והקדוש שהוא שם הוי"ה וכן באדם מן הא' התפשטו ד'
 אבותיה של שם אי או אה ומן הא' התפשט הא' הנעלם כי הוא מוציא מה'
 שקבל ונס שתי הברותיו אי או הראשון מקבל והטני מוליד והי"ו הנעלם של
 אי מורה כי חמנו מתפשט הכל ועל כן נקרא הראשון מקבל והטני מוליד
 והי"ו הנעלם שמורה כי חמנו מתפשט הכל ועל כן נקרא הראשון זקא כשמו
 כן הוא כי הוא מורה שאין לה סוף והטני תלשא מלה מורכבת אל' ש' כי הוא
 נושא התל' והטניו של שלטת כשמה כן היא המשפעת לתל' שהכל פוגים שם
 ועל זה כיון המחבר באומרו ודע שם ד' שמות דוקמא דא יוסי יוסי יוסי
 אית ד' שנקראו בוף ומתפשטים לרמח איברים ואית ד' אבות שנקראו
 נקודות והם מתעלים על הגוף ויש על הנקודות טעמים שהם מנהיגים להם
 לאותיות ועל שלשה שם נסתר וקדוש והנקודות בוף לטעמים והאותיות בוף
 לנקודות רבו רחומאי פתח גבור בארץ יהיה זרעו זכאה הוא מלך
 דיצקה דיתברך בבנין בהאי עממא ואי לא איהו אדיל מיד ליד וכתיב יד ליד
 להי' נקרא מהי יד ליד סוד ה' ליראין רבי נחמן אומר ולנעמי מורה
 לאשה היא גבור חיל המשפחת ליחלך ושמו בעז וכתיב קרוב לנו האיש
 מבואסו הוא ורבי רחומאי אמר הכי יד ליד לא ינקה מאי לא ינקה אמ' ליה
 לנסטרא דהוה לקי לחייבא עד דיהבין ליה ערבא לא שבקין סטינר' לזקאה
 אמר ליה לאוהבי לא בשעתא דייתי ויתבלי מאן דאחי לבר נש תנדע הא'
 כבי זמיראה נפק לחקלאונו חמא ב' צון קבעי קרטונא קומטרו של' הוט
 דסלקין ארכין אודנוי ושמו קולן אמר ליה ההוה ערבא זיל בהדי ואראה
 לך פליאן טמירין מבני נשא אדל עמיה אחורי טגרא וחמא בקיעין אחרין
 ושל' הובין סלקין לעילא שמוע קלין אחרין אמר ליה ארכין אודנך הבא ארכין
 אודע ושמו קלין דאמריין ווי ווי אמר ודאי הא אתר דא חד חלינן דוכרנו
 דביקנס הבא ועבר ההוה ערבא ואשתא' הוא אדכי כחין כו דובתא אדרא
 וחמא חד בר ש' דהוה רמי קלין הוון נטלין ליה ואעלין ליה לעומקא דמדורא
 אחריןא ואפסא ונא חמי יתיר אדמוך חמא בחמא ההוה קברא אמר לה חמא
 חמא' ידאי חייבא איהו דלא שבק בישין חמאין בעלמא דלא עבר אמר ליה
 ככו חמא מה שמך אל' לא ידענא דחטבי כיהנס לא דכרין שמייהו אל' שמו
 דדובתך מהו אל' כנלי לא עלאה קצבא הוינא ומכו בישין סביאין דעברנא
 התם

תיובו' אשדו חי
 אפילו בקבר
 חפני שתורתם
 כי חסדא כשננט'
 אע מגו קבריה
 הלולא דאורייתא
 שמוע ד' ה' ו'
 עלמא אמר ליה
 א ותלמודו בידו
 ד ליה לר' חקי
 ששתע בהדיה
 ל וחוי ליה ו'
 טא תמן אמ' ליה
 ד' חסדא ר' זנתן
 אובד אס מעט
 ד חיל חמשפח
 זרעו זכאה
 ההו' עמא תח
 אית בגופ' הטס
 תח לך דרך יטד
 ית בגוף ארבע
 יר' ונכש
 שמתא ותאות
 הגויס והאחרת
 נפש הבהמות
 כב אורתיור
 דמקומות נכלס
 הארבע אבות
 אדם בעלמא ומ
 ה' אתער
 טובים ולא יחטא
 בעולמו פ' ק'
 יוד יוד יוד
 נקראו בוף
 עת' שט'

מדרש גות

ואומרת ליתקראנה לי נעמי קראן לי חרה אג מליאה הלכתי וגו' אשרי מי
 שתלמודו בידו מתקיים בזמן שהולך אדם לבית עולמו שאפילו בקבר
 שפחותיו רוחות והם שוטנים אל תקרי שוטנים לא ששונים מפני שתורתם
 מקינה עליהם הה"ד בטבבך תשמור ענין כי האדרבי חסדא כשנטי
 לעולמו הלך רבי יוסי בדיה ובתתמן עלקבריה בליא שמע מגוקבריה
 חדוה דכתות בתות דמתכנני וקאמרי ני זיל לחרותא דהנולא דאוריתא
 דר' חסדא ואפילו חלאכי השרת מתכנני לחדי בחדוה שמע דה"ע
 אמרין מה לחיים בחדוה דינן הכא ילעון אוריתא בהקוא עלמא אמר ליה
 ברי זיל מהכא וקיים תלמודך דזכאה איהו ומאן דאתי הכא ותלמודו בידו
 דהא אפילו חלאכי השרת לא יכלן לקרבין ליה זיל ואמור ליה לר' חני
 דיבמור תלמודיה דביוס פלוגי ייתי הכא אדרבי דהוק משתע בהדיה
 סלקוהו לר' חסדא לחתיבתא עלאה וקס ר' יוסי בריה ואזל וחוי לה"ע
 לחבריא ח"ר יהודאי למלא ר' יוסי את כדאי הוית לאתענטא תמן אח"כ
 בגין פערר דאבא אגנית ושמעית כלהאי קרא עליה על ר' חסדא ר' יונתן
 ושכבת וערבה שנתך והאי קרא אחרניא מתוקה שנת העובד אס מעט
 ואס הרבה יאכלי ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל מחשפח
 א לימלך ושמו בעז וגו' רבי רחומא פתח קבור בארץ יהיה זרעו זכאה
 איהו מן דמתבדך בבטן בהאי עלמא בגין דלא יהך יחדי להו' עלמא ת"ד
 בדוגמא דאית באדם ידוף מלא ומתקרט האוד שלו למ"ה הכי אית בגופ' השם
 מלא ידוף ומתקרט לכ"ב אותית ועס חנפך הם כ"ז ואע אפתח לך דרך ישי
 כמו שהוא דוגמת אדם שהוא מד' יסודות והוא אור גדול כך אית בגוף ארבע
 יסודות אש ועפר רוח ומים והם ל' כוחות ודא אינן רוח הבהמית ונפש
 הבהמית ונשמתא ונשמתא לנשמתא השכל מנשמתא לנשמתא ותאוד
 השכל נמשך מן נשמתא ומן האחרת יבא החשא והמתן עם הגוים והאחרת
 מנהיג האברים שילכו לאכילה ושתייה ותאות המשגל ודא הוא נפש הבהמית
 (מן הרוח ד' רוחות קור ותאם קיז וחורף) וחמשה מקומות שכל אורתיור
 נזכרים בה' והם אח"כ בותף גיבך דטלנת זס טרז וצו חמשה מקומות נכללם
 בד' כוחות שהם מנהיגים האיברים ובהם נברא כלהקוף ועליהם הארבע אותיות
 קדושות שנקראו אדם ועליהם אמר הכתוב ויברא להים את האדם בעלמן ומן
 היוז אתער ידא לאדונע האדונע שיהיה האדם ירא ממנו ומן הה' אתער
 תשובדגאיש ומן הו' אתער לאדם תורה ומן הה' אתער מעשים טובים ולא יחטא
 זה הוא השם הנסתר בעלמן כך הוא נסתר באדם כמו שהקבה נסתר בעולמו
 הוא זה השם נסתר באדם ודע שהם ל' שמות בדוגמא דא ידוף ידוף ידוף ידוף
 אית ד' אותיות (ס"א יסודות) ג"א ודע שהל' אותיות בדוגמת ד' יסודות) שנקראו בוקף
 ומת' ט'

בהקב"ה מדבר רבי נהוראי ורבי יהודאי איערעו תשות אילנא תהו
 בהקב"ה והויתבו אדהכי חמוחד רווק דאתי וטעי בהקב"ה אל יודאי אי טעי
 יהוא פר נש בהקב"ה או לפסטים הוא ודחיל מינן אל נהוראי מאן את אמר לי
 מע דלא שאילנא לבון בשלמא לא ידעתן לי יודאי אנה וטעינא השתא בהקב"ה
 הקב"ה ולא שאילנא עליו דאמינא שחא טבאים הם ובתיב אין שלום אמר
 לרשעים וכדין דלא אשתמודעי כבון עד דאמינא בבין בני מצוה וחדי יגא
 והשתא שלמא עליכו רבנן יתבו תחות אילנא א"י יודאי נתעסק בפולחן דמאונא
 ונבחה פתח רבי יודאי ואמר ובתבתם על מזוזות ביתך ובשערך
 מזוזות כתיב ח"ו לא אשריהם ישראל שהם מצויעים תמיד במצוה בשכבם
 בשבתם ובלבנתם ובקומם דכתיב בשבתך בביתך ובלכתך בדרך
 ובשכבך ובקומך ושיהיו ישראל מעוטרים בתורה ובמצות כדי שידבקו
 תמיד בהקב"ה דכתיב ואתם הדבקים בה' אהיכם חיים כלכם היום ובר
 הדבק בקומו אינו עזוק לעולם ולא עוד לא שטיג מלאכי השרת חלון לו
 לאדם לאחזמותו אחר בימינו ואמר בשמאלו דכתיב כו מלאכין יתוה לך
 לשמרך בכל דרכיך ולא עוד לא שאם תמיד מצוי במצוה כביכול שהקב"ה
 נעשה לו שומר של ה' שומרך מה עושה הקב"ה נוטל מלאך ההונך בימינו
 ומעמידו לפניו והוא עומד במקומו של ה' לך על יד ימינך ולא יתנו
 המלאך שהוא משמאלו מעמידו אחרי האדם והקב"ה מימין ומשמאל
 דמזא האדם נשאר מבל עדדיו מי יוכל להזיק אותו זעל כן צריך שלא
 יהא האדם מצוי בלא תורה ובלא מצות אפילו שעה אחת בביתו הקב"ה
 שומרו ומבחוץ והאדם מבפנים ותענן אל יוסי בר יהודה פתח המצוין
 במזוזה אין מזיק ואין שטן ואין פגע רע מתקרב לו מפני שהקב"ה
 שומר הפתח אפילו בשעה שניתן רשות למלאך המשחית לחבל זוק
 עיניו ורואה ששם שדי עומד על הפתח בדכתיב ולא יתן המשחית לבא
 אל בתיכם לנגוף לפיכך צריך האדם שיהא תמיד מצוי במצות מזוזה
 פתח רבי נהוראי בפרשת ציצית ודרש ועסקו להם ציצית על כנפי
 בגדיהם לדורותיהו שנה דהכא כתיב לדורותם מלא ובטבד
 לדורתם חסר דכתיב לעשות את השבת לדורתם חסר דתענן תקנו פרט
 ציצית בק"ש וברייתו שלאדם נמצא בק"ש חוק מפרשת ציצית שחסר חסם
 כמה נשלים לא בשלום מתעטף בציצית ויצא לו לפתחו הרי נשלים והקב"ה
 שמחו בו ומלאך המות דז חסם וניצל האדם מכל נזק חנן ממאו דכתיב
 מזוזות מאות עתיו חסמע דז חות שלא ניתן לו רשות לחבל ודז מפרדיו
 בשבת כתיב דירתם ח"ו מפני שבין שקדש היום דירתם של ישראל צריכה
 להיות בנר נוק ושלחן ערוך ודירתם מתוקנת כדירת חתן לקבל בו הכלה

ומאי

בלי ניה קם מתמן
 שנה בכסף
 דלא שמע קב"ה
 אדל ורדפט
 רבי תיתי כן וכך
 כך תהא לה יהוה
 גמא אל אין חד
 חפט אבתריה
 וק"ש לבתר חונף
 רבי נחום הפקול
 א דההוא עליו
 א ליה בחלמא
 א בט פסוק חד
 יגא זמנא חד
 ליה רבי איתקין
 א צוית פשיה
 א בכלה יקר
 א אמר ר' תיב
 ל ליה לר' יוסי
 דא הוה ביה
 עשו עזמכס
 יל לעבודתו
 יו רבי
 וזה ביה ובתיב
 א ליהו וירד
 א קינא להקב"ה
 בששים וקנאית
 יה בר שלום
 רד זה יונה
 מי אסף דוד
 ישלמה בבד
 ה תולדות
 ו לעבודתו ה'
 מן אומר בל הא
 בהקב"ה

התם דיונין למהוה ברנש תלתא זמנין בימיהא ותלתא זמנין בליניא קס מתמן
 ואזל ליה לגלילא עלאה שמע קלי יגוקא דהוה אמר אם תבקטנע בכסף
 ובמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' אזל לבי מדרשא אחרא שמע קלי
 יגוקא אחרא דהוה אמר בקטו עדיק בקטו ענוה אולי תסתרו אזל ורדפט
 אבתריה דהוה כבדא רשע ולחד יגוקא קא שאיל אמר ליה רבי תיתי פד וכך
 ליהוה כבדא דלא שבק ביטין וחטאין בעלמא דלא עבד כד וכך תהא ליה דיו
 כבדא רשע וזהוה יגוקא דיניקו ליה אמר ליה ברא שבק בעלמא אלץ בין חד
 ברא שבק והוה רשע באבנה ואיהו יגוקא דאזיל בבי מטבחיא חפט אבתריה
 ונטל ליה ולעי ליה באוריתא עד דאזולף ליה מקרא וצלותא וקט לבתר אזילף
 ליה משנה ותלמוד והלכות והגדות עד דאתחכס יתיר והיינו רבי נחום הפקול
 אמאי קדו ליה הפקול כחוד פקו כלליה דאפיק לאבנה מן דינא דהוה עלמא
 ובמה חכמי דרא דנפקו מניה ואקרין פקולי ההוה כבדא אתא ליה במלמא
 אלץ רבי במה דאנת נחמת לי כן ינחס קבלי אוחד דהא מן יומא בעי פסוק חד
 פקו לי מן דינאי בין דקרא קט סלקין דינאי בין ביממא בין בליטא זמנא חד
 בין דקרי בירב אעברו דינאי מכל וכל יומא דאתחכס וקרו ליה רבי אתקין
 כורסי בין עדיקא בגנתא דעדן ובכל יומא יומא דאתהדשא אזוית פשמייה
 מעטרין לי בעטרא עלאה דעדיקים מתעטרין בנינג זכינא בכלהאי יקר
 זכאה איהו חולקיה מאן דשבק ברא דלעי בתורה בהאי עלמא אמר ר' חייא
 בר אבא בהאי גענא אירע ליה לר' עקיבא רבי נתן שאל ליה לר' יוסף
 ברבי חנינא יומא חד אלץ ליה הוה ליה ברא אן לאן אלץ מלתא אחרא הוה ביה
 ובתיב אלץ תגעו במשיחוי ובנביאי ל תרעו מאי ל תרעו ל תעשו עזמכס
 רעים וחברים לנביאי והקבלי שהוה נחר בהם והבדילם מי שרל לעב ודדו
 והבניסם בהיכלו קו מי שהוה מלאך בשמים אתה שואל עליו רבי
 יוחנן אומר משבט גד היה ל' ג' הוראי אמר ליהו מלך אחרא הוה ביה ובתיב
 מי עלה שמים וירד מי עלה שמים אף לעזר משמיה דרשדא ליהו וירד
 מקודם לכן והשיא דר' לעזר דאף לעזר דא פנחס אי בשביל שקינא לה קבלי
 זה קינא וזה קינא לאו הכי דאף ליעזר בתיב קנא קנאתי קנא בשמים וקנאתי
 הבא אלץ הקבלי עד מתי אתה מקנא לשמי אמר ר' יהודה בר שלום
 מי עלה שמים דא ליהו דבתיב ועל ליהו בפערה השמימיה וירד זה יונה
 דבתיב ויונה וירד אל ירדתי הפינה ואל לקצבי הרים ורדתי מי אסף רוד
 בחפניו זה משה מי ערר מים זה ישע שרניא המים בידיו בשלמה כבוד
 שחלתו של ליהו מי הקים כל אקס ארץ דא אברהם דבתיב אלץ תולדות
 השמים בהבראם באברהם מה שמו שלמותו אדון שהביא הללו לעבודתו ה'
 עבאות שמו ומה טס בנוי שרל דבתיב בני בכורי ישראל רבי נחמן אומר כל הא

בהקבלי

התורה נקראת
באותו האור לא באור היוצא
ממנו והוא האור הקטן היוצא
מאור גדול וכו'

לאישה מבין הדין וכל התחילתו חגיגה אל
רבי נהוראי קתה פיר דהא חנין לין עתיקין
חדתין אינון מן יומא דאבדי עלמא אל מה

שמך אמר ליה לבתר אימא חנין לין ולבתר אימא מה שחולף יהודה שפינה
גבן ומרחמינא כך שתקין ואוריכנא כך אימא בריך תהא אמר לון רור
ונטמו ובעז תלתיין בדיוקנא דקומרין דרגין עלאין קיימין וזרע דנת חגו
דיוקנא דאינן אשתיל בעלמא חט לחזות בנועם ה' זו תשובה ועלמא קיארתי
ולבקר בהיכלו דא עלמא אחרא לתתא רות בדיוקנא דעלמא תתאה דקא חרוה
לקפה תדיר בשירין ובתושבחן רות על שם תור דמשניא בקלא יותר מפל שאר
קלן אף כנסת ישראל משניא בקלא בתושבחה מפל שאר קלן דשבחה יתיר
תור דא והבא תדין קלן כחרא חד עלאה וחד תתאה וכולן כחרא אוף כנסת
ישראל אהתערט לעילא ואהתערט לתתא וכלא בזמנא חדא ובקול חדא ורבי יגן
דכתיב להים אל דמי לך אלתחרש ול תסקוט ל אל תחרש לאתער לעילא
ול תסקוט לאתערא לתתא כלא כחרא בעז בדיוקנא עלאה עדיק גבור
נטרא ברית ואתלקק עלי יצריה ואתקרי גבור חיל ודא עדיק הוה ואי תמא
וכי מאן דקריב לגבי כנסת ישראל דא עדיק והא כתיב יש גוא קרוב מחמע
ומאן איהו לא ודאי גוא קרוב מחמע דא אור קדמאה דאקרי טוב דכתיב
וירא להים את האור כי טוב את האור בגי' תורה דאתקרי לקח טוב ואף
עדיק אקרי טוב כותיה דכתיב אמרו עדיק כי טוב ודא הוא קרוב ואקריס
להווא טוב דעדיק ועל דא כתיב טוב מחמע דהבא ואיהו טוב ועד אם
יגלך טוב יגל דהוא קרוב מחמע דגוף וברית חשבינן חד אבל הוא קרוב
מחמע הוא דשאריו ואקריס ואתער לאתחבקה בקדימתא והא איהו קרוב
דכתיב וישקוטקב לרחלי ול נעמו מודע לאישה לאתבעי ליה דהא
חנך שדעלום שלותנין מאן חנך שה שלום שלן עדיק לא עלמא דאתי
לא אתא לא אתקני לא מהיח מחשבה עלאה דקיימא אוף הבא עדיק
בחתוא כנא מחמע דהיח מחשבה עלאה ומה אמה לי חנך כנוול דחנך
עלמא חדי לגבי עלמא דאתי ושלט עליה אף הבא עדיק חדיע ואשתמודע
לכפיה לוחדי ולמהו להחא חנך תתאה בהווא גוונא מחמע ועד אתקרי
בעז בית תקיף לנטלא כל עיגובי גופא וכל שפר גופא ועיילתמן ומהו לעיל
תמן כל זרעא דדוד וכל תקוע חלבין ופי קודי אוריתא ועד ביה תקיף ור
חליש פי לעלמין לחזיו בו עז לנטלא כלתאובתין וכל עיגובין וכל שפר גופא
ויהא ליה זרעא שריאתרות לאתקרבא בעלמא דעור זעור עד דאתחברת
ביה כבועז וכן קיימא דמקילה דו נעמי ובושז ורות אינון כתיב ויתהלך
חנך את הלהים ואינון כי לקח אותו להים חבו עלמא דא דבני נשא ואתחמשך

חנך

מתוקנר
יב לדר רנפ
דש היום וכלה
ילה זו אומרת
אין דיריתו
כשב' ובזיזיק
דחמה ותפלן
ותרין מלאכין
עד בי כנסתא
זל חכתייהו
זכור איהו
אבל כרשרא
נס מתברע
שמוחא ערע
ר דיבור
א כרדא
ה לא כתי' לא
אמר בא תרא
חודע לאיש
יקלם לתחיל
עולם לפגיו
עולם והמחיו
התשובה
על סוכו וכו
ז ובגדו לערב
קבלה איהו
לכא ונכז
ס בו סף אל
העולם מו
ל' ודוק יסוד
י על של זרע
אלו כשמש
י על בענין
זי מורע
לאישה

אע"פ דכשירה היתה לה נזכר כשרותה עד דדבריה באותו צדיק צוה אר"ה
כשירה מכל אמות דות מה אחר לה בועז לתלמי בשדה אחר וכה תדבקין עם
נעדותי מה אמרה היא גם אחר לי עם הנערים אשר לי תדבקין ביון שראתיה
חמותה כך אמרה לה לאו הכי טוב בתי כי תלכי עם נערתיו ולא עם הנערים
א"ל אסא הו' לעדקתו מדברי גמלי כשירה היתה דהכי אר"ה כתיב ויאמרה
בועז הלא שמעת בתי אל תלכי ללקוט בשדה אחר מה פתיב לעילא לכה
טא ואלקטה בשבלים אלמד שגת נזה בהרוח הקדש אלכה גא השדה מאן
שדה דהדקה במהימנותא סגי ומאן ניהו הוא שדה אשר ברכו ה' והוא
שדה של תפוחים קדישין מה פתיב ויקר מקרה ובבלעם כתיב ויקר להים
אל בלעם ויקר בלשון קרי וטומאה והכא שיעה ואמר ויקר מקרה הכא
בלשון כבוד כדא מה יקר חסדך להים ומה יקר נכבדה חלקת השדה
חולקא דהאי שדה דצדיקיא ותמן אזלת ואעלת בחולקא חדא ואוליכך
אורחיה וידעת ביה מאינון קוטרין ומאן עניהו ת"ה מחצדי חקלא איקרו
אדרי ונהה בועז בא הצדיק בא אתא טעין ברבאן וכמה קדושין ..
ויאמר לקוטרין מאן קוטרין לעילא אינון בי דינא פנהדרי גדולה דתמן .
ה' עמכם השתא יהיב ליה ברבאן דקדושי' ואינון אמרין ובדכך ה' .
יהבין ליה תוקפא לשבא מהקורא דחיי חנו ענמא דאתי למי הנערה הזאת
תואובתיה לשאלא עלה דחיימו דיליה בהוה הכי אמר בוצינא קדישא ר' שמעון
הגלה דקין לתורה שבכתב ותורה שבע"פ ולענמא דאתי דהא אתערת לצדיקיא
רזא דתורה שבכתב לאתחברא בתורה שבע"פ ובגין כך תקינו רבנן למגינה
זו בשבועות בזמן מתן תורה . הלא שמעת בתי לתלמי ללקוט בשדה אחר .
לין אינון רתיבין קדישין דבריר ליה יעקב קדישא ערדין קדישין דלא מתערבין
באחרין כדא חטתו עררים לבד ולא שתם על זאן לבן ועל דא לתלמי ללקוט
בשדה אחרלא תתרי במלכו אחרי וברתבין אחרעין . וגם לאתעבורי מזה
ועם לין בתרין דינך לא תזוזי לעלמין . וכה תדבקין עם נערותי סביאין
שמרין אינון לה נחך מנהון כ"ה כדא וחסידיך יברכושך וכה תדבקין עם אר"ה
רתיבין עולמותא דאתבריאו לאתחברא (כ"ה לאתחברא בכו) מיך צימד שש
שעורים זי שת עליה נטלחר קוהמדה ועביר משתא ומדד שש סטריין
דאתחזק לה לאתחברא בייחודא דינהו ויהב לה נבזבזן ומתן דהא בכל אר"ה
לא יפלת לעילא לכדי ענמא דאתי הקדש שש שעורים הלא נתן לי כי אמר אל
תבואי דיקם אל חמותך שש שעורים לין שצתס טרין דקיימא עליהו ענמא
דאתי שעורים כדא שאו שעורים ראשיבם שוי עליה לאנהגא לה ולברכא לה ועל
דא היא כלה כלולה חכל שיתס טרין . יהי מכירך ברוך ברוך בשמא דא תגא
מתברכא חכל לין שיתס טרין כדן איהי ענמא דאתי והבת לה תוספת ברבאן כ"ה

אינון

תקא וחות
ע"ה אהכפ"ה
לאין דקריבין
כפונא דא
אפקא מינה
ר"ה תפקידו
לנערה כתיב
לא מההוא רוח
ולנה ומסטר
אחידא לשל
נער דא הוא
כי דרכו לכוס
גבין אמו גם
ומרוע"ד גם כי
ין דאתחברא
גא דא ומחבא
יה דא דריו
יסא נעיר
דרש"ה
וחפך לו תיה
חוק אף תלמידי
שהם בקבר
שעמודים
ד בפניהו והא
מה נעביד קס
אגזר
הכא דקפ"ה
ערובי שבחא
ער ויאמר אל
גרת . ופתיב
גין שחמאם ובין
יחדיה הקפ"ה
בר בהע חילין
ד ליה ליוודא
אע"פ

מדרש פסוקים

חנך זעיר בשפת יגה דאת עבר מה דאת עבר ושאריו בדופתיה בדקא ואת
 מטטרוין רבדבא ותקיא פא ממונא דאנפין (מטטרוין רבדבא מניה אהכפייא)
 ומניה אדדעזען עלאין ותתאין ושלטיין ושמישין עלאין דקריבין
 ליה לשלטה ולפקא חניה חילא ועטרין קדישין אוף הכא נמי כגונא דא
 משך קבה דות אבתריה ונטל לה משאר עמין וקריב לה לגביה לאפקא חניה
 חילין ומטריין קדישין חנוך עבר ליה קבה בזמנא דנטל ליה מאתריה תפקידו
 בדביה דקא חזי בעטורא דרוח עלאה וקרא ליה נער ובגיה כל נערה פלגיב
 נער וקיימא לגביה (גא לרוח) עלאה ותתא לגבי עלאה כההוא (גא מההוא) רוח
 עלאה תתא כההוא (גא מההוא) כלילו דאת כלל מסטרא דנה כלולה ומסטרא
 דאת נטל מתתא ועד שולטנו דיניה בתרין סטראן אחידא לתתא ואחידא לשלטה
 כתיב חנוך נער על כי דרכו גם כי יזקין לא יסור חמנה חנוך נער דא הוא
 מטטרוין דמשך ליה קבה מתתא ואנהיב ביה למיתב לעיל על כי דרכו לכוס
 אורחא דתתא אי נמי על כי דרכו בדרך שאדם רוצה לילך בה מולוכין אמתו גם
 כי יזקין דכתיב נערה הייתי גם זקנתי ותנינן האי קרא שר העולם אמרו ועד גם כי
 יזקין לא יסור לא יעדי מההוא אורח בגין דאית לאתמשבא (גא בגין דאתמשבא)
 לתתא ואנא שמענא חל לעזר בדביו שמעון דקא חפרט לה כגונא דא ומתבא
 אשתלע כולה בכורבי נהוראי ורבי יודאי ואמרו חילן דחמי זנביה דאריון
 ודחיל כש חילן דחמי אריא חמש קמו ונשקיה אחר להם שמו ייסא זעירא
 אמרו ודאי דא רבי ייסא זעירא דמתחבא תדיר מעפרא דבוסחין דרשב"י
 פתח רבי נהוראי ודרש וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים וחפך לו תורה
 שהם כיון הטוב מה יין הטוב עומד בבאן וריחן הולך למרחוק אף תלמודי
 חמישים במקום אחד ותורתם הולכת למרחוק בכל מקום ואף נשים בדבר
 שפנותיהם רוחות תורתן יהיו דובב שפתי ישינים כל שכן במקום שאמרו
 עמודי עולם עליון דקא חפילן מלפני השדות אין להם כח לעמוד בפתיהם והא
 זמנא חדא הוה דבר בלוד אתא רשב"י למתא אמרו ליה לרשב"י מה מעביד קם
 ועבר במתא וחמא בני נשק שכיבון אחר כלי האי במתא ואמרו כלי נשק
 דביבטל שמעו ברת קלא דהות אמרה פוקו מהכא דהא רשב"י הכא דקלה
 קוזר והוא מבטל הוה תמן ר' חנינא אתא ואמר ליה לר' מאיר אמר רבי שבחא
 דיניה מייביל למיקם ביה מי לגודול כמשה פתח ואמר וי אמר אל
 אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים עליה קטרת ופתיב
 וימהר אהרן וגו' ופתיב והנה החלה נקף בעם וכתיב וי עמד בין המזבח ובין
 החיים ותעמד המכתה כולי האי אתטריך ליה למשה ורשב"י במיתריה הקלה
 קוזר והוא מבטל מותא אמרו לו לר' יוסף (גא ייסא) הואיל ואתער בהני חילין
 דרות בהני חילין עלאין דחמתא אחר לון רות כשירה היתה אחר ליה ל' יודאי
 אע"ג

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
קכ
קכא
קכב
קכג
קכד
קכה
קכו
קכז
קכח
קכט
קל
קלא
קלב
קלג
קלד
קלה
קלו
קלז
קלח
קלט
קס
קסא
קסב
קסג
קסד
קסה
קסז
קסח
קסט
קסז
קסח
קסט
קסז
קסח
קסט

חרדים בכמה הדעות לתקנא ליה ליהוה דבר יאמרו אלו כס שאלתהו בלתי בש
עשו ובני ישמעאל ושאר עמים ומניכס מאן חנדי למאן לא אינון בנידוי חטיו
דלא תיבטון בהדייהו ולא תשתון בהדייהו ולא תקרבון בהדייהו ועל דא אינון חטיו
בטדוי ידא חנדיכס בכלותהון כדא סורו טמא קדאן לחו ומדקא אחרי
למען שמו יכבדו בליץ ובגין נכשאן יכבדו וכליקרא די ליה בגינן
וכד מתערי ומחכאן בכלי יומא חדוה דפורקנא דקבה אינון לא מהמי כדל
ואמר נראה בשמתקפס בזמנא דנחית ליהוה חדוה די לבין והס יבוש
כמאן דתל סורחן באתרין בדיורא דבי אדרא הוי חד עתידא טוב וירא דחרדי
חמרא ואיהו חד ואינון תרין וכתרא וכל עטורן ושמהן דמהימנותא קדישא אוף
הפי לון בלא היפוכא דביש דקיימן תדיר קמי פתחא דבי מלכא לבר מר
דמהימנותא יהוה דברה' אקרי שם טוב בלא טוב שם' איהו טוב יהוה סטרא
בישא אינון תרין דכורא ונקבא ואינון מחוברין ושמהן דילתון בהפוכא דביש
להיס אחריס א' אחר שם רע יהוה נוקבא הכי אתקריאת בחבורא דדכורא
דאתחבר בהדה דלא מתכרען ומחמן על עמין ולאו בגין שם די ליהוה אף על נב
דמנדרא ומדקא עמהון בכלותהון ולא ידע בשם די לך קדישא אינון מתתקפין
דאיהו אתקנת ואתקיפת ליהוה שסדע בחוביהון דישראל כדא שמוני נוטרא א
הברמים ואפינו בזמנא דשליט יהוה דקדושא דמהימנותא נטיל ויהיב חולק
ברמא לכבא ומניה אתקנתו שאר עמין מה כתיב ויאמר ליה בוגד נעת
האוכל בצמנא דאיהו אתתקנא מכותתא ועלא מתתא בקורבין ועלון ועלותין
ורעו דרעא סלקא מתתא מלשילא בתיקונו דתרין כרובין במיכלא כחדו
(לא במיכל רפסין כולמנא ברעו ובחדוה דדין איהו) ורעו דדין איהו לעת האוכל
ורעו דדיק חי לכבה ואתתקנת על רתיבהא ומה אמר ליה קושי הלום בקישוטי
דמלכא עלאה ואפלת מן הלחם תקבני מזונא ורעו ומיכלא קדישא לכבא
לאכלוסין קדישין לשלא ולתתא ועפד וטבלת כתך בחומץ אית לכטרא
אורח טבול מההוא חומץ דסטר שאלא ולא ליקא ליהוה סטרא מהאוכל אלא
מההוא חומץ למיהב לשאר עמין מההוא סטרא בשטא לחתון שאר עמין
ולאתקנא מטה ויעצבט ליה קלי מיכלא דנפקא מאשא דסטר שאלא
בגין למיהב מזונא וטרפא לבולא ואפינו לבלבים וכל אינון דנפקי ומתפשטי
מההוא סטרא אחרא דמסאבו ופדין ותאכל ותשבע ותמר ותאכל ותשבע
מההוא מיכלא קדישא ותותר מההוא מיכלא אחרא דאיהו אתיא שיוון
שיוון מיכלא דאתי על שובע ותותר עבד שיוון ליהוה מיכלא לסטר אחרא
חדו ד' נהראו ד' יודאי ואמרו למלא לא אתינא לעלמא לא למשמע מנין אלן
דיין דיאכל בועז וישת וישת לבו דבריק ליהוה אחר דאקדי לב מהו
ויטבלבו אף חוקיה ומלמד שכירך על מזוגו רבי טחמיה פתח ואפליד
ושבעת

תוספת קדושן
לא די ליה
דינה בה
הו אחר עם
בדאקריבות
ון שמע ישראל
לציון
עם נעדרו
יחזה רבייבא
יא דאדם אלען
וכס לא תעבורו
אינון תרין
יעך בשדה
יהס עיני ה'
מא והלכת
משתככי
ובההוא
יוביש לא
ית כתיב ופתח
שתקא משקין
אינון חקורין
השלא
ז' אמרו
לן דמכותא
יקרא אחרא
עד לן מלא
כלית פתך
אל דברין
והס יבושו
דבר ל בכל
ז' חלק
משו דבר
החרדים אל
יתו דבר
דיים

אינו ראוי לתלה ההד ותוצאותתן לה את אשר הותירה המשבעה דא תוספת קדושן
 וברכין גם כן אמר אלי עם הנערים אין בדוכין קדישין דכנתיאובתא דינה בה
 לא תדבקא תמיד עם הנערים אין בדוכין קדישין דכנתיאובתא דינה בה
 מנה דא ברזא קדישא איהו ואו תימא מנה כדיובא אמרת והא איהו אמר עם
 נשיותי ולא אמר עם הנערים לא שמתא דאיקדי בה לא איהו לא בדאקריבת
 עלתרין כדוכים לקבלא ברפן ברזא דחמש אקוון דיחודא דאינון שמעי ישראל
 ה' לה' אה' אחד הא חמש ועשרין אקוון דיחודא בתקונא דכוכבים דכיון
 דאתקנת בהו כדין אתקריאת כה' וכדין אמר וכה תדבקין ועבד עם נעוריהו
 דכולא אשטריך דלא לשבקה לון דוכרין ונוקבין . וכס לא תעבורי מזה רבייבא
 סבא אמר הכי מלמד שהראה לה בכדוכים (לא כדוכים) ואית בספרא דאדם דאע"ג
 דאתחדב בי מקדשא דלא תזוזי מחד כדוכ לעלמין ככונא דא ההד וכס לא תעבורי
 מזה לא תזוזי מחד מנהון לעלמין ועלדא איהו אמרת עם הנערים אינון תרין
 כדוכים תדבקין ודאי וכן באינון (לא וכו' וכו') דתיבין נוקבי בלא עינך בשדה
 אשר יקצורון והלבת אחריהן האי קרא לדשטא הוא דאתא אבל עינך הם עיני ה'
 משוטטות בכל הארץ בשדה אשר יקצורון דאינון משטטי בכל עמא והלכת
 אחריהן למנדע דהא צויתי את הנערים לבלתי נקעך דהא כדוכים לא משתככי
 לעלמין בנין לניקא מנה בלא למשן תמזון והתענגתם מזיז כבודה . ובההוא
 זמנא דאיהו אדלתבתר עינא למחמי כל עובדין דעמא אינון כדוכים לא
 קרבין בהדה ולא מתערין לניקא מנה . וצמית והלכת לה כלס וצמית בתיאובתך
 לניקא מדא דעמא עלאה באת ערו דאינון כדוכין ובניניהון איהו משתקא משקז
 עלאה ההד ושתיית מאשר ישאבון הנערים אינון כדוכים . אל הכלס אינון מקורין
 עלאין דאקרון אנפי דכרבי עד כאן הוא דעתין דמלן סתימין וקדושה שלא
 במלן דהא מגילה ופולא כדיוקנא עלאה ורדין סתימין קמו ונסקנתו . אמרו
 זכאה דרא דזכי לבלתי למנדע מנו כדיוקנא קדישא מלן קדישין מלן דחכמתא
 עלא כתיב אשרי אדם חזא חכמה ואדם יפיק תבונה . אמרו ליה ההוא קרא אחרא
 שמעת ביה עיקרא דחכמתא דהא אנו ידעינן למדרש ביה דרשא אמר לן מלא
 היא אמרי כתיב ויאמר לה לעת האובל נושי הלום ואפלת מן הלחם וטבלית פתך
 בחומץ אחר לון שמעא . פתח ואמר שמעו דבר ה' החרדים אל דבר
 אמרו אחיכם סוגיאכם מנדיכם למען שמי יכבד ה' ונראה בשמחתכם והם יבשו
 האי קרא אוקים ליה ל לעזר שמעו דבר ה' מהו החרדים אל דברו לא דברו לכל
 אחר דרגא דמהומנותא איהו בר כלל אתר דכתוב שמעו דבר ה' איהו חל
 דנפיק חכו דרגא ההוא דאקרי ליה דבר ה' והוא דרגא דשריית עליה שמעו דבר
 ה' מנה דנפיק מטה כפון שמעו דבר ה' כוים מנה דנפיק מההוא דרגא . החרדים אל
 דברו ההוא דרגא ממש מלן חרדים לו ישראל דאינון חרדים תדיר על אותו דבר

חרדים

צריך לגמר ולשננו דברי תורה ויחיד שאין לו עם מו לעסוק בתורה דין לו
 בדרכותיו עשיית מים אחרונים חובה ולא הצריכו צדו בדכה דידיו מזהמות
 חנו מאכל ואינו נאמר על כרחי ימים פלגני עשרה אצטריכו קורס ברכת
 החזון ובנחד וחג אית ביה טעמא חטו מתיבתא עלאה ואנא אהדר עליית
 חד לתקוני כתולא ענא יהוא חזונא שלמים בנין יקרא דמלכא דיהב ליה
 חזונא לבוניה דתנין קשין מדונותיו של אדם קדש קבא בקדיעת ים סוף אמאי
 קשין לא בנין דתנין ענא לא איתין לא חכו דינא וקבא אעבר על דינא וזן
 לרשעים ולהכונים ולשאינם מהגנים והקבא זן לבולם תקרני לאמים עד
 בימי בעם ושיפניה קדושת ורואה על כל אחד ואחד מישראל כמה דכתיב זה
 השלח אשר לפני ל לפני ה' ודאו וסדב ואכלת לפני ה' להיך לפיכך צריך
 שיהיה שלחמ בחול ערוך ולא ערוך ביום שבת צריך חוספת שינוי אחר
 למעלותא - תניינא נבילת ידים קודם אכילה מאי טעמא בנין דאכילה
 אצטריך נקיות כחונא דמלאכי השרת עלילא דהכ אחר רב החזונאם באמאי
 דכפובלחם אבירים אכלאיש לחם דמלאכי השרת אובלים לחאי נפקא מינה
 לא מלאכי השרת אובלים בקדושה ובטהרה ובנקיות אף ישראל כן צריך
 לאכול בקדושה ובטהרה דכתיב והתקדשתם לו מים ראשונים והייתם
 קדושים לו מים אחרונים ביקדושה שחן טוב איני ה' ברכת החזון והכ
 והתקדשתם דכנה האוכל בקדושה ובטהרה ובנקיות נדמה למלאכי השרת שהם
 קדושים דכתיב ביקדושה חלמד סתריך בוגה בברכת החזון וכל האוכל
 פלא ניהו חיה מדה של כורענות שורה עליו והא אכילתו טמאה ושיפיקא מה
 הא אחרת לתלחם אתלחם רע עין ולתתא לחטעמותיו חט בנין דיש חדת
 כורענות בעולם ושמו עין הרע וכל האוכל בלא ניהו חיה חדה של כורענות
 שורה עליו וכלאמו המאכל טהא הא נקרא לחם רע עין דהכי אמר רב החזונא
 פלא שתי חדות עמודות על שולחנו של אדם אחת מדת טוב ואחת מדת רע
 כשהאדם מקדש ידיו ומברך מדת טוב אומרת זה שולחנו של הקב"ה ומנחת
 ידיו על ראשו ואומרת לו עבדי אלה עבדו שלמקום אלה בלא דאמר לו עבדי
 אלה ישראל אשר בך אתפאר וכשאיין אדם מקדש את ידיו ואוכל מודיע על אומרת
 זה של ה' היא מיד שורה עליו ומטמאה אותו ומאכלו נקרא דע עין עבדא הוה
 בבבל בחד כר טע דחזין הוא חסדינא למיכל חמא ליה דלא נטלידיו ואכל יהוא
 חסדינא קס חתורה ואילנה קרויה ואמר ליה תיב בקיומך ואכל אמר ליה חו
 דאכלא עמוך דענק בתיב לתלחם את לחם רע עין וכו' ולא עוד לא שחאכלך
 טמא ותיב לתטמא ונמחתם במדבלימא דשריא עליה דוחדע עין מקביל
 טמאה פתוחה דלית לה פתוחה בלא אלא עובדא קמי רבנן ויבכו ליה לה' הוה
 חסדינא מלה זוקי ככה רבי חני ואמר אשריכם ישראל אשריכם עוסקים בתורה
 ומצות

ושבעת כל
 ואלו ואלו
 ברכות
 ברכות
 אשדעו בהאי
 חו למלש
 יתבי יתבת
 דגה
 מאורה
 האטה זוכה
 מא להדיא
 שיה ברתך
 רשון
 או הכי
 אינא יומא
 לנסכא
 לא אחריתה
 לא ידעו
 סב אדפי
 יה דפי בן
 א
 חלתי ואירא
 יין ואמר
 ייען חר
 ויסדר
 לפני ה' להיך
 לו אכיל
 וטול עד
 נטילה
 חלשאה
 תא לענייסי
 די טמיט
 תשיעית
 צריך

מדרש רות

ושבעת וברפצאת ה' לך על הארץ הטובה אשר נתת לך ואלו שבעת כל
האוכל ואינו מברך ברכת המזון נקרא משחית ונזיל של כוזבא בן ואלו ואלו
אין נשעחבר הוא לאיש משחית חבר הוא וכו' ולך יהודה גדול כח ברכות
המזון שמוסיף כח בדבה בפמליא שלמעלה אך חנינא גאל כח ברכות
המזון שמוסיף ברכה על מעשה ידיו של אדם

רביבון ור' יוסי בר' חנינא הו' אזלין באורחא לפדיון שבויים אפסעו בהאי
כפר דמכו תמן בהדיה הוא אשפיזא בפלגו ליליא קמו למלש
באוריתא קמת ההיא אתתא דביתא וארלקת לון טרגא עד דהו' יתבי יתיבת
היא אבתרייהו למשמע מלין דאוריתא אשגחובה פתח חד ואמר נר
נשמת אדם חופט כל חדרי בטן נר ה' נשמת אדם ודאי מה הנר מאיר
באפילה אף נשמתו של אדם מאירה לבין הדר ואמר בל דברים האטה זוכה
בחלה ובנדה ובהלקת הנד וכולהו תענו אדהכי אהדר רישיה וחמא לה היא
אתתא דקא כביה קסא ביהא ויתבי ביניהו אלדר' בון אמאי קא כביה ברתך
אמר דלא זכתה לבעלה דינעי באוריתא ואיהו רביא ברתריסר ש
ואכילו ברכת המזון לא ידע ולא יכילנא עמיה דיונף ליה אל' או הכי
אעבר ליה ואמאי יהבת ליה ברתך אמר איהו לא ידענא עד דחמינא יומא
חד דהא למשמע חד קדיש דלג מאיגרא לתתא ליה נדרנא עלי לנסבא
ברתי גפקנא מבי כנישתא ויהבנא ליה ברתי ולא חיישנא למינ' אחרייתא
ולא אשכחנא יתיר והשתא אשתכח דאפילו מלה אחת באוריתא לא ידענא
בעי למילף מידי אל' ר' בון דינמא יזכה לבר דינף ליה אוריתא סב אדהכי
קס ההוא רביא מערסיה ודליק עליהו ויתבי ביניהו אסתכל ביה רבי בון
אמר אנא חמינא באנפני דנהירוסני באוריתא יפוק מהאי עולמא

פתח הוא ינוקא ואמר תעיר אני למים ואתם ישישים על כן חלתי ואירא
מחות דינעי אתכם עד דפתח ואמר במילין דברכת המזון ואמר
השתא דאפילו ברכת המזון לא ידענא בברכת המזון אית מילין ידענא חר
לתקוני פקורא בכוס ההוא מזונא (לא זמנא) ומאן דלא הוה ליה כלכך ויסדר
פתורא איהו משוכח בקין דיתבי למיכל קמי מלכא דכתוב ואכלת לפני ה' לך
תנינא נפילת ידיס קודם אפילה מאן דאפיל כלא נפילת ידיס בלינא אפיל
טומאה תלתתא נ' דינטיא חמינא בשמאל וישמיש שמאל לימינא ופול עד
שיעורא דפרקא דגזרו רבנן רביעאה דצריך להקביה ידיו לאתרא נפילת
בשעה דמתברך ויזוק שני זרועותיו כאלחת בשעת הקבחה ידיו חתמא
דצריך למברך (פא למסוד) ברכה נפילה זו ששית למיהב חפיתא לעניסי
שביעות לברך ברכת המזון ולדקדק בה ואסור לאפול כלא נפילת שמיטת
האפול על שלחנו צריך שלא יהא ברנאן ובלען לא כאוכל לפני דחלק תשיעית

צריך

ער
בב
מו
ה
חד
מ
ק
נ
בי
ה
שי
למ
א
דכ
לא
לא
ק
וה
ק
ל
ה
נ
ש
כ
כ
מ
ד
מ
מ
מ

מזדש צדת

ומצות וקצת חספניא דהנה בפין ועצר מעוני נער קוויזוק נלחתי לאל טקרא
 דתריה כמה אנר טב זמין למאן דלען באוריהא תלוי תתקד לנטלא
 זמינא בשמאלא בפין דזמינא אית שפחא ליה על שמאלא בפלא ואצטריך
 לנטלא זמינא בשמאלא ולשמאל ליה דהא זמינא דבר נשכנונא עלה
 למחוי ליה שפחא על שמאלא ואוריתא בימינא אית ביה דכתיב ימין ה'
 רוחמה ימין ה' עושה חיל ועד כאשר ימים משהידו וכבר ישראל בקדשא ידיו
 ואצטריך שמאלא איהו לקדשא לזמינא יפק העולה לרובן מחוי נוסל ידיו
 הוי אומר חלני דאיהו מסטר שמאלא דאיהו משמש לפק העולה לרובן
 למחוי ימינא בדקיאיות ולתקדשא חנו שמאלא אוק הכי נחייבא ימינא
 בעי לתקדשא לא חנו שמאלא תו אצטריך לנטלא כל פרקין דיו ארבע
 סרי פרקין אינון דאקרוני יד דהא איהו כייד על כסיה כמה דאוקמיה רב
 המנונא סבא באתון דלפא ביתא ריטא וספא אקרי איתכט וכל אינון יד
 פרקין ברזא דלפא ביתא חנה' ולעיל ואקרי יד פרקין ויד פלחין ליד למחוי
 כללא דזמינא בשמאלא ושמאלא בימינא נעל דהא נשית ידיא לתבולא דה'
 כהא רבותא דצריך לנכיה ימין
 בשעה דתכרך לאחר נטיה ויודע ידיו דכתי'
 שאן ידיכם קודש וכרכו אתה' חטא בגין דאצבען
 אינון דיוקנא מלאה' אצבען אינון חוטא ד'
 אצבען דאינון מחוברים כהוא אית בהו תלת
 פרקין בפלחא דאינון רזא דיוקנא דרעבא
 עלאה דאיהו כתיבה (נא רתיבא) קדישא אצבען אינהו ארבע ואינון פריסר
 פרקין ועל דהא סס המפורש דארבע איתון תריסר איתון איהו ודא הוא סס
 המפורש באותיותיו אינון תריסר פרקין כל פרק וערק אית אקרי אצבע יתה
 אית דאיהו חזן מעייהו ואית ביה תרין פרקין אינון תרין פרקין חסן ארבעון
 טוידן בתרין (נא ותרין) דרען עלאין פתירין שפחא דכלה תריסר ערלין
 בחושבנא ולא עלין דהא שפחא דכלהו אינון ומפתחא דכלהו לשילא לגבי
 כהוא דרעבא דלא אתגלא ולין פרקין כלהו דקיין לגבי ההוא שפחא לפתח
 דאתקדשו בגין דכלהו אתברכן מיטיה והשתא כיון דאתקדשו אצבען לקפא
 לון לשילא לתערא אינון פרקין עלאין קדישין דאתטמרו ועד ה' אצבען ויד
 פרקין דאית בהו קרי יט' וכל פרקין עלאין הדי לא בדרע יתין ספד אלנה
 שחשבונו לא ועד איהו אשר איהו ורזא איהו רזא איהו איהו איהו איהו איהו
 ועל דהאחר ראשיכם שפחא אשר ראשיכם דרע יתין שפחא דרע שפחא
 חזמי שאה דצריך לברכא בכונה כמה דאמרן בעין לתערא כדפלאן
 לעיל בדיוקנא דאצבען שתיתאך לחיב מההוא
 מיכאל

על כן באותיות איתכט וקדשא
 ולמעלה הוא במספר קטן י
 בגין דה' ס' ויהי חטא הלי הו
 י' וכן כולם אית ביה וקדש
 חס ט' כל אחד מאלו עולה י
 והס מן ה' ולמעלה וכן הם כידות
 כסוד הידוע נכס ה' סודו יד ביחוד
 והנה עדי' עולה במספר הקדמית
 טו דהיינו י' והיינו כייד על כס

מיכאל נחמ
 מיכאל דהא
 יהיב בגין
 וחדי ליה
 רב המנונא
 קמיו קפא
 דא ויהב
 המיטין נה
 דהא נהמ
 ועל דהא
 כחאן דאכ
 בלען לא ב
 מנה אדום
 ולא יטבע
 למיכל כב
 עלכתוריה
 דאפנ קבת
 עין אקרי ק
 לשלוי ולט
 אכל בליל
 לאינון חל
 ביחא אכרי
 דלשלא ב
 אוק הס כב
 בהדייהו
 ביטא מיט
 דלא יתקב
 דנטי והמו
 דידים כתי
 חולקיה ועד
 אחרועסח
 דתדין דרע
 וכל חלני דד

רנפין מניח את ידיו וכו' והוא עומד תתלה נשים ועבדים וקטנים
חייבים בברכת המזון אצלם אינם מבייבי דהא תענן אוי לן לאל שאלשת
ובניו מבדכין לן אמר ר' אבהו נשים חייבות במקרא חגיגה אכלהן אינן
קוראות לאחרים אכל חייבות לשמוע מפי המברך יפעין זה חייבת האשה
לשמוע הכרזה אפי' פטורה וחייב בעלה להמתין לה על השלחן כדי לשמוע

אמר רב לא זכרנום היו כולם נשים
בסעודה ואין ביניהם איש קוראים
למי שמברך להן ועונות אמן
והמברך לנשים אם הוא לבדו אינו
מזכיר נכדך שגם אינו מצטרפות
לזימון אלא המברך כמו שמברך
היוד בלא זימון דעיקר ברכה
הזמן בלכר וכו'

מפי המברך אין טעם זכר קוראים למי שמברך
להם היו נשים הרבה המברך עליהן אינו מברך
בטעם דתענן נשים אינן מצטרפות לזימון
והואיל ואינן מצטרפות לזמון אין מברכין
בטעם המברך עליהן דשקר ברכת המזון בזכר

הוא ולא בנקיבה אבל חתומות לטעם ברכת המזון ומחויבות במקרא
חגיגה לטעם מפי הקורא ברכת בניין ירושלם בברכת המזון דהא אמן מבדכין
עד השתא למעלה יש לברך למטה ולברך על בנין ב"ה דהא חסס מזון יוצא
לכל העולם ושאר בני העולם אינן ניזונים לא מטעם חן התמצית והכל הוא בכונה
ראשונה כלל הכל ועד הכא ברכת הזימון ומאן דמברך ברכת המזון הדדי
לעילא וחדו לתתא ואצטריך לברך בחדוה וברעותא דלבל בנין למחר
מדת הטוב דכתיב ויאכל בועז וישת וייטב לבו דא היא מדת הטוב דכתיב
לב משתה תמיד אהו חבריה ונסקו ליה ועבדו חדוה והלולא אחרא זמיו
לכלבט דוכתא ושויה רישא לכולהו זיבא לשכב בקצה הערמה
ר' נהוראי ור' יהודאי אהו לטבריא שמעו לר' שמעון דאמר להאי קרא ויאכל
בושז וישת וייטב לבו וייטב לבו אכילת חיים שלמעלה ומאינן חייין חדין ללבו
דכיון דחדו ליה חיד ויבא לשכב בקצה הערומה לין אבנן טבין ומרגלין
טבין עלאין דסחרין כורסוא קדישא כדא בטנך ערומת חטים סוגה בטוטטם
מאי דכתיב ותבא בלט ותגל מרגלותיו ותשכב שכיבת לרגליו ולא שכיבת
לקיבטה ולא לכביה מפאן דעד חצי הלילה לא ידע ואין הקב"ה נכנס לב"ע עם
העריקים לא עד חצי הלילה דהא בראשיתא דליליא כלנשמתיין סלקין וערומת
חטין מתקנא כד אתפליג ליליא כדין קבל אתער וקרי וההוא קבל אתער
מסטרוא דתפון וההוא שלהובא מטיי עד להכוא אתר דחקרי כבר כדין קרי בחייל
ואקרי קדיית הנבר ומאן איהו גבילי בטט ההוא שלהובא בנדפני דתורנגות
ילתתא וקרא כדן שלא ותתא בקינמא דדינא בשמאלא קיימא וכדין כתיב ויהי
פאן לילה ויחרד האיש וילפת וכהה אשה שוכבת מרגלותיו ויהי בחצי
הלילה תנן תלת משמרות כו' הלילה ובכל משמרה ומשמרה יושב הקב"ה ושואג
כארו וכל משמרה ומשמרה מלאכין ידיען מחמט כליליא באלין תלת משמרות
במשמרה הראשונה אינן מלאכין דאמרין שירתא ברוש ליליא ומאי קאמרי
לדיד

כתיב
חט
כל
הרד
אל
יפה
פוס
גכה
גן
אמרי
לך
יתב
אמה
זמית
ואינו
ציתה
תא
טובו
תה
ועבו
דיגן
אה
דבא
הכא
כפי
למא
דבא
כנא
בהס
גדא
עדין

מדרש שלמות

רחובת ואתה ייחיה ורזא שכירי כיום טאבריה צריך י' דברים כתיב
 ואתה רובו רבנן ברכת המזון בג' צריך כוס שלא בג' איה צריך כוס חט
 רכוס של ברכה אינו מתברך לא בג' ומל ולמעלה הא פחת מל לא בג'
 אמרי רבנן דהוא אומר נברך שאכלנו משלו הבא לא אמרנו למאן מברך
 אצב דב' אינו לא אמר נברך למי שאכלנו משלו או כסס ולא אמרין לא
 נברך שאכלנו ולא אמרין למאן והבא אתה רבנן דהא כוס של ברכה
 קיימא קמיה ועיננו מסתכלין ביה ורזא תמיד עיני ה' אלקיך בה והוא כוס
 של ברכה נטל ברכן ומזוני חבו נ' אבהן ומה הוא מזונא דאיהו נטל א—
 אכלי ועד מסתכלין ביה ואמרי נברך שאכלנו משלו נספס דעתא לברכה
 בנין דאכלנו משלו מה הוא מזונא דאיהו נטל למיזן עלמא ואינון ענין
 ואמרין לבבי עלאה ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו והסתא רשימו ואמרי
 דרנא ידיע דכל מזונא מניה נפקא ואמרי ברוך מאן ברוך ההוא חילך
 שהשלוס שלו חילך עלאה דכל ברכן חטא נפקו והא ברוך מאן לן דבתיב
 והחילך שלמה ברוך חילך שהשלוס שלו ועד אינון אמרי רשימא דדוכתא מה
 דאיהו לא אמר חט בנין דהא עלמא עלאה שהיא בינה אריק ברבן בקדמית
 לתין ברובין דתחותה ואינון ימינא ושאלא חסד וכבוד ועד אתרשימו אינו
 תדין למעבד רשימא דהוא דרנא עלאה והוא דמברך דאיהו בלחמא עייתא
 נטיל כולא מבין תרין סטרין ואיהו מברך מפאן ולהלאה וארשיס דוכתא
 ודרגא ופדין מסתבין כחדא בשלמא רבא יב' שבטין דלעילא ובטובו
 חיינו ולא מטובו דדן בטוב ההוא עלמא תתא דנפק חודת הטוב פתחה
 דאתקריאת טובו בלא ונהרו אל ה' ולא טובו לה דא עלמא תתא ועל טובו
 דא אינגא דחיי ונהרו לטובה דעל ידו אתקנו ואתנהירו כל עלמין .
 בעשרה דהא כולא בהסכמה חדא מדישא עלאה ועד ספא דכל דרגין
 ההוא דמברך אמר וארשיס נברך לזהינו וכן מתמן ולהלאה
 כיון דמברך ברכתהון על מזונא דנפק חבו עלמא עלאה דאיהו מקור דכל
 אהדר לבתר ואמר על ארץ חמדה דזא דעלמא תתא חט בנין דכל ברכן
 אפטידין בקדמיתא לבבי עלמא עלאה דאיהו מקור דפולא ולבתר לכפי
 עלמא תתא קדישא בנונגא דא קדיש דהא גדולה בקדמיתא לבבי עלמא
 עלאה ולבתר לבבי קדושה עלמא תתא קדישא . יתגדל ויתקדש שמיך דבא
 ההוא סס רבא עינא על כולא מקורא דחיי דמיניה נפקן כל פרימא וכב
 קדושן ודא עלמא דאתי ולבתר חטובו מיניה בעלמא די ברא ברעותיה
 עלמא תתא בנונגא דא כל ברכאן חוץ מתפלה בברכות שאדם שוחה בהם
 דהא מתחיל מתתא לעילא . ברכת הארץ דא עלמא תתא דאתכלל ברדא
 דברית ותורה ברית דא אינגא דחיי ותורה עמודא דא תעיתא חיים ומדון .

דנפקי

דנפקי
 חייבים
 ובנין
 קודמית
 לשמוע
 חפיה
 להם היו
 כסס ד
 והוא
 כסס ה
 הוא ו
 חגיגה
 עדין
 לפניה
 ראשו
 לעיל
 מדת
 לב מ
 לכל
 ר' נהו
 כושן
 דכיון
 טבין
 חלו
 לקיבל
 העדי
 חטין
 חסס
 ואקרי
 יתו
 פתח
 הליט
 כארי
 בכיו

כוקתרי זמני פוק אירטלם פוק חפסות אחר ליה שלמה ענה לאו הסי
 לא בנה לך בשל פירושם והיה ביום עמך וכו' ועד אחר ליה קצה הטבת
 חסדך האחרון ימן הראשון דאתקיימת בקיומא לבבאי ולא חייסת לחרופא
 וגדופא דשאר עמין אבל ליה הלנה הוי השתא בכלותא ואנהיגי לב עך
 תמן באוריתא ובצדדין טבין ואם יסדרן עלך עובדין טבין למפרוק לך
 פרוק ואם לאו ואל לתך אנכי חי השכבי עד הבקר עד דייתי צברא ונהיהו
 דפורקנא דא ליה הלנה בנה לך זה כשעתא דאתפלג ליליא איהי אתעררת
 לקביה כדין קפה על בגנתא דעדן עם צדיקיא לא שתעטשא באוריתא בגרע
 עד דאנהיר יומא כדין אתי גוז איתתי בזמנא דישראל מצלן עלותא וסמכין
 גאולה לתפילה וישראל שריין על ארעא קדישא וכד לא סמיך גאולה לתפילה
 אז לא סמיך דא לרא ואזלת בגלותא וזהנה הגואל עובר אטר דבר
 בועז דא איהו גוז קרוב יתור קרוב לכורקן סגי קרוב לעלמא דאתי ימינא
 עלאה ויאמר סורה טפה פה פלוני אלמוני מאי למוני למוני חמשה דהא
 כתיב הטיב אחר ימינו אמאי לא בניקדחא קץ הימין שכיבת לפרע כדין הוא
 אלמוני פלוני מכוסה כנוז מיומא דאתברי עלמא לא אובל לגאול פן
 אשחית את נחלתי מכאן דתדין משיחא אינן גוז קרוב וגוז רחוק גוז קרוב
 מסטרא דיקמינא גוז רחוק דא משיחא בן יוסף ומאן איהו יוסף דאקרי עדין
 ודא איהו משיחא דאתי ראשון לא אובל לגאול לי דהא ימינא דאיהו מתאחרה
 כתיב ביה הושיעה ימיך וענא ועד דהושע לה כתיב לא אובל לגאול לי
 גאל לקראתה את גאולתי דהא משיחא בן יוסף אתי ופרוק קדמאיה לבתר אתער
 ימינא כנשא דאיהו כניז לתדין צדיקים הללו צדיק וצדק ועל דא תען דאיהו
 כניז לצדיקים וכזה יקומון ויתחברון בתיאובתא כגטיא למעבד איבין ופירין
 בעלמא ופדין כתיב ימין הרוממה ויאמר הגול לבועז קנה לך
 וישלף נעלם בלא שלף וישא חנוה שלף איש דה משה דאית ערו בבדיית משה ש
 ובלשון כפר דיבון דאתער ימינא לבבי צדיק חיד וישלף נעלם דיניה לבבי
 עלמא תתאה כחילא דהוא גואל קרוב באדין אתעב למעבד איבין בעלמא
 ואתער ליה לבבי עלמא ואמר קנה לך עכ רזין דמגינה זו אתר ד' נהראי ורבי
 יהודאי ונשקו דישיה וידוי אמרו ודאי נהירו דסיני כטיענא עלאה הכא קמיה
 כוטינא דנהורא איהו וקאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התעורה
 זו זכר דבר שלף איש נעלם ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל רבנן פתרו
 וזאת התעודה דכתיב לפנים הארץ יסדת ומעשה ידך שמים כשכרא הקפה
 עולמו לא כרא אותו לא על התורה והתורה היתה לפנים שנה קודם שנברא העולם
 דכתיב ואהיה שעשועים יום יום דתענן כשכרא הקפה את עולמו הפין את התורה
 דכתיב אז ראה וספרה וכו' וברא בה העולם ואח' כגדה עד שכרא אדם הראשון
 ולמדה

כב
 דלין
 יבטן
 גדין
 למא
 קוט
 דימן
 כילי
 להא
 דבי
 אן
 אט
 הנש
 יהי
 כן דבי
 אחו
 כהיא
 על
 ית
 ערת
 רות
 ישין
 ליהו
 ית
 ארדא
 כיה
 תכא
 ובה
 למיך
 סניס
 יהבא
 על פוק

מדרש צנורות

ל' נוד מזמנו של הארץ ומלוא היובל יעלה בהר' נקי כפי ובר לבב
 וכל פנין דכב נשמתא דבני נשא נפקי ובעאן לסלקא כד סלקא לדוכת' דאין
 ומתן דמשמרה ראונה קיימין אית תמן תלת מאה ושקין וחמישיה בלון
 כחו שבן יומי שתא ומתן תריסין עליהו או זכאין אינון משמתן פתדין
 להון פתחין עלאין ואי לאו דחייין לון לבר ואזלין והטפטין בכל עלמא
 ופגעי באינון רוחין בישיין ואודעין להון מילין מנהון כדביין ומנהון קטוט
 אי זכאן לאעלא יאות פתחין להון פתחא ועלין וסלקין לדוכתא דאין
 אחרנייתא משמרה שנייה תמן אינון מתן אחרתן אקרון אכילי
 זיון דקא מתלבני על חורבן בה ובההיא שעתא דקריית הגבר דאתער
 ההוא שלהובא דסטר עבון מההוא אתערו דההוא שלהובא כד נחתא להא
 עלמא עד גרפי תורגמלא דהאי עלמא קרו בחיל ואמר אתערו לבכיה דבי
 מקדשא כל אינון מאריהון דשלוס דכתיב מלאכי שלום חר יבכיון מאן ד
 דחמא בכיה ומאן דלא חמא בכיה כולהו מתעבנין לבכיה דבי מקדשא
 מאן חמא עד כוביא דכנחית שמיא וכל דתעבין קדישין געו וככו וקפא נש
 ובכיו ובעיט בתלת מאה ושבעין קיעין ופדין בההיא שעתא כתיב ויהי
 בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת האיש דא קפא דגעי ויהיב קלא על חורבן דבי
 מקדשא ה'ד' ממרום ישאק וממען קדשן יתן קולו וילגת כדא ילפתו אחו'
 דרסם כדן איהו בעיט בדקיעין כולהו וכל חייטין ורתיבין בלא ומתלבן בהיא
 שעתא מאי קאמרי להים בלא גויס כנחלתך וגו' עתנו את נבלת עבדיך וגו' על
 נהרות בבל וגו' וילפת אחאי כגין דא ונהא אשה שוכבת מרכלותיו שכיבד
 לעפרא מהדקא בין דגלן דא כנפת ישראל כדן בההיא שעתא איהי אתערת
 לבכיה והוא טאיל לה מי את כתי בקלותא ומי את כשעתא דא ומתמר אגפ רות
 אחתך מרוות בצערין מרוות מכאובין על בט כלותא על כלטודין קדישין
 דאתרכנא מטיהו ולא די דאתרכנא לא דחורבין ומקלטן בכל יומא עליהו
 ולית לי כומא כנלותא לאהדרא לון ויאמר ברובה את לכ' בתי הטבר
 חסדך האחרון מן הראשון לבנתי לבת אחרי הכתרים אס דל ואס עשיר
 אמר לה קפא ברתי אדכר קדמי כד דוד משיחו אתתך מירושלם והוא ארתא
 עד בחודים ונפק שמי כדגרא בן הימיני לבכי משיחו וגו' דקלל לבכיה
 ושתיק בהאי גרופא לא הוה כדופא וקליל ליה קללה נמרצת ולא יצא לאתבא
 ליה ושתיק והשתא בכלותא אוקי הכי עיבו וקטוט סגי עבדת עלי ואוטב
 דאטבית ההוא בתראה מההוא קדמאה דהוה מבחורים ולא אית חיישיה
 בתר חירובין וכידוכין דשאר עמין דאינון מההוא מבחורים אס דל דא אספנינו
 דלא בר חלכא הוה ואס עשיר דא כבוכדנצר חלכא בר חלכא דרישיה דדהבא
 וכמתא דשלמה לבכי שמש מה כתיב עא עא איש הדמים ואיש הבטעל כוק

פוקתא
 לא בני
 חסדך
 וגדופ
 תמן ב
 פרוק
 דפורר
 לבכיה
 עד ד
 כאולה
 אז לא
 בועז
 עלה
 כתיב
 אלתו
 אשח
 מספר
 ודא א
 כתיב
 קלא ל
 ימיא
 כני ל
 בעלה
 וישלף
 ובלש
 עלמא
 ואתער
 יהודא
 כוצין
 א
 והימי
 עולמ
 דכתיב
 דכתיב

ההד לפנים האלק יסבת ואעשה יתקיימים רבי הענה אומר
 מאות דברים יגלו במחשבה קודם שפירא הקבה את עולמו שראל אלו
 במחשבה מפני שהן ראויים לקבל התורה וכל האותיות נכתבו בראשו כיון
 טעלה במחשבה כפי כוונת עמד הקבלה וחקק בו את התורה וכל האותיות
 נכתבו (כא נכתרו) בראשו ועליו נתקיימה התורה ההד וזאת לפנים בישראל
 ואין זאת לא התורה שהיא קודם לשרל לפנים לו האותיות והכל היה חקוק
 ונדסם בישראל על התעודה זו תלמוד ירושלמי דכתיב זור תעודה
 חתום תורה בלמודי בלו סס נקראו למודי ה' ושם היו ולא בחל וכת' לתורה
 ולתעודה ועל התעודה זו תלמוד בבלי שחלפו הלשון והדת והכל
 היה לפני הקבלה קודם שברא העולם לקיים כל דבר זה ברית מילה
 שהוא קיום כל התורה שלף איש מעלו זו מצות חליצה ונתן לרעהו זו
 מצות יבום (סא מבאן הד עקיבא מצות חליצה קודמת למצות יבום) מבאן אומר רבי
 עקיבא מיוס שחרב בה נגדעו אלופי עצה והדיעות חשובות והלב אינו
 קיים על בודין והולך אחר מראית השין אמר ר' יודאי מצות יבום
 חשובת והמקיים מצות יבום נעשה שותף להקבל והמקיים מצות יבום
 לטמה גדולה הוא מוחזקל דכתיב ויהי קולו כקול המים והנה רעש שנבולתו היתה
 ברעש ולא בנחת ר' חזקיה אחר גדולה מצות יבום שהמקיים מצות יבום
 נעשה שותף להקבל דכתיב ולא יכרת שם המת וכתיב חס ולא יכרת לקראיט
 רבי חנינא לטעמיה ונתן לרעהו זו מצות יבום מאי ונתן לרעהו אל חנינא
 חשל לאדם שהיה טועה במדבר במקום לסטין וחיות כיון טראוח לסטיס
 טועה עמדו עליו והכוהו וקפחו כלטברו וכל עמלו טמע חבירו זיין עצמו
 והלך והוציאו מידם עדס מכל מה עשה בנה לו בית ונתן לו מתנות ועשה לו
 חלבושים אחרים ונתן לו כל ולבש אותם החלבושים וישב באלותו הביר
 והתחיל להרויח בבתינה ודא ונתן לרעהו ודאי דזאת התעודה
 בישראל ולא בשאר אומות שלא כתב להם מצוה זו ועלניהם כתיב יאבדון
 מארעא ומתחות שמיא אלה שלא נתן להם תקומה לא בעד ולא בעה דכתי'
 מתים בליחור רפאים בליקוחו וגו' דזאמרן בלהעם אשר בשער
 והזקנים עדיס יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאיה וגו' מבאן דאין
 מברכין שבע ברכות לא לפתולה שנקראת כלה דכתיב כי יבעל בחור
 בתולה וגו' ומשוש חתן וגו' אבל לחון ולמה מברכין להו כעין ז' ברכות
 כעין בועז ורת לחון ולמה הוון וברפולה כעין ז' ברכות שבה בתולה
 על בעלה בברכות ובמתנות זו נקראת כלה וזו לא נקראת כלה דכתי' כי
 יבעל בחור בתולה יבעלך בטך ומשוש חתן על בלה כעין ז' ברכות
 שברכו לבועז מאן אינון ההד ויאמרו בלהעם אשר בשער והזקנים
 עדים

לפני
 עמדו
 ונך
 כי
 עדיק
 לפני
 גרו
 למי
 באן
 יעוש
 חס
 גיו
 ור
 גדוע
 וימת
 כולם
 טאע
 ומרו
 אות
 יאותי
 פטך
 ואין
 דתי
 אע
 ארת
 יולה
 זו
 תיות
 יב
 ככל
 כתי
 חת
 גראו
 עולמו

מדרש רות

ולמדה לדעתך ויאמר לאדם...
 זאת אומרת כי ברא הקב"ה...
 לפניו כל האותיות למפרע...
 לברא כי את עולמך שאני חתומת בנהבריות ועוד ששאר הוא אמת כי
 נחתם אמר לה לא אינך כדאי לברא בך את עולמי שבך עתידין כמה צדיקי
 מבני למוות דכתיב והתוית תינו על מצות האנשים וגו' ומידי יצאה מלפניו
 בפחי נפש עמדה עש"ן לפני הקב"ה ואמרה לפניו רבשע רצונך לברוא
 בי את העולם ששמך שהוא שדי חתום בי אמר לה לא אברי בך את עולמי
 עד שבאתה ק"ד מחוברים יחד אמר לה לא אברי בהם את עולמי וכן באך
 לפניו כולם עד כ"ה כיון שיודעה כ"ה מעל הכתר נזדעזעה הכתר ונזדעזע
 שמונים אף רבוא מרגליות הקבועים בכתר אמר להם הקב"ה למה אתם
 מדעזעזעם אמרו רבשע כל טובינו וכל כבודנו אינו לא באת כ"ה ועכשיו
 ירדה מעלינו אמר לפניו רבשע רצונך לברוא כי את עולמך שאני אורג
 כבודך גער בה הקב"ה אמר כ"ה חזור למקומך ולא ישאר הכתר של גרוע
 שלא אברא בך את עולמי שבך עתידין ליכשל כמה לפי מישרל של וימת
 מן העם ביום ההוא כשנשת אלפי איש מיד חזרה מלפניו בפחי נפש וכן כולם
 עד שבאה בית ואמרה לפניו רבשע רצונך לברוא כי את עולמך שאני
 אות של ברכה ובי מברכין אותך בניך ישרל העתידים לבא בעולם ואמרו
 בא"ו אמר לה הקב"ה בך ודאי אברא את עולמי ואת ראוייה לבך עמדה אות
 אלק ולא נכנסה לפניו אל הקב"ה אף אף למה לא תכנסו כשאר פנהאותי
 שנכנסו לפני אמרה לפניו רבשע מפני שראיתי כל האותיות שנכנסו לפניך
 שיצאו בפחי נפש וכבר נתת לאות בית רשות שתברא בה את עולמך ואין
 ראוי למנך המלכים למי שנתן מתנה להעבירה מחמו ולפי שך עמדתני
 במקומי אל הקב"ה הואיל וכך הוא את תהי ראשונה לכל האותיות וכך אני
 מתעלה להקרא בך שמי אחד ובי בתורה היה משכיח הקב"ה ובורא ארד
 העולם והא אמרת באות ב' כלבד ברא את העולם ואת אמרת בתורה כולם
 ברא את העולם לא מלמד טענה הקב"ה לאות בית קומטרא דאסקופא דו
 (נא לא נדראות בה כמו) ועל האותיות באות ומראות בה את כחן וכל האותיות
 עמדו בה לפיכך בתורה השכיח חמש וברא הקב"ה את עולמו רב
 הונא אמר בא וראה שאין הקב"ה מקפח סכר כל בריה אע"פ שאותיו לכנס
 למפרע תש"ר והדיחן מלפניו ונתן הכבוד לאות ב' דכתיב בראשית ב' ב' ו
 לך תש"ר ואות אף ואות י' נטרפו עמה ואות ב' נטלה כל האותיות עמה
 והקב"ה ברא בהם את עולמו והאותיות כולם נקראו לפניו מפני שנבראו
 לפי שנה קודם שנברא העולם ובתורה שנקראת לפניו ברא הקב"ה את עולמו
 הה"ד

כטבא
 לברוא
 את עולמו
 באות א'
 באות ב'
 דכתיב

הה"ד ל
 האות
 במחש
 טעלה
 נכתבו
 ואין ק
 ונדט
 חתום
 ולתעו
 היה ל
 שהוא
 חזות
 עקיב
 קיים
 משוכ
 לטמה
 בדעו
 נעטה
 רבי
 משל
 טעלה
 והלך
 חלבו
 והתח
 בישר
 מארו
 חתום
 והזקק
 מברכ
 בחנה
 עלב
 יבעל
 שבר

אם קדמתה לומר...
 והשפחה...
 ביה כריבין...
 בקבריה...
 ואשתדל...
 נפש די...
 לאעלה...
 חד ד...
 אהא...
 נך מאני...
 אמר ליה...
 מאומה...
 אפילו...
 בעצרא...
 דרשיעיא...
 יודעים...
 צדיקיא...
 וזמיטן...
 והחיות...
 לא ידעין...
 דהוא...
 עלמא...
 חייא...
 עלמא...
 אחורון...
 דא...
 ומשתדל...
 בהוא...
 חקל...
 קא...
 דוכתא...
 מערתא...
 עלן...
 מן דא...
 שמו

בגלי...
 חסונה...
 החיים...
 ומכירים...
 אבל...
 אינם...
 יבינו...
 ידעי...
 די...
 גמיה...
 ואית...
 אבל...
 ואי...
 דהוא...
 דלא...
 בעלמא...
 כיון...
 כמא...
 גוברא...
 חתנת...
 אל...
 חתנת...
 גנתא...
 היכין...
 ליה...
 יתיר...
 פרדס...

שמעו...
 אשמו...
 עמיה...
 זמס...
 מאן...
 ואשמו...
 כביה...
 לתר...
 ליה...
 מאן...
 דאש...
 רשו...
 דגנת...
 אתפר...
 גוונ...
 עלמא...
 חקופין...
 חד...
 אינון...
 ליה...
 דאיהו...
 ביה...
 למנדע...
 ומדי...
 עס...
 חקופין...
 הלהים...
 שמיה...
 צית...
 סגון...
 רבין...
 שאיל...
 עלאה...
 ייחודין...

מדרגות

45 (114)

וְכַסְפֵּי הַמִּזְבֵּחַ לְאֵלֹהֵינוּ וְלֹא לְאֵלֵינוּ וְלֹא לְאֵלֵינוּ וְלֹא לְאֵלֵינוּ
 עֵי אֲתוֹן לְאֵלֵינוּ וְלֹא לְאֵלֵינוּ וְלֹא לְאֵלֵינוּ וְלֹא לְאֵלֵינוּ
 אֵינוֹן אֲתוֹן כְּעֵי (נֶאֱמַר) דְּכִרְשֵׁי יִשְׂרָאֵל דְּכִרְשֵׁי יִשְׂרָאֵל
 דְּאֲתוֹן בְּכָל יוֹמָא בְּרַעוּתָא דְלֵבָא וְלֹא לְאֵלֵינוּ דְּכִסְטֵר זְכוֹן בִּי
 קִימָן תְּרִין מִשְׁקוּפִין וְחַמְשָׁתוֹן בְּסִטְרָא דְלֵבָא לְעַמְלָא מַעֲיִהוּת לֵילֵי
 עֲלִיָּה וְאֵינוֹן מִדְּמָא דְשִׁמְאֵי קְדִישָׁא וְאֲקִרִי אֲלֵהֶם בְּחֵלְוֹן דְּלֵבָא וּבְהֵינוֹן
 מִשְׁקוּפִין שְׁרִיין תְּרִין חֲמֵן בְּהוּא דְקִיעָא וְאֵינוֹן צוֹרֵטָק וְצוֹרֵטָק
 (נֶאֱמַר עֲדוּלָא) דִּי חֲמֵן תִּמְן בְּהוּא סִטְרָא דְלֵבָא אֲתַפְחָח וְתִמְן אִיתֵי הִיכְלָא
 מִדְּקָמָא בְּמַחֵ גוֹטֵן וּכְמַחֵ עִירִין וּכְמַחֵ קִימָן בְּלֵבָא אֵינוֹן דְּמִקְדְּשֵׁי שִׁמְאֵ
 דְּמִאֲרִיָּהוֹן בְּאֲחִירָא בְּכָל יוֹמָא לְבַתֵּר דְּמִבְּרִין לֵיהּ וְאִוְרִין בְּרוּךְ ה' ה'
 הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד וּמִקְדִּישֵׁן לֵיהּ לְבַתֵּר בְּקְדוּשָׁה מְשׁוּלֶשֶׁת וְהַהוּא
 וְכִנְלָא אֲקִרִי מְשׁוּלֶשֶׁת בְּדָא מִיכְלָא הַיְכָלָא הַיְכָלָא הַיְכָלָא הַיְכָלָא הַיְכָלָא
 אִיהוּ מְשׁוּלֶשֶׁת וְשִׁלְנָא מִאִי אִיהוּ אֲחִירָא הַהוּא גּוֹבְרָא אֵין אֵינוֹן דְּלֵבָא אֲבִרָא
 בְּכָל יוֹמָהוֹן עַל דְּמִהוֹן בְּגִין דְּנִשְׁמַתָּא דְּבֵר נֶשׁ דְּהַהוּא עֲלֵמָא וּבְקַתְחֵנָה
 כְּלֵילֵיָא וְלֵילֵיָא וּבְצַפְרָא אֲתִהְדַּרְתָּ לֵיהּ וְשִׁרִיא בְּחוֹפְתָא דְּבֵר נֶשׁ וְלֵבָא
 עֲלָת וְלֵבָא אֲתִישְׁבָא בְּמַעוּי עַד דְּמִבְּרִךְ לְקַבְּלָא וְחַמְלֵי עַל דְּמִיָּה בְּדִין
 תְּתִישְׁבֵי בְּדוּכְתָא וְעוֹד כְּתִיב לְכֵס מִן הָאֲדָם
 אֲשֶׁר נִשְׁמַח בְּאִכּוֹ מֵאִי אֲשֶׁר נִשְׁמַח בְּאִכּוֹ
 בְּגִין דְּחַתָּא בְּצַפְרָא וְאִוְרָא לֵיהּ הַקְּבָה זִילֵי
 וְשׁוּי לֵיהּ בְּחוֹפְתָא עַל מַגְתֵי דִישְׁלֵי עֲלֹתֵיהּ
 אִוְרָא מִבְּרִךְ הוּא כְּדִקְיָאוֹת תְּשִׁרֵי בְּכוּיָה וְאִוְרָא לֵבָא
 פְּרָחָא וּפְלִיקָתָא וְאִשְׁתַּכַּח בְּרֶשֶׁת דְּחִסְרָא חִיטָּה
 הֵיחָא קְדוּשָׁתָא דְּנִשְׁמַתָּא וּכְיוֹן דְּאִשְׁתַּלְתָּ חִסְרָא חִיטָּה בְּמַחֵ נִשְׁבָּהוּא לֵבָא
 אֲתַחֲשֵׁב לְכַסְפֵּי כְּלוֹ לֵבָא הוּא בְּעֲלֵמָא (עוֹד בְּמַחֵ נִשְׁבָּב אֲתִקְרִי בְּמַחֵ לֵבָא בְּמַחֵ
 דְּהוּא בְּמַחֵ לְעוֹד) וְעוֹד אֲסִיר לֵיהּ לֵאמֹר לְבַרְכָא לְחַבְרִיָּה עַד דְּמִבְּרִין
 לְמִאֲרִיָּה בְּשִׁרְוֹתָא דְּעֲלֹתָא וְהַחֲזֵן אִוְרָא בְּכּוֹפְתָא וְהוּא אִוְרָא בְּרוּךְ ה'
 הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד וּכְיוֹן דְּמִבְּרִךְ לְמִאֲרִיָּה חֲתוּן שְׁרוּתָא דְּעֲלֹתָא לְעֲלָה
 וְעוֹד שְׁרִיא קְדוּשָׁא דְּכֵילֵין אֵינוֹן דְּמִבְּרִין וּמִקְדְּשֵׁי לְמִאֲרִיָּהוֹן בְּכָל יוֹמָא
 וְיוֹמָא דְּלֵבָא בְּהֵיחָא שְׁעָתָא אֲוִלְפֵנָא דְּלִית דְּשׁוּ לְעֲלָה עֲלֹתָא בְּעִשְׂרָה
 עַד דְּמִבְּרִין לְקַבְּלָא בְּשִׁרְוֹתָא דְּכֵילֵין וּכְיוֹן דְּמִבְּרִין לֵיהּ עֲלֹתָא דְּמִתְּהוֹן אֲחִירָא
 הֵהוּא גּוֹבְרָא הֵיחָא בְּרַכָּה לֵבָא אִיהוּ אֵל לְאֲתַקְנָא שְׁבַחָא לְמִאֲרִיָּהוֹן דְּאֲהִירָא לֵבָא
 נִשְׁמַתְהוֹן דְּאֲקִרִיא בְּה' שִׁמְחָן וּבְרַכְתָּא בְּה' תִּיבִין וְעַל בְּרַכָּה דְּאֵי שְׁרִיין וְעַל
 כָּל עֲלֹתָא וּקְדוּשָׁה לֵבָא שְׁרִיא אֵל עַל בְּרַכָּה לְאֲתַקְנָא לְמִאֲרִיָּהוֹן בְּכּוֹלָא וּבְרַכָּה
 דְּאֵי וּקְדוּשָׁה לֵבָא אִיהוּ אֵל בְּעִשְׂרָה שְׁאִילְנָא לֵיהּ אֲמִיאֵי הִיכְלָא לְסִטְרָא זְכוֹן אֲחִירָא

אֲחִירָא בְּכָל יוֹמָא
 בְּרֶשֶׁת דְּמִבְּרִין
 מִן דְּטַעֲמֵי מִיָּדֵי
 לֵבָא בְּדִין לְקַבְּלָא
 הֵיחָא בְּכָל יוֹמָא
 הֵיחָא דְּלֵבָא מִבְּרִין
 אִיהוּ רִבְזֵן דְּנִשְׁמַתָּה
 בְּדוּכְתָא וְאִשְׁתַּלְתָּ
 וְעוֹד כְּתִיב מִן הָאֲדָם

מדרשנות

פרשה יתגייגא והיו הדרה ^{אם לא יתגייגא תהיה תורה} ^{אם לא יתגייגא תהיה תורה} ^{אם לא יתגייגא תהיה תורה}
פרשה תשעה באב ^{אם לא יתגייגא תהיה תורה} ^{אם לא יתגייגא תהיה תורה} ^{אם לא יתגייגא תהיה תורה}
 בימינא לאת דמי דרזוס נרה דרתיכא קדישא ושמחמס
 דליתיה פרשתא דטלמא על כולא איהי ברזא דעב תיבין גורדא דעב
 טמיהן דרתיכא קדישא **פרשה רביעאה** ושמחמס דליתיה חמשין
 תיבין דליתיה לקביל חמשין חרעין דבינה **פרשה דעיות כלינא**
 חכמיה וסלקין פרטיין ^(למניגא דאדם) וכלטאר דוכתין בין בכקודי
 דאוריתא בין כלטאר דוכתי דאוריתא דבורא לחוד ונוקבא לחוד וקבא
 דליתיה ייחודא דאתייהר ביה קבא דבר ונוקבא אהכנישו כחדא וסלקין
 בשיעורא חדא דבורא אשתלים בה מה דלאו הכי בכלטאר דוכתי
 דאוריתא ויהי שבחא דמהימנותא עלאה למנדע וכדא היה הזהים
 דבורא אשתלים בנוקבא ואתכללחד בחד דכחא אתבט בנוקבא ויהי
 איכו ייחודא שלים ולא אית שלימו לא דבורא ונוקבא כחדא ותהי כח
 חאן דאשתלים ייחודא דקיאיות ומכין בכרסיות לין בכל יומא דכי לין
 משקופין וחלוטין למראה שליט הכא ולית חאן דיעכב על ידיו ובלכ
 דיקרי כדקיאיות ויכוין בהני רזין עלאין ואחיד בימינא דיטה אמר לי או
 חסידא תא חמי יקר דאינון דמיחדי שחא קדישא כדקיאיות ולעאן קדיש
 כבוונא דא אשכנא בחד היכלא ובההוא היכלא הון ספה היכלין כחושבן
 יומי טתא אברהם יתחק ויעקב שליטין בההוא היכלא ואדם הראשון כגויין
 וחמינא כמה חבילי נשמתיין מתלבשין כדקיאיות ^(אם בחידו) דאילנא דדין
 וכמה כוונתן דיקרא עלאה ועיילין ט היכלא ויזפיאל רב חמא על
 כולא רב חמוטא דאוריתא בהדייהו פתחי ואמרו אתעטרו קדישי עלמא
 הא כעבא קדישין דקא מיחדי שחא קדישא ומכווני בדעותא דפרטיין דקדיש
 ואדם הראשון קא חמינא דמשתדל בהו ובשעתא דעלת קדיש דקרי כח
 סליקת כדקמיתא להאי היכלא וארע בה אדם הראשון אי חסיד אית אחר
 חקט לא מקבילגה דהא חסר בטנא האדם דאיהו רמח באינון תיבין דחוזר
 טי ווא אשכח יתה כדקיאיות מקבילגה ונטלן לה אברהם יתחק ויעקב
 חמיה ונשקין לה חאן חמי חדוה חאן חמי ערבוביא בכל אינון עדיקייא
 דכענתא דעדן דקא אתיין בההוא חדוה ובשעתא דייתי להאי עלמא חמי
 חדוה דיניה דאותבין ליה אבהן לגבייהו תרי זמני ביומא ובכל יומא נחיה
 עליה טלא דמעב ^(אם לא חמינא) רישא דחלכא ובההוא טלא ידעו ואכר
 מיכלא דמלכא עלאי אכלין זידעין מה דהוה ומה דיהו ומה דזמין למיהו
 עד זמנא דקבא יוקים לגופי דסריחן בהאו עלמא ויוקיס לון קבא בפנינא
 מתתקנא כדקיאיות בחלון דכסטר דרוס הון רשימין ש' דכסטר דא

ז' ובספר
 בני אתון
 אינון אתון
 דאמר לון בכל
 קיימן תרין חג
 עטייה ואינון
 משקופין שרי
 (אם עדין) די
 מרקחא בכח
 דמאריוקין בא
 העבודך לעול
 וכלא אקריה
 איהו משולט
 בכל יומא ע
 כל ליליא ולילי
 עלת ולא אתי
 תתישב בדוכי
 אשר נשמה ב
 דקין דחתא ב
 וטו ליה בחוט
 או חבדך הוא כ
 פרחא וסליקת
 היא קדושה
 אחת שב לבט
 דהוא כמה לעז
 למאריה כשר
 העבודך לעול
 ועד שריא קד
 ותא דלכא
 דמברכין
 ההוא כוברא הו
 נשמתיין דאק
 כל עלותא וקד
 דא וקדושה לאו

מדרש רות

לוי היה ונתן את כפיו בלשון בישין ולא ישלטון בעלמא חלון
לא אקרא חשדנינה ולית דשו לאסתכלא ביה בר אינון דיוריהון תיר
אכלא אינון חורן ומסתכלין ויכלין לאסתכלא כל אינון דתמן חזק
באנלבושין בדיוקטין דהאי עלמא ותמן חמינא סביאין מן חכרייא ולא
אתיהיב לרטו לאתקרבא לגבייהו ובלהו אשתמודען דא לדה ואכר
מיכלא דתקיפי עליונים דקיעא דא נטיל בכל יומא לארבע סטרי עלאי
וכד נטיל ארעיק טלא דחיי לבו נגתא ואתיין כוליהו עדיקיא דתמן ואסתחין
כהוא טלא ואדדהק כזוהר הרקיע ועאלין קמי משיחא ולקמי אכר
ואדס הרטון ולא אתיהיב לרטו למנדע בהו חלון דכסטר מערב
משעא חכל שאר חלונין בנוונין ונהורין מתחמא בארבע אתון דשחא
קדישא דזהרין ונתיצין עלגבי ההוא חלונא דרמין

אתגליין דמנין אתטמדין אחי' ליה
באתר חד כתות כל עדיקים
כדרנין יתיר על כוליהו
עד כאן חזאתי

תם ונשלם מדרש רות בסד